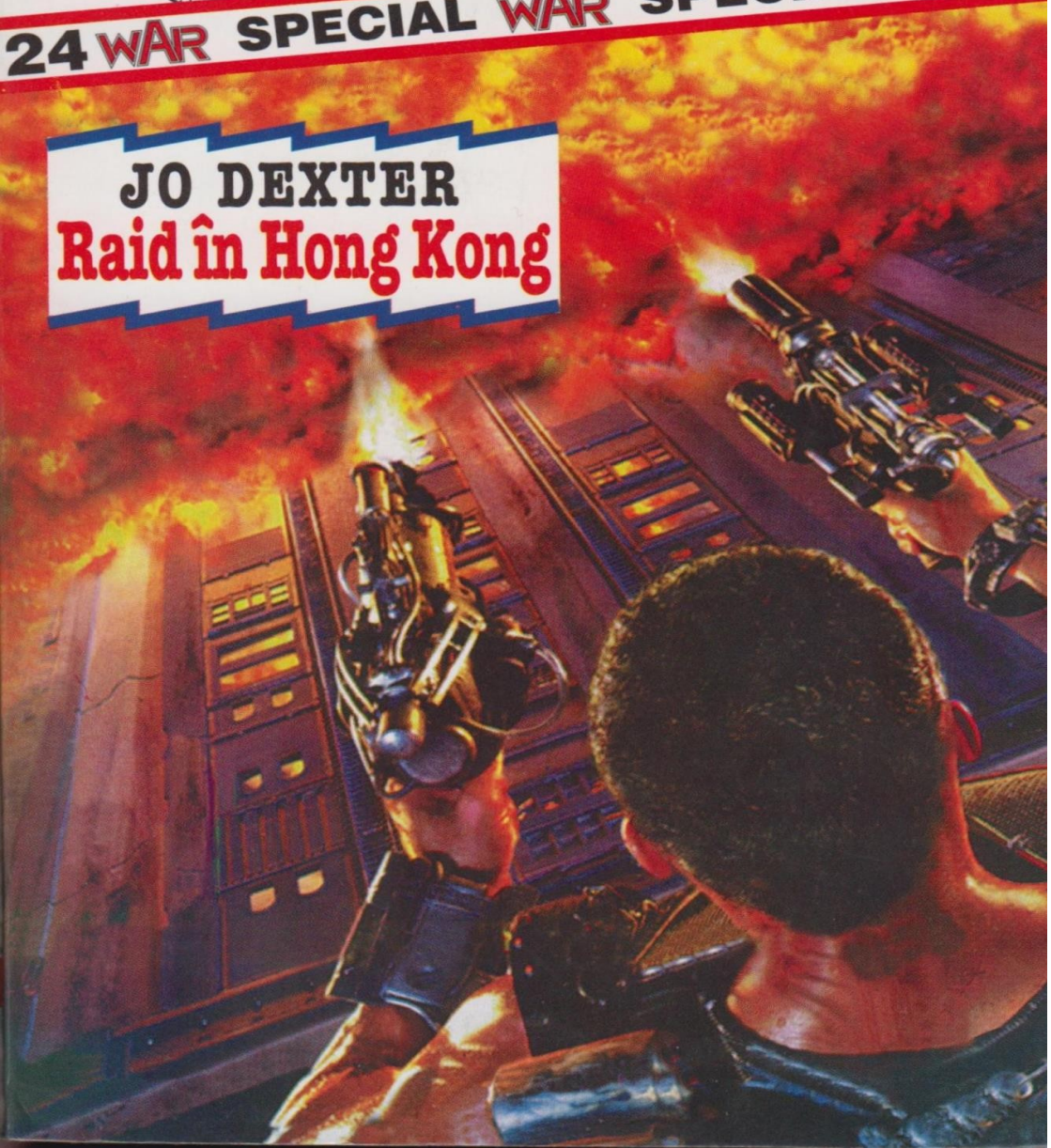

MERCENAR

24 WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR

JO DEXTER
Raid in Hong Kong

COLECȚIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

JO DEXTER

RAID ÎN HONG KONG

V.1.0
V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

**Editura Z
1998**

CAPITOLUL I

Cămașă albă, costum crem impecabil, cravată neagră: Hank Frost făcuse cheltuieli neobișnuite. Aprinse o țigară Camel, puse pachetul și bricheta Zippo în buzunar apoi se lăsă în voia legănăturilor bacului care îl ducea spre Kowloon, așezarea peninsulară a Hong Kong-ului.

Portul cu margini rotunjite îl ducea cu gândul la un blid imens. Un apus de soare somptuos așternea o lumină roșiatică peste Victoria Peak.

Dacă s-ar fi aflat acolo ca turist, Frost și-ar fi putut simți sufletul cuprins de romantism. Sute de lumini scânteiau în fața lui pe continent și pe insulă când întorcea capul.

Ziua fusese toridă și briza ușoară care venea dinspre mare aducea o umbră de răcoare. Frost suflă fumul pe nări și îl privi destrămandu-se în aer.

Aproape că se făcuse noapte când puse piciorul pe cheiul *Star Ferry*, la capătul străzii Nathan. Strălucirea firmelor multicolore în engleză și în caractere chinezești se oglindea pe asfaltul negru și dădea străzii un aspect de Luna Park. Iluzia de răcoare dispăru foarte repede. Seara se anunța jilavă și apăsătoare.

Frost privi mulțimea.

Turul de orizont era numai de formă. Ținea mai mult de reflexul profesional decât de altceva. Nu descoperi nici o activitate suspectă. Sau, mai exact, nu descoperi nimic suspect în acea gigantică activitate, acea mișcare perpetuă care era furnicarul din Hong Kong. Dar cum ai fi putut să fii sigur de ceva în acea agitație monumentală?

Mercenarul se îndreptă spre un Pontiac vechi cu tabla verde ca sticla, dantelată de coroziune. Apoi se răzgândi. De ce să riște proteste o ciocnire sau să rămână în pană, luând un taxi? Dat fiind valul haotic de mașini, ricșe și biciclete cu scaun care se îndreptau spre debarcader, mult mai repede ar fi ajuns pe jos. Și ar fi avut mult mai multe șanse să dejoace o eventuală urmărire.

Frost își adună curajul și se aruncă în masa viermuitoare care, în ciuda orei târzii, ocupa trotuarele și drumul. Fauna nocturnă era la fel de densă ca cea a zilei, dar ceva insesizabil o făcea diferită.

Frost simțea în aer acea ambianță echivocă și ațâțătoare totodată care, peste tot în lume. Pune stăpânire pe locurile de

plăcere la lăsatul serii. Această senzație difuză căpătă o formă precisă când, după trei pași, fu strigat de un copil de vreo zece ani atras de costumul lui occidental.

Frost se apropie. Puștiul îi desfăcu sub nas un evantai de fotografii ale unor grupuri uluitoare atât prin îndemânarea acrobatică cât și prin obscenitatea figurilor.

— Garantat fără trucaj, îl asigură cu mândrie micul chinez. *Made în Bangkok*, he, he, he!

Mercenarul își pipăi mustața stufoasă cu un aer jenat.

— Îți place? insistă copilul.

— Ce sunt astea?

— Păi, fotografii porno! Zece dolari zece bucăți, op'șpe dolari douăzeci de bucăți. Pe alese. Și, dacă vrei, am și diapozitive. Numai că puțin mai scumpe, he, he, he!

Frost duse degetul spre pupila singurului său ochi.

— Scuză-mă, micuțule, dar chestia asta e falsă. Bine imitată, nu? Numai că e din sticlă. Ai greșit clientul, he, he, he!

Puștiul se uită la el uluit.

Mercenarul își reținu zâmbetul și arătă spre panglica neagră.

— Înțelegi, adăugă el, ăstălalt nu e încă refăcut. Aștept să strâng banii necesari.

Înspăimântat, micul vânzător o rupse la fugă.

Frost porni mai departe și reuși să mai facă trei pași înainte de a fi din nou oprit. De data asta, senzația lui căpătă forme și mai precise. Cele două puicuțe seducătoare aveau pe cap niște pălării conice. În schimbul unui mic cadou foarte rezonabil, ele îi propuseră specialități exotice pentru care cel mai virtuos dintre călugări ar fi cedat fuguța fără multă vorbă.

Frost le ascultă cu un zâmbet dezolat, apoi le respinse oferta spunând:

— Știți, m-au lovit mai multe schije și...

Fetele îl încurajau cu o mișcare din cap plină de simpatie. El se prefăcu că ezită, apoi continuă:

— Ei bine... rana de la ochi e singura vizibilă dar... dar mai am una ascunsă, și care mă face să sufăr tare mult! E o rană adâncă, cumplită care... cum să spun... îmi interzice pentru totdeauna să cad în ispita pasiunii. V-ați prins ce vreau să...

— Cred că da. La urma urmelor nu e nimic de prins? comentă cea mai insolentă dintre ele.

— Exact, confirmă Mercenarul râzând.

Cea mai amabilă vorbi și ea:

— Îl rugăm pe onorabilul străin să creadă că starea lui ne

umple de compasiune. Dar, în ciuda indescritibilei mâhniri pe care o simțim, și pentru că nu putem să facem nimic pentru el, suntem obligate să renunțăm la argumentele pe care ni le procură amabila lui conversație.

Zis și făcut!

După o reverență grațioasă, „domnișoarele” porniră spre următorul client potențial, îmbrăcat cu o cămașă bălțată, care manevra prin mulțime folosindu-și burta impresionată ca vârf de lance.

În ciuda câtorva incidente de parcurs de același soi, Frost părăsi rapid zona de blocaj. După care nu-i trebui mai mult de un sfert de oră ca să ajungă la taverna unde avea întâlnire cu Samson Frailing. Întâlnirea fusese fixată într-un loc ferit de ochii mulțimii, de buticurile înțesate și de barurile americane.

Pe Temple Street, situat între un birt care puțea a ulei rânced și un salon de masaj thailandez, *Sailor's Haven* își merita numele de port al marinarilor. Forma un autentic „triunghi de aur” cu celelalte două localuri adiacente.

Marinarul, în timpul escalei, putea să găsească acolo tot ce îi era necesar.

Frost văzu un grup zgomotos intrând pe ușa din dreapta, cu intenția de a-și umple burta în birt, în timp ce alți mateloți intrau la *Sailor's Haven* ca să bea un păhărel înainte de a mânca sau pentru a-și dizolva grăsimea cu alcool după o masă îmbelșugată.

Unii păreau că le fac alternativ pe amândouă. Și, într-un anumit moment al acestui lanț, puteau s-o ia la dreapta, să treacă prin perdeaua de perle a salonului pentru a se supune unor masaje foarte speciale.

Pe măsură ce se apropia de bar, Frost regreta că se îmbrăcase la patru ace pentru întâlnirea cu Frailing. Ținuta îi dădea un vag aer colonial care ar fi putut să irite în acel cartier popular.

Când trecu prin fața salonului, Frost simți că cineva îl apucă de mânecă. Se întoarse și dădu cu ochii de un om scurt de statură cu cap de șopârlă. Un tip care se ocupa cu atragerea clienților.

— Pe-aici, domnule. Ieftin și foarte, foarte bine. Marfă foarte curată, băieți și fete, la alegerea clientului. Toți sub optsprezece ani și cu carnetul de sănătate la zi.

Frost știa ce voia să spună Cap de Șopârlă. După plecarea soldaților americani din Vietnam, comerțul cu carne vie cunoscuse o cădere vertiginoasă în Thailanda. Dar își revenea treptat datorită exportului masiv. Având în vedere uzajul intensiv, fiecare persoană destinată prostituției trebuia, fie că era

mascul sau femeie, să aibă un carnet în care să se ateste că nu era infectat cu sida.

— Bine, bine... mormăi Mercenarul. Ce-ai putea cere mai mult? E minunat!

— Priviți, continuă omul simțind că avea de-a face cu un client bogat gata să muște momeala.

Dădu la o parte perdeaua de perle, Frost auzi notele unei melodii chinezești, apoi descoperi vreo douăzeci de adolescenți și adolescente, aproape goi și machiați excesiv, care așteptau în poziții leneșe pe sofale vechi acoperite cu scai roșu.

În fundul sălii, Frost văzu un marinar enorm, cu coatele sprijinite lângă casa ținută de o femeie zbârcită. După îmbrăcăminte, marinarul părea american. Tipul arătă spre o puștoaică care probabil că avea o treime din greutatea lui, ascultă tariful anunțat de patroană, făcu un calcul în gând și puse câteva bancnote pe o tavă de cupru.

Cuprins de rușine, Mercenarul fu gata să-i tragă un pumn în burtă omului care atrăgea clienții. Se reținu în ultimul moment și își trase mână de parcă individul l-ar fi murdărit.

Fusese nevoie de viclesuguri de mare finețe pentru aranjarea unei întrevederi cu mandatarul unuia dintre cei mai mari traficanți de opiu din lume. Nu era momentul să provoace un scandal.

Frost făcu doi pași, ajunse la intrarea barului și deschise ușa care se clătina puțin.

Frost era fumător, și nu dintre cei mai modești. Cu toate astea, avu impresia că se sufocă înghițind prima gură din norul care opaciza atmosfera. Apoi fu izbit de mirosul înțepător al vaporilor de alcool. Ochiul aproape că îi lăcrima când traversă sala ciudată și se așeză pe o bancă de lemn, cu spatele sprijinit de perete. Amenajarea heteroclită a aceluia loc avea toate motivele să te uimească. Partea stângă a localului era mobilată cu mese înalte și bănci pentru uzul occidentalilor. Cealaltă jumătate satisfăcea obiceiurile asiatice. Acolo se găseau mese joase și perne cu broderii aurite uzate. Dar această dihotomic nu însemna că la *Sailor's Haven* se practica apartheidul.

După ce-și șterse ochiul, Frost zări printre perne doi marinari blonzi cu ochi albaștri. Amândoi tachinau niște chinezoaice care purtau rochii kimono din mătase albastră și care aveau unghiile lungi și date cu lac roșu.

Fetele aveau vreo douăzeci de ani și Mercenarul se întrebă, cu o frântură de amărăciune, dacă nu cumva fuseseră date afară

din localul vecin din cauza vârstei.

Alte fete, cu ținute sumare, cu unghii de aceeași mărime și culoare, se instalaseră pe bănci și stăteau de vorbă cu bărbați albi. În general, clienții păreau veseli și ușor piliți. Vârsta clienților era cuprinsă între douăzeci și cincizeci de ani, predominând cei tineri. Și, cu excepția femeilor, care toate erau chinezoaice, ceilalți erau aproape jumătate asiatici și jumătate occidentali.

Un chelner în pantaloni trei sferturi și tunică de pânză se apropie de masă și-l salută pe Frost cu o plecăciune.

— Aveți whisky? întrebă Mercenarul.

— Bineînțeles, domnule. Pot să vă propun...

Dar Mercenarul nu-l lăsa să enumere lista otrăvurilor.

— Dă-mi din cel mai bun.

— Bine, domnule.

Chelnerul făcu încă o plecăciune, ceva mai adâncă decât prima, și se îndreptă spre bar. Frost începea să se obișnuiască ambianța poluată, dar încă nu se simțea în stare să aprindă o țigară Camel ca să-și aducă și el modesta lui contribuție.

În acel moment deveni conștient de un alt miros, venind dinspre ușa încăperii din spatele barului, situată între masa lui și bar. Miresmele dulci erau ușor de identificat în ciuda efluviiilor de alcool și de tutun. Cineva fuma opiu în spatele perdelei groase de culoare roșie. Era doar o aparență de discreție.

Dar, firește, te aflai la Hong Kong...

*

* *

Frost revedea în minte fotografia lui Samson Frailing care îi fusese arătată la consulat. Britanic elegant de patruzeci de ani, cu o mustață fină și blondă, cu tâmplele argintii, angajat cu o funcție importantă al unei întreprinderi de import-export, Frailing era prin excelență omul imposibil de bănuat. Și totuși...

Mercenarul se uită la ceas. Se afla acolo de o oră. Sigur, sosise mai înainte ca să poată examina în voie locul, dar Samson Frailing avea acum o întârziere de o jumătate de oră. Ce se întâmplase? Să fi mirosit mașinația mandatarul lui Fat Mao? Fat Mao să fi avut chiar el unele bănuieli? Un incident de ultim moment să-l fi împiedicat pe Frailing să vină la întâlnire?

Nu. În acel moment respinse ultima ipoteză. Ar fi fost anunțat. Un curier de droguri n-ar fi lăsat niciodată baltă marele client care se pretindea a fi.

Frost luă hotărârea să mai aștepte o oră. După aceea, dacă nu

se întâmpla nimic, se va duce la consulat să dea raportul și să primească noi directive. Ajunsesse la a patra țigară și la al doilea pahar de vitriol. Una dintre fetele cu unghii roșii venise deja de două ori să-și încerce șansa cu el și Frost începuse să simtă un fel de lehamite.

Era gata să facă multe ca să dea de urma lui Fat Mao, dar nu să mucezească la nesfârșit, cu brațele încrucișate, pe o bancă la *Sailor's Haven*. Lipsa de acțiune era cu siguranță lucrul care îl apăsa cel mai mult în viață. Pe de altă parte, cu cât întârzia mai mult acolo, cu atât atrăgea mai mult atenția.

Fat Mao era marele grangur care se folosea de serviciile lui Frailing pentru a-și plasa marfa. Traficantul primise această poreclă datorită asemănării – așa se spunea – cu Marele Cărmaci. Dar era mult mai gras. „Și mult mai viu”, își zise Frost care, între altele, primise misiunea să rezolve acest detaliu.

Fat Mao avea trei cargouri, cumpărate cu fonduri fiduciare anonime, care cărau spre San Francisco jucării din plastic fabricate în colonia britanică Hong Kong. Dar se știa că, în cale, erau ascunse periodic cantități importante de opiu provenind din Triunghiul de Aur.

Narcotics Bureau considera că Fat Mao asigura o treime din aprovizionarea Coastei de Vest. Era doar o estimare, întrucât, până în prezent, nici cei mai abili „copoi” nu fuseseră în stare să pună mâna pe un transport al lui Fat Mao. Era clar că traficantul dispunea de surse de informații foarte sus plasate.

Un alt detaliu pe care Frost trebuia să-l lămurească consta în identificarea acestor surse. După aceea, eliminând principalele roțițe ale traficului, ar fi putut, cel puțin pentru un timp, să dea o lovitură importantă afluxului de droguri care ucidea puțin câte puțin America.

Deocamdată astea erau toate informațiile. Și, ca toți ceilalți muritori, nu-l cunoștea pe Fat Mao decât după poreclă.

Nu se putea găsi nici cea mai mică breșă în filieră. Înfuriați la culme de o succesiune de eșecuri în fața unei situații scandaloase, cei de la *Narcotics Bureau* avuseseră ideea să lovească la originea traficului. Dar cum să faci asta fără dovezi? Să mobilizeze poliția din Hong Kong? Din Macao? Din Thailanda? Ar fi fost mai ușor să faci să danseze Empire State Building cântându-i din cimpoi!

În disperare de cauză, pisica fusese aruncată în curtea Departamentului de Stat. Treptat, ideea începuse să fie acceptată, dar nu putea fi vorba să fie amestecate serviciile

secrete într-un caz vulgar de droguri într-o regiune atât de sensibilă ca Asia de Sud-Est și coastele Mării Chinei.

De aceea se apelase la un independent. Hank Frost reușise să ducă la bun sfârșit multe misiuni delicate în calitate de colaborator al CIA. Numele său apăruse imediat pe ecranele computerelor de la Langley ca cel al persoanei celei mai indicate. Frost acceptase fără să discute de bani. Pentru el, drogurile erau un cancer care trebuia extirpat fără milă.

Luă o gură de alcool și, simțind dâra acidă care îi ardea esofagul, se felicită că nu comandase un whisky obișnuit. Când chelnerul venise să-l servească a doua oară, Frost încercase să citească marca de pe etichetă. Între două rânduri de caractere chinezești, Mercenarul reușise să citească *Punyan's*.

Mare mister!

Poate Pung Hian, oricum, cel mai bun whisky care se servea la *Sailor's Haven* era probabil distilat și îmbuteliat în Taiwan sau în Macao. Aceasta era convingerea intimă a Mercenarului.

Dădu din umeri și stinse a patra țigară. În același moment, Frost văzu, mai mult decât să simtă, un curent de aer care aspira fumul spre exterior. Întoarse capul din nou spre ușă și își reținu o exclamație de stupeoare.

Bărbatul care intra era brunet ca și el. Ca și el, tipul avea o mustață elegantă și era bine făcut. Era o idee mai scurt decât el, dar mai solid și probabil că aveau amândoi aceeași greutate.

Aceste câteva similitudini explicau reacția lui Frost. Cauza era un alt punct comun, mult mai rar. Noul sosit avea ochiul stâng acoperit cu o bandă de piele neagră!

Frost se scutură. Simți o picătură de sudoare curgându-i de pe tâmplă pe obraz și știa că nu din cauza căldurii. Acest gen de întâlnire nu-i plăcea deloc. Sigur, celălalt bărbat cu bandă neagră la ochi nu era propriu-zis o sosie, dar, pentru o persoană care nu-i cunoștea, confuzia era foarte posibilă. Când îl contactase pe Frailing, Frost îi prezentase o descriere aproximativă, insistând, în mod natural, asupra semnului particular. Dar nu-și imaginase că...

Mercenarul își aprinse nervos o altă țigară Camel. Celălalt nu-l remarcase. Se instală pe un taburet la bar și ceru bere care îi fu servită într-o halbă mare cât un joben. Goli un sfert din ea pe nerăsuflăte, își șterse buzele cu mâna apoi își exprimă satisfacția printr-un râgâit cavernos.

Frost se uita la el perplex și din ce în ce mai nervos. Ce să facă? Să rămână, chiar dacă risca să cadă într-o cursă? Să plece,

chiar dacă rata întâlnirea cu Frailing?

La mai puțin de un minut de la sosirea marinarului chior, ușa se deschise și apărură doi oameni în salopete. Primul, aproape imposibil de recunoscut, cu fața lucind de transpirație, atrase imediat atenția Mercenarului. Era Samson Frailing, cel cu care trebuia să negocieze. Britanicul își adaptase ținuta vestimentară după locul întâlnirii. Însoțitorul său, cu fizicul unui jucător de catch, venise să-și pună mușchii la contribuție în caz de încăierare.

Frailing se îndreptă spre bar și se așează pe taburetul de lângă marinarul în pulover cu dungi. Instinctiv, Frost vru să se ridice ca să se prezinte. Dar se așează imediat la loc, înțelegând că avea tot interesul să rămână în umbră. Dar mișcarea lui atrase privirea exersată a musculosului, care atinse ușor brațul patronului său arătându-i spre fundul sălii. Frailing întoarse capul.

Intrigat de mișcarea de lângă bar, marinarul chior întoarse și el capul. Britanicul păli la față. Trăsăturile marinarului încremeniră o clipă de stupefacție, apoi zâmbi cu toată gura. Scoase o exclamație sonoră într-o engleză cu un puternic accent latin.

— *I'll be damned... Holy shit!*

Își goli pe nerăsuflăte halba uriașă, râgâi de se cutremurară pereții, sări jos de pe taburet și porni spre Mercenar zicând în gura mare:

— Asta e bună. Colega! La naiba, trebuie să bem un păhărel pe chestia asta!

O tăcere bruscă se așternu în local, apoi murmurele reîncepură, în timp ce toate privirile făceau naveta între cei doi chiori.

Una dintre acele priviri nu era mirată de coincidență: cea a jucătorului de catch. Era încordat. Samson Frailing era îngrijorat. Britanicul înțelese că greșise îndreptându-se spre marinar. Se întoarse spre garda lui de corp și, mișcând puțin capul, arătă spre ieșire. Dar celălalt interpretează greșit ordinul. Făcu iute doi pași și se opri în fața chiorului, apoi zise tăios:

— Întoarce-te la locul tău!

— Ce? Drept cine te crezi?

Marinarul făcu un pas înainte.

— Am zis să te întorci la locul tău, repetă celălalt.

— Vrei să vezi ce face Mario când unul nu vrea să-l lase să treacă?

Și pentru a-și ilustra intențiile, numitul Mario își vârî pumnul sub nasul celuiilalt. Frost îl văzu pe chelner dispărând în spatele perdelei roșii, probabil pentru a-i cere fumătorului de opiu să-și strângă catrafusele. Dacă ieșea cu scandal și trebuia să anunțe poliția, nu trebuia să fie găsit acolo.

Frost îl auzi pe unul dintre marinarii blonzi zicându-i camaradului său:

— Pariez zece dolari pe chior.

— S-a făcut, răspunse celălalt.

Chinezoaicele chicoteau încetișor. De teamă sau de excitare? Nu știa.

Cu ochii țintă la pumnul lui Mario, jucătorul de catch zise:

— Haide, fii cuminte. Întoarce-te frumos la bar.

Chelnerul ieși de după perdeaua roșie și ajunse la bar, ascunzând de bine de rău în mânecă un obiect care părea a fi un baston scurt de cauciuc. Clientela se grupa spre intervalul central ca să urmărească mai bine pugilatul, care acum părea inevitabil.

Cei doi adversari se examinau cu intensitate. Ca un profesionist, Mercenarul observă că Mario avea garda cam sus. Frailing era alb ca varul. Era clar că bătaia cu pumnii nu făcea parte dintre distracțiile lui favorite. Se dezmetici și zise:

— Lasă, Max! Hai să plecăm!

Stupefiat, jucătorul de catch întoarse o clipă privirea spre partenerul său.

— Credeam...

— Hei! protestă marinarul chior. Păi, nu merge treaba așa, nenică! Provocăm lumea și pe urmă ne cărăbănim! Nu ține!

Și lovi cu pumnul. Cât pe ce să fie luat prin surprindere, Max eschivă cu suplețe și lovi jos.

Exact ce prevăzuse și Frost. Fără să vrea, era de partea lui Mario. Poate că era vorba de solidaritatea dintre „colegi”. Strânse din dinți.

Dar Mario chiar asta aștepta, și Frost îl admiră fără rezerve. Un adevărat artist al încăierărilor! În mod deliberat lăsase o breșă în garda sa și adversarul se aruncase imediat. În ciuda profesionalismului, omul lui Frailing avea s-o scoată cu greu la capăt. Înțelese asta în același timp cu Mercenarul când, profitând de ușorul său dezechilibru, Mario îl trase spre el apoi îl ridică cu o lovitură de genunchi în bărbie.

— *Beautiful!* exclamă marinarul care pariase zece dolari.

Camaradul său se încruntă.

Chinezoaicele nu mai erau lângă ei. Frost le caută instinctiv cu privirea. Când intrase erau șase fete. Toate dispăruseră. Ciudat. Nici nu văzuse, nici nu simțise ușa deschizându-se spre exterior.

Max se rostogolise pe o rogojină. Se ridică furios. Un firicel de sânge îi lucea la colțul gurii. Marinarul chior râse zgomotos.

— Ei, frumosule, acum îi ceri scuze lui Mario?

Umorul nu fu deloc pe placul celui alt. Max scuipă, clocotind de furie.

— Găoază chioară!

Mario se trase înapoi cu o săritură comică și, fără să-l scape din ochi pe adversar, se întoarse o secundă ca să-i arate fundul. Dar imediat fu din nou în gardă, în fața adversarului.

— Știi ce-o să-i faci curului meu? O să-i tragi un pupic!

În sală, unde pariurile erau în toi, răsunară hohote de râs.

Max încercă un croșeu de dreapta care își rată ținta. Insolența marinarului chior îl enerva și îl făcea să greșească. În schimb, piciorul lui Mario nimeri obiectivul. Lovit la ficat, garda de corp a lui Frailing se îndoi în față strâmbându-se de durere.

— Ridică-te, Max! strigă un spectator. Scoate-i ochiul!

— Lasă gura! răcni altul. E un căcănar! El l-a provocat. Haide, dă-i la moacă, Mario!

Existau șanse ca înfruntarea dintre cei doi să se transforme într-o încăierare generală, și Frost nu voia deloc asta. Se ridică încercând o retragere discretă spre ieșire. Frailing se gândea la același lucru. Se trăgea ușor înapoi și întorcea din când în când capul ca să repereze locul în care se afla ușa. Apoi, brusc, încremeni. Max băgase mâna în buzunarul salopetei și scosese un cuțit cu buton. Cu un zâmbet ucigaș pe buze, garda de corp apăsă pe buton. Din mâner tâșni o lamă de cincisprezece centimetri care luci în lumina galbenă ce cădea din tavan.

— O să-ți fac curu' dantelă!

— Ticălosule! mormăi Mario, impresionat de dimensiunile lamei.

Unul dintre susținătorii lui strigă:

— Lașule! Nu e corect!

Cu un gest furios, tipul aruncă cu halba plină care își revărsă conținutul peste spectatori, apoi îl lovi pe Max în ceafa. Jucătorul de catch se clătină și îndoi genunchii. Mario îi trase un pumn zdravăn în plex.

Un tip care pariase pe omul lui Frailing se indignă. Se repezi la cel care aruncase cu halba și, cu o lovitură de cot, îi rupse trei dinți din gură. Apoi se întoarse spre marinarul chior și răcni:

— Javră! Ai profitat ca să-l lovești.

Mario se apropie amenințător.

— Hei, năpârstocule, gura ta vorbește așa?

Și bătaia deveni generală. De partea „occidentală”, mesele și băncile fură răsturnate în câteva secunde, în timp ce în partea „asiatică”, cești, sticle, pahare și tăvi zburară în aer. Corpuri înlănțuite, fără deosebire de rasă, se rostogoleau peste pernele spintecate. Pumni, șuturi, cioburi de veselă și bucăți de mobilier străbăteau norul de fum.

Frost văzu un asiatic mic de statură luând cuțitul lui Max care zăcea fără cunoștință. I se păru că tipul înfinge lama în burta gârzii de corp, după care fugi spre bar în căutarea altui client. Nu avu timp să-l urmărească mai departe, căci simți o palmă pe umăr. Cunoștea prea bine acest tip de încăierare ca să se lase păcălit și să se întoarcă. În secunda în care lăsa capul în jos, un pumn enorm îi atinse ușor părul. Profitând de elanul său, se rostogoli pe deasupra mesei – aproape singura care mai rămăsese întreagă – ca să vadă cum stătea situația. Ridicându-se în picioare între masă și perete, Frost își descoperi adversarul.

Tipul era un adevărat monstru. Nu era prea înalt, dar era lat în spate, semănând cu casă de bani. Mânele suflecate ale cămășii sale în carouri lăsau să se vadă niște antebrațe păroase și neobișnuit de groase. Avea niște ochi verzi și un păr zbârlit, care lăsa impresia unui cap de urs. O barbă încâlcită, brun-roșcată ca și părul, ascundea parțial cicatricea urâtă care îi brăzda obrazul stâng.

Ochii deschiși ai lui Cap de Urs examină costumul crem impecabil al Mercenarului.

— Prin urmare, frumosule dandy, ești amic cu chioru’ ălăaltu’? Nu ne băgăm când e vorba de amici?

Considerând că nu avea de ales, Frost se hotărî să se implice! Apucă masa de picioare și o aruncă în capul omului cu cicatrice. Celălalt primi lovitura fără să clipească.

— Ha! Ha! Vrei să faci buba lu’ Truman? Urât din partea ta! Lu’ Truman nu-i place asta deloc! Ia să vezi ce-o să-ți faci!

Bărbosul lovi cu pumnul în masa care se rupse în două. Apucă bucățile și le aruncă în sală învârtindu-se pe loc ca un copil încântat de puterea lui.

Frailing își trăgea garda de corp spre ieșire. Un picior de masă îl izbi drept în frunte și căzu pe spate. Micul asiatic care furase cuțitul lui Max profită ca să se arunce asupra lui. Dar se prăbuși peste britanic, secerat în plină acțiune de o altă bucată. O

țandără mare de lemn ateriză pe tejghea, atingându-l ușor pe barmanul care răcnea fraze sacadate și imposibil de înțeles în receptorul unui telefon.

Mercenarul înțelese că poliția va sosi curând. Trebuia s-o șteargă. Dar Truman îl făcu să-și amintească de el cu o directă de stânga. Frost se lăsă în jos în ultima clipă. Cu un pârâit sinistru, pumnul mare lovi peretele de scândură. Lovitura ar fi ucis un bou.

Mercenarul se ghemui, lovi cu capul în stomacul colosului și fu gata să cadă jos amețit. Chiar dacă ai fi avut în mână o lamă de oțel, probabil că trebuia să găsești locul potrivit printre fibrele musculare ca să i-o înfigi.

Cap de Urs apelă din nou la specialitatea lui, directă de stânga. Loviturile lui erau năprasnice, dar tipul nu prea avea imaginație. Frost eschivă, cu privirea la adversar. Nu văzu sticla de whisky care traversa sala în diagonală pe calea aerului.

Coliziunea fu dură. Mercenarul avu impresia că pometul drept îi făcea explozie. Cu o mișcare de panică. Frost duse mâna la ochiul sănătos, în timp ce pământul se legăna sub picioarele lui. Încă mai vedea! Aproape liniștit, în ciuda pericolului, răsuflă din greu și căzu în fund, cu spatele sprijinit de perete.

Contrar oricărei așteptări, Cap de Urs nu profită de situație ca să-l facă KO. Se întoarse furios spre punctul de lansare al sticlei și răcni:

— Căcănărilor! Nu puteați să-i lăsați pe Truman și pe Chior să se caftească liniștiți?

Colosul părea că are o noțiune foarte personală despre lupta echitabilă, dar pentru Frost, încăierarea nu fusese niciodată un amuzament. Poate că acest joc imbecil avea regulile lui, dar el nu le cunoștea. Totuși ăsta era un lucru pe care nu avea nici timp și nici poftă să i-l explice lui Truman.

Mercenarul profită de scurta diversiune, își puse mintea la contribuție și încercă să găsească punctele slabe ale colosului. Nu găsi decât unul singur.

Truman deschise brațele cu un aer dezolat și, luându-l drept martor, arătă cu degetul spre marinarii care, în ciuda loviturilor de baston ale barmanului, șterpeleau sticlele de băutură.

— Are dreptate, zău că te calcă pe nervi...

Mercenarul se ridică brusc și plasă o lovitură solidă de picior în punctul vulnerabil pe care îl alesese. Simți foarte net testiculele lui Cap de Urs turtindu-se, strivite între talpa de piele și osul iliac. Monstrul se prăbuși, cu fața violacee, urlând de durere ca un

animal. Frost îl anestezie cu un *atemi* la gât.

Întoarse capul spre sală. Nu toți țineau la codul de onoare al lui Cap de Urs. Văzu strălucind lame de cuțit. În momentul în care își relua înaintarea spre ușă, unul dintre marinarii blonzi se aruncă asupra lui. Frost își puse pumnii unul lângă celălalt și îi lovi capul ca pe o minge de volei. Blondul, luând-o înapoi, făcu un salt spectaculos și se prăbuși peste un japonez care dădea o lecție de karate unui matelot european. Gândindu-se numai la sosirea poliției, Mercenarul reuși să ajungă pe intervalul central fără să privească în spate.

Mare greșală!

Truman era mai rezistent decât își închipuise. Cu ochii injectați de sânge, monstrul se ridică în picioare. Apucă o bancă de lemn și, precum un Samson susținând bolta templului, o ridică într-o mână ca să lovească capul inamicului său.

Un grup de chinezi se băteau pe intervalul central, blocând trecerea Mercenarului. Frost auzi un fel de grohăit furios, se întoarse și văzu banca venind spre el ca o măciucă enormă.

CAPITOLUL II

Apoi se auzi un alt mârâit, de data asta de durere. Stupefiat, Mercenarul îl văzu pe Truman dând ochii peste cap. Monstrul căzu în genunchi, mai întâi lent, apoi se prăbușindu-se brusc, primind în plin banca de lemn destinată americanului. Din fum apăru silueta lui Mario, în spatele masei de carne și lemn. Agită o sticlă și exclamă vesel:

— Cred, colega, că l-am adormit pentru un timp!

Frost mulțumi cu un zâmbet distant. Nu avea nici un chef să facă cunoștință. Cu toate astea, se văzu obligat să facă front comun cu Mario pentru a respinge un atac masiv al chinezilor.

În spatele grupului, câțiva oameni zăceau fără cunoștință. Unii pierdeau sânge. Cu siguranță că erau și morți. Da, cel puțin unul.

Mercenarul îl zări pe Frailing, întins lângă bar. Cu cuțitul lui Max înfipt în gât. Nu-l găsi pe micul asiatic și nici garda de corp. Farsa lua o întorsătură urâtă de tot și în depărtare se auzea urletul sirenelor. Mario se uită îngrijorat la Frost.

În timp ce lua pe sus un chinez și îl expedia în brațele unui roșcovan. Mario zise cât se poate de discret:

— E timpul s-o ștergem, colega. Vino, te duc la mine acasă.

— De acord, răspunse Mercenarul arătând spre încăierarea care nu se mai oprea. Dar nu vom putea trece.

Gâfâiau și vorbeau în timp ce împărțeau pumni în dreapta și în stânga. Profitând de o acalmie, Mario îi arătă perdeaua roșie.

— Pe-acolo. Cunosc drumul. Ia-o-nainte.

Frost păși peste două corpuri și ajunse la perdea. Fie Mario era idiot și voia să fie prinși, fie exista o posibilitate de a ieși prin partea din spate. La urma urmelor, nu avea de ales. Nu avea cum să ajungă la ușa care dădea spre stradă. Și, oricum, chiar dacă ar fi ajuns, acum avea toate șansele să dea nas în nas cu polițiștii. Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape.

Mario îl împinse pe Frost ca să treacă dincolo de perdea. În acel moment răsună o împușcătură.

— Repede! strigă Mercenarul.

Nici un răspuns.

Se întoarse. Mario zăcea pe jos, cu umărul stâng plin de sânge.

Mercenarul îl văzu pe cel care trăsesese. Era Max. Înarmat cu un Colt Python 357 Magnum, garda de corp stătea lungită lângă

ușă, aparent gata să-și dea duhul. Dar furia răzbunării lucea în ochii lui de brută.

— Lasă-mă, zise gemând Mario. Fugi. Poate că vei da peste fete. Cere-le să te ducă la Aung Șu.

Numai că asta era ceva ce Frost nu putea să facă. Probabil că mai adineauri Mario îi salvase viața pocnindu-l în cap pe Truman, iar acum, în ciuda stării în care se afla. Voia să-l ajute să scape de poliție.

Mercenarul îl luă de subsuori, îl ridică cu greutate și îl trase spre încăperea din spatele barului. Întoarse repede capul și îl văzu pe Max ridicând revolverul în direcția lor, dar barmanul îl dezarmă cu o lovitură de baston.

— Lasă-mă... zise Mario. Ticălosul a tras în mine. S-a terminat.

— Taci! îi ordonă Mercenarul. Te obosești și mă obosești și pe mine.

Trecu brațul rănitului după umerii lui și îl trase în spatele draperiei. Aruncă o ultimă privire în sală ca să se convingă că nu-i urmărea nimeni.

În clipa aceea ușa se deschise violent. Primul polițist intră în bar cu revolverul în mână. Un fluier strident răsună în urechile Mercenarului, urmat de un strigăt autoritar:

— Mâinile sus! Nimeni nu mai mișcă!

Frost nu avusese timp să tragă perdeaua groasă perfect la locul ei și lumina din sală desena un triunghi galben pe podeaua plină de praf.

Un ofițer de poliție se opri lângă ușă și supraveghea asistența în timp ce oamenii lui pătrundeau în sală. Un japonez reperase ieșirea providențială. Începu să se tragă înapoi spre perdeaua roșie. Un nou ordin îl făcu să încremenească.

— Hei, acolo! Am zis nici o mișcare!

Polițiștii invadară micul local. Începură imediat să-i percheziționeze pe pugiliști și să îi interogheze. Ofițerul își întoarse privirea spre perdea.

— Dumnezeuule mare! murmură Mario. Ne-a văzut!

CAPITOLUL III

— Ssst! șopti Mercenarul.

Din fericire, în partea din spate a barului, plină de lăzi și sticle, era foarte întuneric. Frost era practic sigur că nu puteau fi văzuți din sală. Și. Oricum, nu aveau de ales.

Îl apucă pe Mario cu amândouă mâinile și îl târî în centrul încăperii jengoase. Dacă ofițerul striga, se opreau și se predau. Dar știa că asta ar fi însemnat sfârșitul unei misiuni care, trebuia să recunoască, începuse cu stângul.

Mirosul de opiu încă mai stăruia în aer, dar nici urmă de fumător.

— Acolo, la stânga, zise cu o voce slabă Mario, arătând eu bărbia o somieră acoperită eu o saltea de paie murdară.

Probabil că acolo stătea fumătorul. Frost îl sprijini de perete pe rănit.

— Mișcă-l, zise Mario.

— Ce?

— Patul. Dedesubt e o gaură pe unde se poate fugi.

Încă nimeni nu intrase în localul din spate și, aparent, nu fuseseră remarcați din sala barului. Dar Frost știa că e o chestiune de minute, chiar de secunde.

Polițiștii îi adunau pe oamenii valizi pentru a-i duce la secție. Mercenarul îl auzi pe ofițer dând ordine oamenilor săi și cerându-le să se ocupe de morți și de răniți. Dar reprezentanții ordinii nu aveau să plece mai înainte de a fi scotocit toată casa.

Frost deplasă patul și descoperi gaura. O gaură cu un diametru asiatic. Nu puteau să treacă amândoi în același timp. Cu mare greutate, Frost reuși să-l facă pe Mario să intre, care dispăru brusc, parcă înghițit, mârâind de durere.

Mercenarul se pregătea să urmeze același drum, dar zări urmele de sânge lăsate de Mario. Trebuia să le acopere. Luă o cârpă aruncată pe un scaun și îl felicita în gând pe patronul barului pentru mizeria care domnea acolo. Praful de pe jos îi permitea să ascundă de bine de rău sângele. Treaba nu era perfectă și nu va rezista unui examen aprofundat. Dar spera să fie departe în momentul în care anchetatorii vor reveni să cerceteze totul cu mare atenție.

Se auzi un nou geamăt, provenind de jos, din gaură. Costumul lui crem, pătat deja de bere și de praf, se va murdări și mai rău.

Gaura se lărgea, ca o pâlnie răsturnată.

— Pe-aici! răcni vocea ofițerului.

Le cerca oamenilor săi să arunce o privire în spatele perdelei, în momentul următor, lumina din sală invadează localul din spate.

— E cineva acolo?

Cu prețul unei răsuciri acrobatice, Mercenarul apucă partea de dedesubt a somierei și o trase spre perete. Zgomotul picioarelor pe sol i se păru asurzitor.

— E cineva aici?

Vocea era înăbușită, dar Frost nu vedea nimic. Se lăsă să cadă și în cădere îl atinse pe Mario care gemu.

— Tăcere! Sunt exact deasupra noastră.

Imediat ce se obișnuie cu întunericul, Frost zări un canal cu pereți rușoși și umezi. Nu te puteai ține în picioare. Printre efluvii de opiu, nasul lui captă un miros de parfum. Pe-acolo fugiseră fetele. Cu spatele încovoiat, trăgându-l pe rănit cu mare greutate, Mercenarul se îndreaptă spre fundul canalului. Deasupra capului său auzi tălpi grele călcând pe podeaua localului. Dar, după toate aparențele, polițiștilor nu le trecea prin minte să deplaseze somiera.

Canalul urca foarte repede. După câțiva metri, Frost văzu că se termina printr-o trapă de lemn. Mario era foarte slăbit și continua să piardă sânge. Avea nevoie rapid de îngrijire, altfel n-ar fi supraviețuit. După diagnosticul stabilit de Frost, glonțul îi intrase prin dreapta omoplatului, ieșise prin piept, chiar deasupra inimii, formând o plagă mare cu marginile îngrozitor de ciopârțite.

Mercenarul îl sprijini pe rănit cu spatele de peretele umed și împinse în trapă. După cum putea să se aștepte, trapa era blocată. Mario ridică spre el ochii lucind de febră.

— Bate de trei ori, așteaptă o secundă, apoi bate încă de două ori.

Nimic.

— Strigă-l pe Aung Șu, zise Mario.

Fără să ridice vocea, de teama poliției care făcea mare gălăgie la mai puțin de zece metri de ei, Mercenarul pronunță numele pomenit de Mario.

— Aung Șu... Aung Șu...

— Ticălosul, murmură Mario. Niciodată nu-l găsești când ai nevoie de el...

Plămânii lui făceau un zgomot de foaie.

— Taci, ordonă Mercenarul.

Împinse cu putere în trapă. Dar, spre deosebire de mesele de la bar, trapa era solidă. Făcu o nouă tentativă încordându-și mușchii și, brusc, auzi un pârâit. Zăvorul cedase.

— Ce-i? strigă vocea unei femei cuprinsă de panică.

Frost ridică trapa. Nu vedea nimic. În secunda următoare înțelese că era ascunsă sub un covor. Dădu la o parte covorașul care se dovedi a fi o rogojină din paie de orez.

— Cine-i acolo? întrebă vocea.

Frost scoase capul prin deschizătură și o văzu pe una dintre chinezoaicele care flirta ceva mai devreme cu unul din marinarii blonzi.

— Eu sunt, *baby*, răspunse el zâmbind. Eram îngrijorat pentru sănătatea ta. Fugi după Aung Șu. Am aici jos un prieten care nu se simte bine deloc.

Fata îl recunoscuse. Se liniști și ieși pe o ușă din fundul încăperii. Într-un colț, pe o masă joasă, ardea o lampă cu petrol. La lumina ei pâlpâitoare, Mercenarul descoperi o saltea așezată direct pe podea și mai multe perne multicolore. În celălalt colț, podeaua rugoasă ascunsă de rogojinile din paie lăsa locul câtorva metri pătrați de pardoseală albastră. O oglindă, o chiuvetă și un bideu indicau clar că acolo era toaleta.

Frost începea să bănuiască cam unde nimerise. Convingerea i se întări când văzu pe pereții acoperiți cu hârtie japoneză două postere colorate care semănau tare mult cu fotografiile pe care i le propusese tânărul de pe Nathan Road.

Mercenarul coborî după Mario care gemea întruna.

Chinezoaica se întoarse tocmai în momentul în care îl întindea pe pat. Convingerile lui Frost se transformară în certitudine. Tipul care o însoțea pe fată nu era altul decât Cap de Șopârlă.

— Mario! Ai-ai! murmură chinezul, vizibil afectat.

Mario întoarse capul spre el. Ochiul lui era din ce în ce mai strălucitor.

— Cineva a tras în mine, Aung Șu...

— Nu mai vorbi, îl întrerupse Frost. Păstrează-ți puterile.

— Pare grav, zise Aung Șu aplecându-se peste rana hidoasă.

— Nu stați încremeniți ca doi imbecili uitându-vă cum curge sângele! bombăni Frost. Aduceți ceva cu care să-i dăm primele îngrijiri.

Aung Șu o împinse pe fată afară din cameră și ieși după ea dându-i ordine în limba lui. Frost se lăsă în genunchi lângă saltea. Rupse maioul lui Mario și, neavând altceva la îndemână, îl aplică pe rană ca să încerce oprirea hemoragiei. Apăsarea îl făcu

pe rănit să țipe de durere.

— Strânge din dinți, Mario. Știu că doare, dar trebuie să oprim sângele. Altfel o să te golești ca un pui.

Mario murmură:

— Sunt terminat, colega...

— Ba nu, îl asigură Mercenarul. O să te îngrijim.

Nu vorbea doar de formă, ca să-l îmbărbăteze. Frost ținea într-adevăr ca Mario să se vindece. La *Sailor's Haven* îl ajutase pe marinar dintr-un elan spontan. Dar acum, când se afla într-un loc mai mult sau mai puțin sigur, Mercenarul făcea un bilanț al situației în timp ce strângea sângele rănitului.

Frailing era mort. Dacă supraviețuise, garda lui de corp era departe de a arăta prea bine și, oricum, nu i-ar fi de nici un folos. Pista care ar fi putut să-l ducă la Fat Mao fusese deci tăiată. Mai rămânea Mario. Cu cât se gândea mai mult, cu atât coincidența i se părea mai insolită. Doi bărbați fără ochiul stâng, în același bar, în aceeași zi... Și mai ales chiar în momentul întâlnirii cu Samson Frailing... La drept vorbind, dacă Mario ar fi vrut să determine ratarea întâlnirii, nici c-ar fi putut proceda mai bine.

Dar, simultan, alte detalii apăreau în mintea lui Hank Frost. Marinarul chior fusese cât pe ce să nu-l remarce. Părase sincer surprins când îl zărise în fundul sălii. Și era clar că Mario nu era în stare să joace teatru într-un mod atât de convingător. Nu era destul de subtil pentru asta. De altfel, dacă ar fi făcut parte dintr-o mașinație, ar fi știut cu cine are de-a face și n-ar fi riscat atât de mult provocând garda de corp a lui Frailing. Totuși, Frost continua să creadă că nu numai hazardul se afla la originea încăierării de la *Sailor's Haven*.

Dar la urma urmelor... Bineînțeles, în fond, poate că Mario nu știa. Putuse foarte bine să fie trimis în bar sub un pretext oarecare, știindu-se că va sabota întâlnirea în mod involuntar. Dar în ce scop? Și cum ar fi putut să fie informat un eventual inamic despre această întâlnire? Un apropiat al lui Frailing? Un concurent?

Întrebări la care Mercenarul dorea să găsească cât mai repede răspuns. Iată de ce, în afara unei simpatii vagi pe care i-o inspira „colegul”, ținea foarte mult ca Mario să trăiască.

— O să dau ortul popii! Simt...

— Ba nu, dacă-ți spun! Rezistă!

— Spune-mi măcar cum te cheamă, colega.

— Tom.

— Tom și mai cum?

— Tom Hollis.

Era numele pe care Frost i-l spusese lui Frailing.

— Pe mine... pe mine mă cheamă Mario Ribeiro... M-am... m-am născut...

Vocea rănitului nu mai era decât o șoaptă. Frost îi ceru din nou să tacă.

— Nu te obose. Mario. O să-mi povestești toate astea mai târziu. Când ai să te simți mai bine.

Dar Mario Ribeiro nu mai era în stare să mai povestească nimic. Capul îi căzu moale între pernele colorate. Frost îi luă pulsul. Nu era prea grozav dar bătea. Marinarul trăia.

Zgomotul ușii care se deschidea discret îl făcu pe Mercenar să tresară. Intră o femeie. Frost o recunoscuse pe bătrâna chinezoaică pe care o zărise când Aung Șu îi laudase marfa casei. Femeia avea în mână o valijoară din bambus. Îl salută pe Frost cu o plecăciune, puse valijoara lângă pat, se lăsă în genunchi și întrebă:

— Știi să dai îngrijiri?

Mercenarul dădu din cap.

— Ai aici tot ce trebuie, adăugă femeia deschizând capacul valijoarei. E mai bine să te las singur. Poliția e aici și absența mea ar putea să-i facă bănuitori.

— Vor veni! exclamă Frost. Trebuie să ne ascundem.

— N-ai de ce te teme, îl liniști ea. Vin deseori. N-au găsit niciodată această cameră.

În acel moment Mercenarul își aminti de un detaliu pe care îl înregistrase în mod inconștient. Camera nu avea fereastră. Se aflau într-o pivniță.

Neavând de ales, Frost se văzu nevoit să aibă încredere în chinezoaică. Oricum, dacă poliția era acolo, tot nu putea să iasă. Și apoi, trădând prezența lui, bătrâna ar fi trădat prezența camerei ascunse. Frost consideră că nu prea avea de ce să-i fie teamă. La drept vorbind, temerile din acel moment nu erau provocate de propria lui securitate, ci de starea lui Mario. Chinezoaica se ridică. Frost o opri cu un gest.

— Tot ce putem face pentru prietenul meu este să-i dăm primele îngrijiri. Dar nu va fi suficient. Mario are nevoie de îngrijiri serioase, poate chiar de o transfuzie.

Femeia dădu din cap.

— Nu mai înainte de a se trezi. Fiul și fiica mea au prevăzut totul pentru transportarea lui. O vor anunța și pe... pe logodnica lui. Dar trebuie să așteptăm. Nu-l putem scoate de-aici până

când nu pleacă poliția și nu-l putem duce la spital până când nu-i cerem și lui părerea. Fiul meu se opune.

— Înțeleg, zise Mercenarul. Și dacă nu-și recapătă cunoștința?

— Îl vom regreta cu toții, răspunse femeia cu un ton fatalist.

O clipă. Frost se gândi să-l ducă pe Mario la consulatul american. Dar renunță imediat la această idee. Era un risc prea mare în schimbul unor dezvăluiri foarte ipotetice.

— Aăă... trebuie să trag concluzia că ești mama lui Aung Șu?

— Exact.

— Și fiica ta?

— Ty? Ai văzut-o adineauri aici.

O grimasă greu de descris boți fața chinezoaicei. Americanul se întreba dacă ăsta era cumva un zâmbet. Da, era într-adevăr un zâmbet, pentru că adăugă, cu o strălucire complice în ochi:

— Drăguță fată, nu-i așa?

— Încântătoare, răspunse Mercenarul.

Crezu că bătrâna îi va anunța prețul unei seri speciale cu Ty și regretă că răspunsese cu atâta convingere. Adevărul era că, în timp ce Cap de Șopârlă semăna leit cu maică-sa, sora lui arăta cu totul altfel. Din fericire pentru ea, căci i-ar fi fost greu să-și practice în mod rentabil onorabila ei profesiune.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, chinezoaica zise:

— Ty avea numai doi ani când tatăl ei s-a ales cu brațul strivit de un picamer. A murit în drum spre spital. Trăiam toți din salariul lui, înțelegi... Am fost nevoiți să ne adaptăm.

— Bineînțeles, zise Mercenarul tăcând inventarul valijoarei.

Bătrâna zâmbi din nou, așa cum știa ea, apoi îi întoarse spatele și ieși.

Cap de Șopârlă atrăgea clienții spre bordelul thailandez, mama lui ținea casa și sora racola marinari la *Sailor's Haven*. „Frumoasă familie”, își zise Mercenarul, aplicând pudră cicatrizantă pe rana lui Mario.

Dar, firește, te afli ai la Hong Kong...

*

* *

Dodge-ul negru se deplasa cu viteză moderată pe străzile întunecoase. Ty cunoștea orașul ca pe propriul buzunar dacă reușea să găsească un itinerar atât de pustiu. Mâinile ei fine așezate pe volan nu mai aveau acele unghii roșii incredibile. Americanul trase concluzia că erau niște unghii false care se lipeau și se dezlipeau după dorință. În fond, niște instrumente de muncă.

Frost se așezase în partea din spate și susținea capul rănitului, care gemea dar părea că vrea să revină la viață. Legase bine bandajul și tunică împrumutată de Aung Șu în locul puloverului de marinar nu era pătată de sânge. Semn bun!

Mercenarul se uită la ceasul de la mână. Patru fără zece. Polițiștii nu plecaseră decât la trei și jumătate, după ce-i interogaseră îndelung pe proprietarii și pe angajații „salonului de masaj”. După toate aparențele, Aung Șu și patronul barului se cunoșteau foarte bine. Din ascunzătoarea lui, Frost îl auzise pe ofițer zicând pe un ton amenințător:

— Voi trimite mai târziu câțiva inspector. *Sailor's Haven* va fi închis cel puțin o lună! Și dacă vă prind că mi-ați ascuns ceva, voi cere și închiderea salonului vostru.

Aung Șu îi jurase onorabilului reprezentant al legii că dacă altcineva decât un membru al forțelor de ordine – pe care o venera și o respecta mai presus de orice – l-ar fi bănuțit că ascunde fie și o frântură de adevăr, ar fi fost atât de indignat încât l-ar fi provocat imediat la duel cu sabia, cu picioarele goale pe cărbuni aprinși.

— Sper că e o figură de stil, mormăise ofițerul.

— Bineînțeles. Îi aștept pe inspector și le voi rezerva cea mai bună primire, îl asigurase Cap de Șopârlă.

În sinea lui, Aung Șu spera că subalternii vor fi mai puțin incoruptibili decât șefii lor și vor ști să aprecieze plăcerea unui masaj thailandez.

Apoi ușa se deschisese și apăruse Ty, care examinase cu o privire admirativă îngrijirile date lui Mario. Înainte de plecare, fata ținuse să aplice un unguent pe fața tumefiată a Mercenarului. Leacul se dovedise eficace, căci sticla de whisky îi lăsase drept amintire o echimoză pe obrazul drept.

Frost își dădu seama că tânăra chinezoaică îl privea în oglinda retrovizoare. Fata își feri privirea când o întâlni pe cea a lui Frost și întrebă:

— Chiar ești prietenul lui Mario?

— Natural. Ne cunoaștem de multă vreme. De ce?

— E ciudat, domnule Hollis. Fratele meu era convins că v-a mai văzut... Apoi și-a amintit. Ți-a vorbit în fața salonului înainte să intri la *Sailor's Haven*. Erai singur.

— Și? Aveam întâlnire cu prietenul meu. Erai acolo când m-a recunoscut în fundul sălii. Ai văzut cum a venit spre mine!

Ty ridică din nou ochii spre oglinda retrovizoare. Frost avu impresia că zâmbește.

— Asta da, eram acolo, zise ea reținându-și chicotitul. Tocmai asta mi se pare ciudat. Nu sunt deloc convinsă că sunteți prieteni vechi...

În acel moment, Mario se foi, deschise ochii și murmură slab.

— la gheara de pe el, Ty. Dacă tipul ăsta nu e prietenul meu, atunci tu ești fecioara din Aberdeen.

Fata râse amuzată.

— Scuză-mă, domnule Hollis.

Frost își reținu un suspin de ușurare și pipăi pulsul lui Mario, care nu era prea vioi, apoi îl întrebă:

— Ce zici, colega? Reziști?

— Încercăm și noi, ce să facem? Dar, pe toți dracii, e tare dureros!

Ty interveni cu o voce blândă:

— Nu crezi c-ar fi mai bine să mergem la spital, Mario?

— Fără spital și fără doctori, zise Mario. Dacă trebuie s-o mierlesc, vreau să se întâmple pe *Estrela Branca*. Lasă medicamentele colegului meu. Se pricepe mai bine decât toți șarlatanii cu bluze albe.

— Cum vrei, Mario. Nu vorbi prea mult, ești foarte slăbit. Totuși mai vreau un răspuns. Vrei ca fratele meu s-o anunțe pe Joyce?

— Da, natural... Ea... ea o să știe ce trebuie făcut... Ea... Ai! Aaaah!...

Mario începu să tremure. Frost se răsti la el:

— Nu te mai enerva așa, fir-ar să fie! Nu sunt expert în cusături. O să rupi ațele dacă o ții tot așa!

Dar vorbele lui nu avură nici un ecou. Marinarul își pierduse din nou cunoștința. Mercenarul îi puse mâna pe frunte. În ciuda analgezicelor, penicilinei și antipireticelor, avea febră foarte mare.

Merseră mai departe în tăcere încă vreo cinci-șase minute. Americanul se feri să întrebe cine era această misterioasă Joyce. Apoi Ty opri mașina pe un chei pavat. Se întoarse și anunță cu glas scăzut:

— Acum urmează faza cea mai delicată. Nu trebuie să fim surprinși în timpul transbordării.

Frost dădu din cap cu un aer foarte convins. Nu cunoștea destinația dar, natural, nu era cazul să-i arate. Era mai bine s-o lase pe Ty să ia inițiativa. Fata opri motorul, sări din mașină și se îndreptă spre un mic iaht de croazieră cu motor, de culoare albă, legat la chei.

Frost înțelesese că *Estrela Branca* era un vas și că acolo îl vor transporta pe Mario. Dar ce fel de vas? Aste era întrebarea. Americanul spera că nu vor avea parte de nici o întâlnire nedorită... Poate că ăsta era momentul să dispară. Nu era rău să viseze, dar era inutil; nu avea de ales. Mersese cam prea departe și nu mai putea să dea înapoi fără să atragă bănuielile tinerei chinezoaice, care se va duce să spună totul lui Aung Șu, și poate și altora...

Fata se întoarse îmbrăcată într-un kimono albastru. Înainte de a părăsi salonul își împletise părul într-o coadă frumoasă. Era frumoasă și avea un mers legănat, evitând cu grație denivelările pavajului.

În fundal, marea, netedă ca o pată de ulei, clipoceă sub clarul de lună. Dacă n-ar fi avut nici o grijă, Frost s-ar fi lăsat cu siguranță în voia farmecului acelui tablou nocturn. Ty se aplecă și deschise portiera din spate.

— Totul e bine. Am pus cheile în contact. Știi să pilotezi un iaht?

Frost simți o undă de iritare parcurgându-i șira spinării.

— Bineînțeles, ai nevoie de un pilot de curse?

Nu voia să-i mărturisească că se simțea mai în largul lui la manșa unui avion decât la cârma unei ambarcațiuni. Chinezoaica zâmbi cu părere de rău.

— Nu. Nu, voiam doar...

Frost n-o lăsa să-și termine fraza. Se grăbi s-o întrerupă:

— În acest caz. E mai bine să treci la cârmă, iar eu să mă ocup de Mario.

Ea dădu din cap. Frost coborî din mașină și începu să-l tragă pe rănit afară. În acel moment pe chei răsună o exclamație:

— *Hey Pat! Look at that!*¹

Frost și Ty tresăriră ca doi răufăcători prinși cu mâna în sac.

— *Hey, you! Come up, here! Let's have a li'll chat!*²

Accentul era irlandez, ca probabil și cei doi marinari solizi care se apropiau de Dodge, cu sticla în mână. Unul dintre ei fredona un cântec marinăresc. Camaradul lui îi dădu o replică răgușită, apoi într-un cor strident, cântară împreună refrenul.

Lumina se aprinse la fereastra de la etaj a unei case.

— Dumnezeuule! murmură Mercenarul. Vor trezi tot cartierul! Repede, Ty, sări la volan! S-o ștergem de-aici!

¹ Ei, Pat! Ia uite la asta!

² Ei, tu de colo! Ia fă-te-ncoace să schimbăm o vorbă!

În grabă, Frost încercă să bage la loc în mașină corpul moale și teribil de greu al lui Mario, dar nu reuși și se temu să nu rupă firele.

— Oricum, e prea târziu, zise chinezoaica. Ne-au văzut. Voi încerca să-i potolesc.

Se întoarse pe loc și făcu un pas spre cei doi bărbați.

— Stai, zise Frost. Sunt beți. Ce-ai de gând să faci?

— Să-i calmez, după cum ți-am spus.

— Ești nebună! N-ai să reușești. Ajută-mă mai bine să-l pun pe Mario pe banchetă și s-o ștergem!

Ty se întoarse spre el și-l fulgeră cu privirea.

— Domnule Hollis, le dau voie bărbaților să-mi facă multe lucruri, nu însă să mă facă nebună! Am să-ți trag o palmă dacă mai zici o dată! Am spus că îi voi calma pe bețivii ăștia și așa voi face. Asta e treaba mea.

Frost nu o putea împiedica fără să-l lase singur pe Mario. Neputincios, Mercenarul se uită după tânăra chinezoaică care se îndrepta spre cei doi irlandezi, lăsându-l acolo cu rănitul în brațe.

CAPITOLUL IV

— Hei, păpușo, nu vrei să împărți cu noi băutura? propuse unul dintre marinari.

— Păi cum... răspuse Ty cu o voce seducătoare. Ba am putea să împărțim chiar și altceva. Dar cu condiția să nu mai faceți tămbălăul ăsta!

— Bafta noastră, amice, zise cel mai înalt dintre bețivi. Am dat peste o curvă!

Și Frost înțelese că încântătoarea soră a lui Cap de Șopârlă avea într-adevăr toate mijloacele de a-i calma. Avea pur și simplu intenția să-și exercite meseria.

Fata acceptă sticla întinsă, înghiți puțin alcool, apoi îi prinse pe cei doi mateloți de mijloc și-i duse pe o stradă întunecoasă.

Mercenarul se uită cu atenție în jur. Lumina de la fereastra din față se stinsese. Nici țipenie de om. Nici un zgomot pe chei. Noaptea domnea suverană.

Trecu o jumătate de oră. Frost îl trăsese pe Mario în cabina vasului. O pată roșie începea să se formeze pe tunică împrumutată de la Aung Șu, dar Mercenarul nu avea timp să desfacă bandajul. Ty putea să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

Rănitul se agită de câteva ori și americanul îi administra un calmant ușor, luat din valijoara de bambus.

La un moment dat, Mario începu să vorbească prin somn într-un amestec curios de engleză, chineză și o altă limbă care părea a fi portugheza. Frost ascultă cu atenție. Înțelegea mai ales numele proprii. *Estrela Branca*. Da, Mario era cu siguranță portughez. Joyce... Misterioasa Joyce... Lu... Probabil o chinezoaică. Aung Șu fu amintit de mai multe ori, apoi iar Joyce.

Și, brusc, americanul încremeni. Da, nu se putea înșela. Mario Ribeira pronunțase de mai multe ori și foarte clar numele lui Fat Mao. Hank Frost înțelese că fusese inspirat când ascultase de glasul instinctului. Deveni și mai atent, dar Mario abandonează rapid capitolul Fat Mao ca să revină la cel al femeilor. Un zâmbet radios îi apărură pe buze în timp ce-și rememora momentele plăcute petrecute cu Lu, Joyce și Ty. Americanul nu era chiar atât de surprins.

Frost se întreba dacă Mario deținea destule informații și dacă va avea destulă vitalitate pentru a-i permite să găsească pista spre Fat Mao. Era atât de cufundat în gânduri, încât nu simți

mișcarea ușoară a vasului.

La drept vorbind, o înregistră inconștient și își zise că începe să bată vântul. Dar era Ty care urcase la bord. Mercenarul tresări auzind vocea fetei în spatele lui.

— Ei bine, frumos îți sade, domnule Hollis!

Mercenarul se întoarse.

— Ce?

— Tragi cu urechea la confesiunile intime ale prietenului tău Mario...

— Nici vorbă. Nu înțeleg nimic. Pentru mine e un fel de...

— Chineză?

Frost zâmbi. Fata zâmbi și ea. Observă că se pudrase în grabă dar încă mai era transpirată. Coada, atât de impecabilă, suferise rău de tot. Frost zări o bancnotă mare care ieșea din mâneca albastră, li atrase atenția. Fata roși și puse bancnota la loc apoi, de parcă ar fi vrut să se justifice, zise:

— Să știi că nu i-am furat. Iar ei n-or să plângă după bani!

— Nu te-am întrebat nimic. Ne-ai scos dintr-un mare impas. Hai să mergem. A durat cam mult.

Ty scoase una din agrafele care îi țineau coada, o puse între dinți și, în timp ce-și aranja părut întrebă:

— Ai încercat vreodată să scoți apă dintr-un puț sec, domnule Hollis?

— Nu, de ce? E imposibil!

— Deloc. Asta am făcut eu adineauri în stradă. Și încă de două ori!

— În stradă!

Ea râse.

— Ei, ce să facem, ne exercităm talentele unde putem... Fii liniștit, nu ne-a văzut nimeni. Cunoscol colțurile cele mai întunecoase din Hong Kong. La ora asta. Irlandezii mei dorm pe pavaj și visează frumos. Nu se vor trezi înainte de trecerea primelor ricșe.

Coada arăta acum ca la început. Ty puse la loc agrafa mare. Ceva în privirea ei îi spunea Mercenarului că nu era deloc împotriva ideii de a-și exercita talentele încă o dată înainte de a porni pe mare spre *Estrela Branca*. Și gratuit! Se convinsese că avea dreptate când ea își ridică rochia albastră ca să tragă de un ciorap de mătase neagră.

— Vrei să știi ce spunea Mario prin somn, domnule Hollis?

— Cel mai mult aș vrea să mergem de-aici pentru a-l pune la loc sigur.

Fata se aplecă spre Mario.

— Doarme ca un îngerăș, nu e nici o grabă.

Într-adevăr, marinarul respira regulat cu un sforăit sonor.

Calmantul începuse să-și facă efectul.

Ty își potrivește și al doilea ciorap, fixându-l la portjartier, fără să se grăbească, apoi continuă:

— Zicea că Lu e dulceța, tandrețea femeii iubitoare și supuse. Joyce e frumusețea de marmură, zeița atrăgătoare și semeță.

Tăcu. Se considera că Frost le cunoștea pe amantele lui Mario Ribeira. Mercenarul aprobă cu o mișcare a capului apoi puse întrebarea inevitabilă:

— Și tu?

Fata îl aștepta la cotitură.

— Eu... Nu ți-a vorbit niciodată de mine?

Mercenarul răspunse cu un zâmbet care nu spunea nici da, nici nu. Fata zâmbi și ea, se lăsă în genunchi, își netezi lent rochia pe pulpe și își prinse bărbia în mână, eu un aer ezitant. În cele din urmă, tăcu o strâmbătură provocatoare și zise:

— Nu, nu pot să traduc literal. Nu ar fi frumos. Ca să simplificăm, să spunem că sunt vulcanul, mâncarea picantă care-ți arde gura și îți aprinde tâmpile. Îți plac mâncărurile picante, domnule Hollis?

— Fii înțeleaptă, Ty. Avem altceva de făcut! Du-mă la *Estrela Branca*.

Tânăra chinezoaică se ridică încruntată. Se vedea clar că nu era obișnuită să primească refuzuri.

— Nu știi ce pierzi, domnule Hollis...

Frost nu avea prea mare poftă să afle, dar consideră că puțină reconfortare ar fi binevenită.

— Altă dată, Ty. Când împrejurările vor fi mai potrivite...

Ea zâmbi din nou.

— Ai dreptate, recunosc eu. Acum nu e momentul.

Se întoarse spre cârmă.

— Și paza de coastă? zise americanul. Regiunea e foarte supravegheată în acest moment. Se iau măsuri împotriva imigrației clandestine. Te-ai gândit la ceva în cazul în care vom fi interceptați cu Mario la bord?

Fata se învârti în loc, se uită la el și izbucni în râs.

— Toate patrulele cunosc vasul meu, domnule Hollis. Când pun piciorul la bordul lui, n-o fac pentru a percheziționa, ci ca să gustе dintr-o mâncare picantă. Dacă îi vom întâlni, le voi spune

că nu sunt liberă și-i voi ruga să aștepte întoarcerea mea. Fii liniștit, știi să se poarte.

Râse din nou și ieși din cabină. Frost auzi destul de repede zgomotul motorului și ambarcațiunea porni pe valurile liniștite.

*
* *

O întreagă porțiune a portului Aberdeen era plină de o mulțime de ambarcațiuni legate unele de altele, la care se ajungea pe un labirint de punți din lemn. Pe acele ambarcațiuni trăiau familii întregi. Pe punți erau întinse rufe la uscat. Și, dacă te luai după cantitatea de alge prinsă de cocă. Puține ambarcațiuni mai erau în stare să părăsească portul și să iasă în larg.

Soarele răsărea pe insulă când iahtul începu să-și croiască un drum sinuos prin acel ciudat parc de vase. Ici și colo, o joncă se înălța asemenea unui monument enorm alături de bărci mari post întreținute. Dincolo de cheiuri, câțiva zgârie-nori, auriți de primele raze ale soarelui, contrastau în mod ciudat cu amalgamul de pagode colorate și de case tradiționale.

Iahtul acostă un cuter alb care părea un iaht somptuos rătăcit printre hârburile din jur. Frost citi prin hublou ESTRELA BRANCA, scris cu litere de cupru strălucitoare.

Ty legă două frânghii de cuter. Opri motorul și intră în cabină.

— Am ajuns, zise ea.

Cu mare greutate îl transportară pe Mario care dormea încă și atârna cât un măgar mort. După ce-l întinse pe una dintre cele două cuști suprapuse, Frost, șiroind de sudoare, se așeză la picioarele lui. Își trase sufletul și aprinse o țigară Camel. O servi și pe Ty, care acceptă și plecă spre partea din față a ambarcațiunii zicând:

— Mă duc să văd dacă avem ceva de băut.

Mercenarul desfăcu bandajul lui Mario. Starea răni era satisfăcătoare. Încă nu se vedea nici o urmă de infecție. Cusăturile rezistau dar sângele continua să picure domol. Frost adăugă o doză solidă de pudră cicatrizantă și schimbă pansamentul. Ty reapăru în momentul în care încheia tunica.

— Crezi că o să scape? întrebă ea sincer preocupată.

— N-am de unde să știu. Fără radiografie, nu se poate cunoaște ce distrugereri a provocat glonțul traversând cușca toracică.

— Convinge-l să meargă la spital. Poate că pe tine te va asculta.

Frost strivi țigara într-o tigvă prinsă în șuruburi în acest scop la căpătâiul cuștii.

— Ca să mă asculte, ar trebui să mă audă, răspunse el dând din umeri.

Ty îi întinse o cupă de porțelan.

— Am găsit alcool de orez. Cam asta e tot ce are. Doar dacă nu vrei cumva porto sau vin roze portughez.

— Alcool de orez, zise Mercenarul. Ori mă înviiorează, ori mă pune jos.

Ty îl servi râzând. Băură în tăcere apoi mai fumară o țigară.

Frost examinează locul. Pe jos era întins un covor sintetic cenușiu. Cuștile de lemn erau situate la tribord. La babord, un perete vopsit în alb cu o ușă decorată cu un kakemono forma o altă cabină mult mai mică decât locuința principală. În partea din față se puteau vedea un reșou cu două ochiuri și un mic frigider: bucătăria. Tavanul, direct sub ruf, era decorat cu scoici lăcuite, cu corali și cu un tatu lipit cu etichete în sus. Nu era prea mare, dar era bine amenajat.

Mario sforăia.

După ce-și goli cupa, Frost avu impresia că simte cu o mai mare acuitate legănatul cuterului. Ty se așezase turcește pe podea. În timp ce-și stingea chiștocul, ca îi turnă din nou în cupă fără să-l mai întrebe. După a doua cupă, cuterul începu să se clatine. Frost se uită în sus. Tatuul se mișca acolo sus și îl privea cu un aer amenințător.

— Hopa... hopa... murmură chinezoaica. Nu pot să plec așa. N-am să mai nimeresc drumul.

Și pe ea o amețise rău alcoolul de orez după o noapte albă. Frost își dădu seama de asta după ce fata își stinsese țigara și se întoarse spre el. Îl privi și izbucni în râs.

— Ce te-a apucat?

Avea lacrimi în ochi și răspunse printre hohote.

— Iartă-mă... Erai atât de impecabil ieri seară când ai intrat la *Sailor's Haven*! Ai fi jurat că te duceai la o întâlnire cu o femeie. Și... și acum... Obrazul... Și costumul care pare o otreapă murdară...

— Și asta te face să râzi? bombăni Mercenarul.

— Știu... știu... N-ar trebui. Dar... Nu mă pot abține.

— Mda, mormăi Mercenarul, am nevoie de un duș, de haine curate și de un pui de somn.

Deodată Ty se opri din râs.

— Dar ai aici tot ce-ți trebuie. Ar fi trebuit să mă gândesc.

Deschise un sertar de sub cușetă. Înăuntru erau frumos așezate puloverele de marinar și pantalonii lui Mario.

— Eu îți caut hainele! Fugi la duș, domnule Hollis! Și să nu-mi spui că nu știi cum funcționează. Toți prietenii lui Mario îi cunosc dușul. E celebritatea portului Aberdeen.

Frost cunoscuse o secundă de panică care aproape că-l trezi din amețeală. Apoi văzu că fata întorcea capul spre kakemono. Se ridică și deschise ușa mică. Un duș? De ce nu, la urma urmelor!

Nu greșise. Era într-adevăr cabinetul de toaletă. Aproape că se sperie când se văzu în oglindă. Închise ușa și se uită în jur. Cuterul lui Mario Ribeira era bine echipat. Chiuvetă mică prinsă în perete sub un dulăpior de toaletă. WC turcesc. Frost examină mecanismul. Foarte abil. Deasupra capului, un con mare răsturnat, asemănător cu o pâlnie, servea drept rezervor de apă. Trăgând lanțul, se acționa deschiderea rezervorului. Pâlnia se termina cu un fel de stropitoare lungă. Deschideai un robinet și apa cădea de sus. Un grătar mobil de lemn era ridicat pe perete. Era destul să-l lași în jos deasupra wc-ului și aveai un duș.

Americanul se dezbracă și răsuci de robinet. Primul jet îl făcu să se cutremure. Mario nu prevăzuse ceva care să încălzească apa. Dar soarele bătuse toată ziua trecută în rezervor și dușul deveni foarte repede suportabil, înviorător.

Frost nu-și scosese banda neagră. O intuiție! Înțelese că fusese bine inspirat când ușa se deschise și intra Ty. Fără banda lui s-ar fi simțit prea gol în fața fetei, deși nici ea nu era mai îmbrăcată.

Fata se apropie de el cu ochii strălucitori, cu obraji aprinși de alcoolul de orez.

— Ai uitat esențialul, domnule Hollis, murmură ea întinzându-i un săpun și două mănuși de toaletă.

Intră sub duș lângă Frost, se lăasă stropită râzând apoi opri apa. Fără o vorbă, fata luă una dintre mănuși și începu să-l săpunească pe Mercenar. Iar el era un bărbat prea galant ca să nu-i răspundă la fel.

După ce terminară, fata se lipi de el și șopti:

— Acum împrejurările sunt potrivite?

Drept răspuns, Mercenarul îi puse o mână pe spate și o lăasă să-i alunece spre fund. Ty se ridică pe vârful picioarelor ca să-l sărute. Apoi răsă și aruncă capul pe spate când, fără să-i spună, Mercenarul deschise din nou robinetul. Se clătiră mângâindu-se, ușor la început, apoi din ce în ce mai îndrăzneț.

Chinezoaica își desfăcuse coada și părul ei lung și negru se

lipise de umeri și de sâni. Frost îl dădu la o parte ca să pună stăpânire de sâni mici în formă de pară, pe care îi simți cu mare plăcere cum se întăresc și mai mult în palmele sale.

Mângâierile ei erau subtile, rafinate. Îl făcură foarte repede pe american să gâfâie. Dorința îl ardea insuportabil. O prinse pe față de fese și o ridică ca s-o pătrundă. Fata răspunse cu o mică tânguire și Frost simți picioarele fine încolăcindu-se ca niște liane după mijlocul lui.

Ty era subțire și ușoară ca un fulg. Corpul ei mic și arămiu avea suplețea unui bambus. Își pierduse vulgaritatea de profesionistă a amorului. Era o femeie care se abandona dorinței. Frost nu se înșelă când fata îi răspunse fără reținere elanurilor sale. Rând pe rând pisică și tigresă, Ty se oferă cu ardoare, gemând ușor de plăcere. Ceea ce vindea altora, lui îi oferea cu voluptate în mod generos.

Lipiți unul de altul sub duș, își lasară corpurile încercate de emoțiile nopții să se iubească fără grabă. Mișcarea lină a ambarcațiunii îi legănă îndelung, apoi li se păru că se duc la fund și avură impresia că se îneacă când plăcerea îi copleși aproape prin surprindere.

Cadranul ceasului de la mână arăta șase și jumătate. Soarele bătea puternic în ruful cuterului *Estrela Branca*.

Frost se sculă și deschise hubloul. Se simți puțin ridicol în pantalonii albi prea scurți și maioul cu dungi prea larg, dar Ty insistase asigurându-l că Mario nu se va supăra. Și mai insistase să-i dea din nou cu unguent pe obraz. Îl masase delicat, îndelung, apoi, printr-un fel de alunecare progresivă spre plăcere, masajul se terminase cu o doua „încleștare” pe covorul sintetic.

Ty făcuse cafea în mica bucătărie de la bord, apoi plecase întrebând:

— Vei veni curând să mă vezi, Tom? Trebuie să-mi aduci vești despre Mario. Și apoi...

Îi adresă un zâmbet care spunea multe.

Frost îi făcu promisiuni vagi.

— Acum știi drumul, spusese fata râzând.

*

* *

Motorul iahtului nu mai era decât un zbârnâit depărtat. Frost încercă să-l repereze. Dar era imposibil prin mulțimea ambarcațiunilor care se legănau domol în port. Aberdeen se trezea. Copiii țipau și zgomotul oalelor trântite răsuna pe toate

ambarcațiunile din jur. Zvon de voci. Primele certuri ale zilei!

Mort de foame, Frost se lungi pe cealaltă cușetă. Dar, contrar frumoasei Ty, Morfeu refuză să-i deschidă brațele. Prea multe întrebări se înghesuiau în mintea lui, mai ales cele despre relațiile dintre Mario și Fat Mao. Iar căldura era insuportabilă. Aerul care intra prin hublou părea că țâșnește din gura unui cuptor. Aparatele de radio cu tranzistori fuseseră date la maxim. O orchestră formată din instrumente de percuție începu să repete o melodie în acel vacarm de nedescris.

— Asta era norocul lui!

Se ridică și închise hubloul, apoi aprinse o țigară cu vechea lui brichetă Zippo. Din înălțimea tavanului, tatuul îi arunca priviri pline de ură. Să fi fost un reproș pentru că păcătuisese cu Ty?

— Gelosule, murmură el suflând primul fum spre nasul animalului.

Dar înțelese la al doilea fum. Un acces violent de tuse îl scutură pe Mario, care gemu de durere pe cușetă. Mercenarul se grăbi să deschidă două hublouri și aruncă țigara în apa portului.

În ciuda vacarmului de-afară, marinarul se calmă. Atunci Mercenarul avu o idee. Își aminti de bănuielele de la *Sailor's Haven*. Se gândise că Mario ar fi putut să fie manipulat de cineva ca să provoace ratarea întâlnirii cu Frailing. Se lăsă în genunchi lângă cușeta lui și desfăcu cu precauție șiretul de piele care ținea banda pe ochiul marinarului. În momentul în care i-o dădea jos, cele două pleoape ale lui Mario se deschiseră. Primele lui cuvinte fură:

— Ce faci, Tom? Pune-o imediat la loc! Dar Frost văzuse. Ochiul drept strălucind de febră îl implora. Ochiul stâng, larg deschis, nu mai era decât o sferă de un alb lăptos precum burta unui pește. În privința asta nu putea să fie nici cea mai mică îndoială. Banda neagră a lui Mario nu era o farsă.

— Pune-o la loc, zise Mario gemând.

Frost îl liniști.

— Înțeleg. Nici eu nu suport să se uite cineva. Dar noi... suntem „colegi”. Voiam doar să ți-o curăț. Era într-un hal...

— Mai am una în dulăpiorul de toaletă. Du-te repede s-o aduci. Și... mulțumesc.

— Hei, protestă americanul, suntem chit. M-ai salvat de la o lovitură de bancă în cap.

Mario întoarse capul spre el și zâmbi. Frost avea o șuviță lungă de păr lipită de frunte.

— Văd că ai găsit dușul. Și hainele.

Mercenarul dădu din cap.

— Doar le-am împrumutat.

— Oh, nu cred c-am să le mai folosesc.

— Nu mai spune prostii! bombăni americanul deschizând ușa cu kakemono.

În secunda următoare. Frost ieși din cabinetul de toaletă și așeză banda nouă pe ochiul rănit.

— Mi-e sete, Tom. În bucătărie sunt pahare și în frigider vin rece.

Frost ezită.

— În orice caz, apa ar fi poate mai recomandabilă...

— Haide, fără vrăjeală, Tom. N-o mai duc mult și mă doare în cot de ce e recomandabil sau nu.

Mercenarul nu putea să-l contrazică.

Aduse vin și îi servi două pahare. Mario fu obligat să se ridice ca să bea. Nu putea să miște brațul stâng și mișcarea îl făcu să țipe de durere. Frost luă perna cușetei de sus și i-o puse la spate.

— Acum e bine, Mario?

— Da. E mai bine. Dacă-ai putea să-mi scoți boarfa asta... Mor de căldură.

Mercenarul puse paharele și sticla pe o măsuță de la capătul cușetei și începu să descheie tunică. Mâna și brațul stâng începeau să se umfle și fu nevoie să taie țesătura cu foarfecă. După ce termină, tunică frumoasă împrumutată de Aung Șu nu mai era decât o zdreanță. Își încheie cariera în port via hublou.

Urmă apoi un moment de tăcere. Frost ardea de nerăbdare să-i pună întrebări. Dar nu voia să devină prea insistent de teamă să nu devină suspect.

După ce examinează pansamentul care era curat, începură să vorbească tot felul de banalități. Mario se arătă impresionat de numărul mare de lupte la care Frost luase parte în calitate de căpitan de mercenari și de gogoșile inevitabile pe care le spunea ca să explice pierderea ochiului.

Apoi fu rândul lui Mario să treacă la confidențe. Mercenarul află că era portughez, că tatăl său venise să se stabilească în Macao unde exercitase meseria de crupier timp de douăzeci de ani. Apoi, treptat, marinarul ajunse singur la ce-l interesa pe american.

— După cinci ani m-am săturat să cutreier de colo până colo pentru alții, îi explică Mario Ribeiro. Porturi, baruri, bordeluri, asta nu înseamnă a călători! O fată în fiecare port! Mda, dacă poți să înghiți asta, merge... Ba chiar poți să ai câte vrei. Numai

că pe mare te plictisești în așa hal încât îți toci banii la pocher. Iar când faci escală, începi prin a te duce să te îmbeți bine de tot... Hai, mai toarnă un pahar.

Frost îi turnă din nou lui Mario și întrebă:

— Și ochiul?

— Oh, o chestie mult mai banală decât a fost la tine. Într-o încăierare la Hamburg. La *Janaina*! Ce păruială, măiculiță! Mai tare decât cea de ieri!

Mario schiță un zâmbet. Încă o dată, Frost simți că ceva îi scăpa în psihologia portughezului. Bău o gură de vin care, fără să fie grozav, era mult mai sănătos decât ce băuse la *Sailor's Haven*. Apoi, marinarul continuă singur:

— Afurisită viață, totuși! Când m-am săturat, m-am întors în Macao și m-am instalat pe cont propriu. Părinții muriseră, îmi lăsasera ceva bănuți. Am cumpărat un hârb de vas. Nu era nici pe departe *Estrela Branca*! Dar știam să mă folosesc de el. Și când ai vână-n tine, găsești repede marfă interesantă pe aici, chiar și cu un hârb de ambarcațiune.

— Presupun că e vorba de opiu...

— Se câștigă bani buni și cu traficul de femei. Dar eu nu sufăr asta.

Portughezul luase inițiativa, dar Frost hotărâse să accelereze mișcarea.

— Lucrezi cu Fat Mao?

Știa că porecla traficantului era cunoscută de toți.

— Păi, mda.

— Direct?

— Glumești? Nimeni nu dă ochii cu Fat Mao. Afacerile se încheie totdeauna prin intermediari.

Frost dădu din cap gânditor. Își dădea seama că risca destul de mult punând următoarea întrebare:

— Frailing?

— Cine mai e și ăsta? zise Ribeiro mirat.

Frost se feri să-i spună că îl văzuse în ajun în barul de pe Temple Street.

— Un tip pe care nu-l cunosc prea bine. Credeam că se ocupă și el cu opiul.

Portughezul întoarse cu greu capul și se uită la Frost cu o privire uimită.

— Hei! Nu cumva vrei să te reciclezi?

Asta era ocazia! Mercenarul se grăbi să profite.

— În meseria mea, lucrul cel mai bun e să te retragi

devreme... Am înțeles că e loc pentru toată lumea în specialitatea ta.

Mario își goli paharul și ceru încă unul explicând că asta îi calma durerea.

— Mda, reluă el, în domeniul repartizării la suprafață se cam simte lipsa mâinii de lucru. Cum fac ceva bani, băieții cumpără un bordel sau un bar. Unii trec în eșalonul superior și fac pe intermediarii între traficanți și distribuitori. Dar asta e altă mâncare de pește. Am auzit că asta duce la păruială.

— Ți-a spus asta intermediarul tău cu Fat Mao?

— Mda, răspunse Mario.

Nu aminti nici un nume. Americanul consideră prudent să nu insiste. Marinarul goli paharul pe nerăsuflăte și scoase un râgâit care îl făcu să se strâmbe de durere. Frost se ridică îngrijorat.

— Știu... știu... murmură Mario întinzându-i paharul. Poate că n-ar trebui să trag atâta la măsă...

Frost dădu din cap și se așeză. Portughezul închise ochiul. Respirația lui era zgomotoasă dar regulată. Frost crezu că adormise din nou sub efectul calmantului și al vinului. Fu surprins când, după un minut, Mario vorbi din nou.

— Mă gândeam, colega. Mă gândeam la Lu...

Mercenarul făcu pe miratul.

— Lu?

— Lu Șing, puicuța mea. Noaptea lucrează într-un hotel din Connaught Road Central. Iar ziua îi aduce bucurii lui taica Mario. O păpușă de porțelan cu piele de catifea. E frumoasă... e amabilă... E...

Mario gâfâia. Emoția. Frost îl lăsă să-și tragă sufletul.

— Vreau să-i fie bine! exclamă brusc portughezul întorcând spre el o față răvășită de durere.

— Sigur, înțeleg, murmură Mercenarul cu o voce liniștitoare.

Mario era doar prima verigă a lanțului care ar fi putut să ducă la Fat Mao. Și simțea că acest lanț era pe punctul de a se rupe. Frost avea o mare aversiune față de tot ce avea legătură cu drogurile, dar Mario nu era decât un mic *dealer* cât se poate de neînsemnat. Un biet tip simpatic, până la urmă. Adevărații vinovați erau furnizorii. În ei trebuia lovit.

În ciuda milei pe care i-o inspira starea marinarului. Frost era hotărât să-l facă să vorbească până la capăt. Confidențele despre Lu Șing, despre Ty, pe care acum o cunoștea la fel de bine ca Mario, sau despre acea Joyce nu-l interesau. Decise să reorienteze conversația în sensul dorit.

— Auzi, Mario, mi-ai da o hârtie de recomandare pentru furnizorul tău?

Marinarul mârâi.

— Hei, Tom! Uşurel... uşurel. Nu chiar așa! Dar ai noroc că te simpatizez! Și pe urmă... m-ai îngrijit ca pe un frate. Nu știu de ce, dar parcă aş avea încredere în tine.

— Poți avea, îl asigură Mercenarul.

— Vreau să-ți propun o înțelegere.

— Te ascult.

— Uite, Tom. Cam despre ce e vorba. Dacă mă ia moartea, și am toate șansele în privința asta, îți trec și jumătate din afacerea mea. Cealaltă îi va rămâne lui Lu. Dar în schimb, tu trebuie să-mi juri că vei face să meargă treaba și că-i vei da procentajul corect. Îți convine?

Stupefiat de modul brusc în care Mario propunea un trafic ilegal unui străin, Frost rămase mut. Firește, se afla la Hong Kong, totuși...

Mario luă tăcerea lui drept ezitare și insistă:

— Să știi că partea pe care ți-o propun e frumușică! Iar Lu, ai să vezi, e o fată de aur. Niciodată nu-și va băga nasul în treburile tale. Vei câștiga regește. Ce zici?

Ar fi putut să jure liniștit. La urma urmelor, dacă Mario murea, ar fi putut să se folosească de unele relații și să găsească un plasament mai sănătos pentru moștenirea domnișoarei Lu Șing. Dar tocmai asta era problema. Trebuia ca Mario să moară, iar asta ar fi putut să ia oarecare timp...

Ba chiar putea să nu se întâmple...

Și, date fiind condițiile în care începuse povestea, Mercenarul nu se simțea în stare să „precipite” cursul lucrurilor.

Să ucidă ca să se apere? Da!

Frost făcuse asta de nenumărate ori. Meseria lui era să ucidă în luptă, să elimine o țintă anonimă. Rezolvase problemele de conștiință de la început. Uciderea unei ființe răufăcătoare, precum Chapmann³ sau ben Hamzan⁴, era destul de dificilă dar, înarmându-se cu o doză bună de mânie, ar fi reușit. Asta avea de gând să facă și cu Fat Mao.

Dar nu putea să omoare cu sânge rece un tip aproape nevinovat și pe care îl mai și simpatiza. Hank Frost nu făcea asta! Găsi o ieșire.

³ Vezi nr. 1 din colecția MERCENAR, *Ochi pentru ochi* (n. ed.).

⁴ Vezi nr. 5 din colecția MERCENAR, *Ultimatum* (n. ed.).

— Ascultă, Mario, n-ai murit. Nu te simți bine. Asta e tot. Am altă soluție. Mă ocup de afacerile tale până când te pui bine pe picioare. După aceea, când vei fi în stare să iei treburile în mână, mai vorbim. Dacă-mi convine, încep treaba pe cont propriu. Am putea chiar să ne asociem! De ce nu?

Sudoarea curgea șiroaie pe fața marinarului.

— Nu-mi mai împuia capul. Sunt terminat!

— Haide, Mario, nu mai vorbi prostii.

Vocea bolnavului slăbi brusc și Prost se aplecă spre el ca să-l asculte.

— Îți repet că sunt terminat, Tom! Sunt praf și pulbere!

— Ah, frumoasă treabă! zise o voce foarte blândă de femeie. Domnul e iar pulbere... E pentru a doua oară săptămâna asta.

Frost întoarse capul stupefiat. Fata se uită la el cu gura căscată, amuțită de banda lui neagră de la ochi. Pauza îi dădu timp americanului să constate că Mario, deși puțin cam necioplit, avea gusturi bune când era vorba de ambarcațiuni și de femei.

Lu Șing, căci numai ea putea să fie, abia dacă avea douăzeci de ani. Era atât de mărunțică încât Ty ar fi putut fi luată drept sora ei mai mare. Ochii alungiți, înconjurați de o corolă de gene lungi, aveau pupile negre ca antracitul, care degajau blândețe și senzualitate.

Frost înțelese sensul termenului „păpușă de porțelan” admirând fața înconjurată de părul negru tuns băiețește. Măinile și picioarele erau extrem de fine. Rochia de șantung negru, strânsă la mijloc, puneă în valoare rotunjimi armonioase, proporționate cu talia. Fata avea în mână o sacoșă împletită în care Mercenarul zări câteva provizii.

Lu se încruntă când văzu privirea insistentă cu care americanul îi cerceta anatomia. Salută cu o mișcare a capului.

Mario făcu prezentările de pe cușetă:

— Lu Șing... Tom Hollis.

— Încântat, zise Mercenarul întinzând o mână pe care chinezoaica o ignoră.

În sinea lui, Frost nu se putu abține să nu remarce cât de mult se atrăgeau contrariile. În afara ochilor și părului închis la culoare, Lu Șing și Mario Ribeiro formau cuplul cel mai „nepotrivit” cu putință.

Fata se apropie de cușetă și atunci văzu pansamentul și brațul cumplit de umflat al amantului ei. Dădu drumul sacoșei, și, căzând în genunchi, luă mâna lui Mario și exclamă:

— Mario! Oh, Mario!

Portughezul încercă s-o liniștească cu o voce sacadată:

— Haide, nu-i nimic... Curând voi fi din nou pe picioare!

— Oh, Mario, zise ea gemând. Și eu care credeam că ești beat...

Întoarse capul brusc spre Mercenar, cu fața deformată de angoasă:

— Ce i-ai făcut? Ce-a pățit Mario al meu?

— Liniștește-te, interveni marinarul. Tom m-a îngrijit, asta mi-a făcut! E prietenul meu.

Brusc, fata începu să vorbească chinezește cu un debit de o rapiditate halucinantă. Frost ghici că-l „mitralia” pe Mario cu întrebări, dar numai atât.

Mercenarul se uită la ceas. Opt fără douăzeci și cinci. Mario era acum pe mâini bune. Consideră că era momentul s-o șteargă. Aruncase deja o privire afară. *Estrela Branca* era legată la un debarcader de lemn mai mult decât putred, dar avea avantajul că era situat în apropierea unei piețe. De acolo va găsi o soluție pentru a ajunge la hotel.

— Acum vă las, zise el. Voi trece pe-aici după-amiază. Mario, știi unde sunt medicamentele. Îi spui domnișoarei Lu cum să le administreze.

Crezând că se retrăgea pentru a-i lăsa singuri, Mario și Lu nu avură nimic împotriva. Mario îi făcu cu ochiul și zise:

— Nu lipsi prea mult, Tom...

Americanul simți aluzia. Avea intenția să-l revadă pe Mario în viață și nu avea de gând să întârzie. Dar avea lucruri importante de rezolvat și simțea nevoia să se odihnească puțin.

Fata ridică capul spre el și, pentru prima dată, îi adresă un zâmbet. Un zâmbet destul de palid.

*
* *

După un sfert de oră. Mercenarul ajungea pe Queen's Pier. Trecu prin fața Primăriei, o clădire masivă, specimen tip al arhitecturii britanice fără stil a secolului al XIX-lea, și intră în *Mandarin Hotel*, situat aproape în fața debarcaderului.

Când deschise ușa camerei, Frost avu impresia că pătrunde într-un congelator. Reglă climatizarea la minimum și intră în sala de baie. Dădu jos hainele lui Mario, se bărbieri și examină starea obrazului. Urma era încă vizibilă dar starea era aproape satisfăcătoare, grație unguentului frumoasei Ty.

Apoi, își prinse la picior pumnalul Gerber MK-I, îmbracă o cămașă cu carouri albastre și își fixă la subsuoară tocul de piele

Aleși în care puse revolverul Browning High Power, ajuns în același timp cu el, dar cu valiza diplomatică.

Frost știa că riscă mult ieșind înarmat, dar instinctul îi spunea că în curând va avea nevoie de armă. Își puse cizmele scurte de piele, blugii ușor decolorați, geaca de piele încheiată până la gât și coborî în strada aglomerată.

Mercenarul pusese banda neagră în buzunar. Niște ochelari negri cu ramă groasă îi ascundeau ochii. O pălărie cu boruri largi îi umbrea fața. Nu-i mai lipsea decât aparatul foto agățat de gât pentru a semăna leit cu un turist texan.

„Navigând” prin mulțime, Frost ajunse foarte repede la Des Voeux Road Central, la Internațional Building și la consulatul american. O frază discretă murmurată la urechea plantonului îi permise să fie dus imediat într-un birou mic din fundul culoarului.

Ezra Frobisher era un bărbat gras cu fața violacee de cuperoză. Cu brațele încrucișate pe birou, aștepta ca Frost să se așeze ca să ridice spre el niște ochi mici de un albastru electric, aproape ascunși de niște pleoape ca de cameleon.

— N-am să-ți fac complimente, căpitane Frost. Am citit presa înainte de a veni. Constat că, în privința discreției, lucrurile încep cu stângul. Moartea lui Frailing și a altui britanic! Moartea a trei chinezi! Opt răniți! Poliția caută un bărbat cu ochiul stâng acoperit de o bandă neagră. Iar un glonț de 357 Magnum a fost găsit în încăperea din spate a barului *Sailor's Haven*.

Mercenarul schiță un zâmbet.

— Nu l-am tras eu, Ezra. După cum a fost înțelegerea, mi-am lăsat arsenalul în camera de la hotel. Pe de altă parte, după cum poți să constăți, nu port nici o bandă neagră. Deci, nu pot să fiu omul căutat de poliție.

— Nu ești deloc amuzant, căpitane Frost!

Furia înroșea fața bărbatului gras. Îl fulgeră cu privirea pe Mercenar. Acesta zise cu un ton nepăsător:

— Știi că ai ochii albaștri Dallas, Ezra?

— Ce?

— Mda, serios. Numai în *Dallas* poți avea astfel de ochi. Poate că ai fi putut să faci carieră...

Crezu că Frobisher va izbucni. Funcționarul se limită însă să spună cu o voce înțepată:

— Am aflat din surse personale că un cargobot care circulă sub pavilion liberian și aparține lui Fat Mao, trebuie să plece mâine cu destinația San Francisco.

— Nu se poate! exclamă Mercenarul aprinzând o țigară Camel.

Cum ai obținut această informație atât de importantă? Ar fi trebuit să te deplasezi la căpitania portului!

— Nu mai fi și insolent, Frost! Încearcă să-mi obții toate informațiile posibile despre încărcătura acestei nave și despre modul în care va fi livrată. Deocamdată asta e tot ce-ți cer. În ceea ce privește celălalt aspect al misiunii tale, trimit un raport despre evenimentele de ieri și aștept noi directive pe care ți le voi comunica la timpul potrivit.

„Nu mai spune!” își zise Frost suflând fumul în nasul lui Frobisher. Apoi zise cu un aer foarte preocupat:

— *Cyclops...* Hazliu în draci! Nu te amuză că trimiți un om cu un singur ochi să obțină informații despre un vas botezat așa?

Ezra Frobisher dădu din umeri exasperat.

— Iar în privința lui Fat Mao, continuă Mercenarul, am dreptul la arme și la doi oameni. Cei de la Washington așteaptă rezultate!

— Eu aștept noi instrucțiuni. Asta e! De altfel, se pare că acest Fat Mao nu e încă foarte important. Așa că, în privința creditelor...

— Visez, zise Mercenarul suspinând. Când va fi prea târziu, vom putea nestingherit să acționăm ca de obicei...

Frost se gândi o clipă. Să-i vorbească despre Mario acestui tip mărginit? Consideră că nu era cazul. Se ridică și întinse mâna.

— Foarte bine, Ezra. La bună vedere. Mă duc să mă ocup de *Cyclops*. Dacă ai nevoie de mine, lasă un mesaj la recepția hotelului.

Mercenarul ieși de la consulat cu gândul că avea o informație importantă de verificat. După spusele lui Frobisher, poliția nu căuta decât un singur bărbat cu o bandă neagră. Dacă informația se confirma, poate că ar fi putut să le joace acestor domni un renghii machiavelic. Pe de altă parte, nu avea deloc de gând să aștepte instrucțiunile lui Frobisher. Din acel moment, Hank Frost acționa de unul singur în cazul Fat Mao & Co.

Zâmbi și o porni spre hotelul *Mandarin* ca să-și ia bagajele. Până la urmă, nu se simțea în apele lui decât atunci când acționa ca independent, ceea ce și avea de gând să facă.

*

* *

Joyce McHenry era o scoțiană înaltă, blondă, de treizeci și doi de ani. Cu părul ei de un blond auriu, fața netedă de madonă și ochii verzi ciudat de luminoși, puțini bărbați din Hong Kong ar fi fost în stare să-i reziste.

Cumpărătoare independentă pentru societatea de import-export unde lucra Samson Frailing, ea devenise repede amanta acestuia și, urmare logică, confidenta lui.

Joyce McHenry era frumoasă, inteligentă, ambițioasă și perversă. Când punea ochii pe un bărbat, seducerea lui era pentru ea un joc de copil, o adevărată rutină. Cine cădea în plasa ei nu mai dorea și nici nu mai putea să scape.

Dar Joyce acorda puțină importanță bărbaților; de la ei obținea informații și servicii. Căci, deși era de o rară frumusețe, ea era și rece ca un aisberg, fiind în același timp și o prefăcută fără pereche. Indiferența față de jocurile amorului nu era pe măsura avidității sale lipsite de scrupule.

Asta era, natural, un aspect al personalității sale pe care îl ascundea cu mare grijă amantilor ei. Bărbații credeau că e supusa lor, dar adevărul era că ea îi avea în mână.

Așa reușise să-l prindă în plasă pe Frailing, să-l facă să vorbească despre activitatea lui, apoi să obțină de la el o întrevvedere cu Fat Mao. După care - a doua fază a operațiunii - devenise amanta traficantului care, urmare logică, îi încredințase o concesiune în distribuirea opiului la Hong Kong. Ocupând această poziție cheie, între Fat Mao și intermediarii săi. Joyce McHenry descoperise că Frailing - care rămăsese în continuare amantul și confidentul ei - era unul dintre principalii săi concurenți. A treia fază a planului era tăierea crăcii de sub picioarele lui Frailing, apoi a altor intermediari. Continuarea logică a acestui plan - a patra fază - era răsturnarea lui Fat Mao de pe tron și instalarea în locul lui.

Dar fiecare lucru la timpul său!

Joyce McHenry încă nu ajunsese acolo. Faza a treia abia o începuse în ajun la *Sailor's Haven*, când tânăra femeie provocase ratarea întâlnirii dintre Frailing și Tom Hollis, clientul important pe care voia să i-l sufle de sub nas.

Ca să-l controleze mai bine, Joyce nu ezitase să-și completeze palmaresul cu cucerirea lui Mario Ribeiro și Wai Djeng, principalii lui distribuitori. Căci puterea e un lucru fragil, mai ales la început, și avea nevoie de oameni care să-i fie total devotați...

Vaga asemănare a lui Ribeiro cu Hollis fusese pentru ea un noroc extraordinar. Imediat ce-l văzuse, Joyce McHenry avusese imediat ideea să se folosească de ea. A doua întâmplare norocoasă fusese aceea că Frailing îi dăduse întâlnire clientului său la *Sailor's Haven*, unul dintre localurile pe care Joyce le aproviziona prin intermediul lui Mario.

Strategia se impusese imediat în mintea machiavelică a frumoasei Joyce McHenry. Portughezul și britanicul nu se cunoșteau, așa că îi dăduse întâlnire lui Mario la *Sailor's Haven*.

Mario Ribeiro își jucase perfect rolul, fără să știe, bineînțeles. Joyce cunoștea foarte bine atmosfera barului și nervozitatea lui Max. Era sigură că întâlnirea cu cei doi chiori avea să iasă cu scânteii. Iată de ce-l trimisese acolo și pe Wai Djeng ca să scoată castanele din foc în caz de scandal. Scandalul izbucnise într-adevăr, cam prea violent totuși. Wai Djeng avea dispoziții ca, în primul rând, să-l neutralizeze pe Frailing și pe garda sa de corp și, în al doilea rând, să fugă discret în compania clientului important.

Wai Djeng executase cu prea mult zel prima parte a misiunii, înjunghiindu-i pe Samson și pe Max. Cât privește partea a doua, aceasta părea să fie un eșec total. Ca multă lume, Joyce McHenry citise faptele diverse din presa de dimineață, și o cută adâncă îi brăzda fruntea când coborî din *Star Ferry*.

Wai Djeng nu se prezentase la raport. Asta însemna că era în mâinile poliției sau făcea parte dintre chinezii uciși în ajun. Poliția căuta un bărbat cu o bandă de piele neagră la ochi. Nu-și dădea prea bine seama de ce poliția căuta numai unul și ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase cu adevărat.

Nu voia să riște să fie văzută în preajma ambarcațiunii lui Mario, de aceea nu găsisese altă soluție decât să meargă la locul încăierării. Dacă poliția era acolo, avea să treacă discret prin fața localului. Cine ar fi bănuiră că acea femeie elegantă era amestecată într-un incident atât de vulgar ca încăierarea unor marinari beți?

Parcursese traseul cel mai direct, pe Nathan Road și Salisbury Road, și după un sfert de oră ajunsese în preajma „triumfului de aur”. O pancartă mare așezată pe ușa anunța că barul era provizoriu închis prin hotărârea autorităților. Birtul vecin era închis și el, dar pentru că era încă prea devreme.

Învingându-și reticențele, Joyce McHenry dădu la o parte perdeaua de perle și intră în salonul de masaj. Îl măsură cu privirea pe Cap de Șopârlă care se repezi s-o întâmpine.

— Ah, domnișoară McHenry... Ah, ce nenorocire! Mario...

— Nu aici! zise tăios scoțiană. Camera ta specială e liberă?

— Să vedeți...

— Ce?

— Sora mea e acolo cu Ciuang Zhu.

— Înțeleg. Lucrează... zise Joyce McHenry strâmbându-se de

dezgust.

Aung Șu protestă, ofensat, de parcă aluzia l-ar fi șocat.

— Oh, domnișoară McHenry! Nici vorbă de așa ceva! După încăierarea de ieri, au cu totul altceva în cap! Vorbesc, vorbesc...

— Și eu vreau să vorbesc! Haide la ei.

Sala plină de sofale roșii era pustie. „Angajatele” aveau și ele dreptul la câteva ore de odihnă. Cu toate astea, Aung Șu își strigă mama și îi ceru să stea de pază la casă. Nu se știa niciodată. Un client putea să aibă nevoie de un „masaj” matinal. Ori te ocupi de afaceri, ori nu te ocupi! Poliția putea și ea să apară mai devreme decât era de așteptat.

În acest caz, bătrâna trebuia să sune alarma.

Dacă ar fi putut s-o vadă pe chinezoaică. Frost ar fi găsit-o și mai trasă la față ca în ajun. Fiul ei dădu instrucțiunile necesare, apoi o conduse pe europeană spre pivniță. Acolo dădu la o parte un panou glisant, ascuns în spatele unor lăzi cu sticle, apoi se opri, ezitând în fața ușii secrete. În cele din urmă își zise că era mai bine să verifice înainte de a intra. Trecuse ceva timp de când Ty și Ciuang Zhu se aflau împreună în camera specială.

Aung Șu continuă să miște lăzile cu sticle, descoperind o altă ușă, situată la dreapta celeilalte. O deschise, intră într-o cabină mică, pe care o închiria pe prețuri fabuloase amatorilor de spectacole tari. Și își apropie ochii de un orificiu. Deschizătura, judicios plasată, corespundea exact cu buricul unei protagoniste a posterului porno lipit pe partea cealaltă a peretelui. Nici unul dintre cei care folosiseră camera specială nu remarcaseră că era observat prin acel mic dispozitiv. Dacă nu știai, nu zăreai nimic. Ty însă știa. Ea își dădu imediat seama că cineva era dincolo și zise cu un ton ironic:

— Ei, frățioare, ce-ți închipui? Să știi că suntem cuminți ca două poze. Poți intra.

Ciuang Zhu rânji jenat.

— Sunt cu domnișoara McHenry, preciză Cap de Șopârlă.

Vocea surorii sale deveni parcă mai nervoasă:

— Păi, să intre și ea! Cu cât sunt mai mulți oameni, cu atât distracția e mai mare!

Ty n-o suferise niciodată pe femeia aceea. Nu avea nici o legătură cu faptul că era amanta lui Mario. Nu asta era problema tinerei chinezoaice. Pentru ea, marinarul chior nu era decât un client căruia îi făcea un hatâr din când în când, așa cum îi faci un hatâr unei cunoștințe obișnuite foarte simpatice. Dar, în general, Mario trebuia să respecte regulile casei, și nu se dădea înapoi să-

i plătească tinerei femei pentru foarte bunele ei oficii.

Ty nu avea impresia că-i fura banii pentru că, chiar îmbibat de bere, marinarul dădea dovadă de un temperament viguros. De altfel, în afară de ea, de Joyce și de Lu Șing, amanta „permanentă”, știa că Mario avea cel puțin alte două amante, una în Macao și una în Victoria.

Gelozia era deci total străină animozității pe care frumoasa chinezoaică o avea față de europeană. Ty nu suferea răceala ei, latura inumană, pe care o descoperise cu fierul ei de femeie. Detesta mai ales șiretenia și cinismul cu care blonda îi trata pe bărbați. Ty își vindea corpul. Asta e meseria ei. Își făcea bine meseria și nu vedea nimic dezonorant în asta.

Joyce își „dădea” corpul ceea ce, aparent, indica un temperament generos. Dar, fără să știe prea bine ce se urzea în culise, Ty simțea că în spatele acestui comportament se ascundea un calcul sordid.

Chinezoaica stătea pe pat lângă Ciuang Zhu, îmbrăcat cu pantaloni și tunică. Aung Șu aduse două taburete, o ajută pe Joyce să așeze, apoi se așază și el. Urmă un moment de tăcere apăsătoare, în cursul căruia cei doi bărbați simțiră duelul plin de venin dintre ochii negri ca tăciunii și ochii verzi de gheață. Apoi blonda se întoarse spre Ciuang Zhu.

— Poți să-mi povestești cum a început?

Patronul barului își dresе glasul și răspunse:

— Oh, ca de obicei, domnișoară McHenry. Nenorocirea e că s-a mers mult mai departe ca de obicei.

Tânăra femeie îl asculta cu atenție în timp ce, cu un ton necăjit, povestea pentru a nu știu câta oară cum s-au întâmplat lucrurile. Termină și dădu din cap cu tristețe.

— Și spui că acel faimos Max a tras în Mario?

— Exact, răspunse Ciuang Zhu. Era pe jumătate mort, și totuși se pregătea să mai tragă o dată. L-am lovit cu bastonul peste mână.

— Și celălalt occidental în salopetă?

— A fost înjunghiat de un chinez. L-am văzut foarte bine dar eram la tejghea și n-am putut să intervin. Sticle, pahare, bucăți de mese și de bănci zburau peste tot în sală... Nu vă puteți imagina!

Joyce McHenry nu avea nici un chef să-și imagineze. Blonda continuă:

— Același chinez care l-a înjunghiat pe Max?

— Da.

Îl cunoști?

— Nu l-am mai văzut niciodată, răspunse Ciuang Zhu. Mic dar solid, păr scurt, costum european albastru... Nu, nu era un client obișnuit.

Joyce era acum sigură că vorbea de Wai Djeng.

— Ce-ai spus poliției?

Ciuang Zhu se uită la ea ezitând, apoi lăasă ochii în jos.

— N-am vrut să-mi fac mai multe neazuri decât e necesar... Am... Am luat cuțitul...

— L-ai aruncat! exclamă scoțiană, mai tare decât ar fi vrut.

Făcând să dispară arma celor două crime, Ciuang Zhu risca de fapt să-și atragă mult mai multe neazuri decât își închipuia.

— Nu, răspunse chinezul. Am șters mânerul ca să șterg amprente și am pus arma în mâna altui chinez, cu ceafa ruptă de o bancă.

Joyce McHenry își zise că nu va înțelege niciodată reacțiile asiaticilor. Dar, în această împrejurare, reacția lui Ciuang Zhu îi convenea de minune. Suspina fără să vrea. Ty asculta, tăcută și încruntată, întrebându-se de ce era europeană atât de preocupată de victimele încăierării, pentru că de fapt ar fi trebuit să se intereseze de Mario.

— Dacă am înțeles bine, continuă Joyce, Mario și celălalt chior sunt singurii clienți care au putut să iasă înainte de sosirea poliției?

— Singurii, răspunse chinezul. Mario i-a arătat drumul celui alt.

— Cum se face că poliția caută numai un bărbat cu bandă neagră la ochi?

— Nu știu. Se pare că nimeni nu le-a spus că au fost doi. A fost o matahală monstruoasă, cu barbă și o cicatrice mare pe obraz. Un moment l-am văzut bătându-se cu chiorul în costum crem. Îl cunoșteam, venea în fiecare seară de vreo zece zile. Era turbat de furie când l-a luat poliția. Se zbătea și răcnea: „Chiorule, nenorocitul! Unde ești? Ticălosule, dacă pun mâna pe tine, o să-ți fac felul!”

Colaboratoarea lui Fat Mao schiță un zâmbet.

— Știi unde s-au dus după ce-au plecat de aici?

Aung Șu deschise gura pentru prima dată.

— Sora mea i-a...

Ty îl fulgeră cu privirea. Aruncă o privire discretă spre Ciuang Zhu și se grăbi să-și întrerupă fratele:

— l-am ajutat să iasă după plecarea polițiștilor. Mario mergea foarte greu. l-am dus la debarcader și i-am lăsat acolo.

Occidentalul mi-a spus că se vor descurca.

— I-ai lăsat să plece?

O lumină ucigașă străluci în ochii blondei Joyce McHenry.

— Da, de ce? Nu credeți că și așa avem destule necazuri? Ne mai trebuia să ne încurcăm și cu doi bărbați căutați de poliție?

Aung Șu și Ciuang Zhu se uitau la ea uluiți. Dar nu o contraziseră. O furie neputincioasă deforma trăsăturile europenei.

— Incredibil! murmură ea cu o voce înăbușită de indignare. Nu l-ați ținut aici măcar pe Mario ca să-l îngrijiți! Frumos! Când era solid și sănătos, nu te lăsați rugată ca să te ocupi de el! Dar când e rănit, poate chiar în pragul morții, îl arunci în stradă ca pe o otreapă...

Ty se ridică amenințătoare și se apropie de taburet. Scoțianca se trase fără să vrea înapoi când chinezoaica se răsti la ea:

— Tu te-ai ocupat de Mario? Pentru mine e un client, nimic mai mult! În timp ce pentru tine s-ar putea crede că e altceva! Dar poate că mă înșel...

— Liniștește-te, Ty. Crezi că e momentul? zise Aung Șu.

Îngrozit la gândul unei noi încăierări, de data asta între cele două femei, o prinse pe sora lui de umăr și o duse spre pat. Joyce se ridică. Aung Șu se uită la ea temându-se de ce era mai rău. Dar europeană salută cu o mișcare a capului și zise:

— Mă conduci, Aung Șu?

Foarte mulțumit de acest sfârșit fericit, chinezul se repezi spre ușă.

Ty și Ciuang Zhu auziră lăzile cu sticle care se deplasau la intrare. Patronul barului se întoarse imediat spre fată.

— De ce-ai mințit-o?

— Am avut o intuiție, răspunse chinezoaica. N-am încredere în femeia asta.

— Totuși! Cum i-ai vorbit!

— Și? Ea m-a provocat!

Ty făcu o pauză, se încruntă și adăugă:

— Nu ți se par ciudate toate întrebările pe care le-a pus? Nu crezi că are un amestec în treburile lui Mario?

— Nu știu, răspunse Ciuang Zhu. E adevărat că mi s-a părut ciudat. Dacă vrei să știi mai multe, întreabă-l pe fratele tău. El se ocupă de asta.

— Ai dreptate, zise Ty.

Se ridică brusc. Trebuia să găsească un pretext ca să plece. Se hotărâse să se ducă la *Estrela Branca* și să-l anunțe pe Tom de

comportarea ciudată a lui Joyce McHenry.

Se uită la Ciuang Zhu, cu ochii încă lucind de furie.

— Te las, zise ea. Am nevoie de odihnă.

Ciuang Zhu se ridică și el și o prinse de mână.

— Ești frumoasă, Ty. Furia te face să semeni cu o tigresă. Dar trebuie să ai grijă de tine, odihnește-te puțin.

Fata zâmbi cu amărăciune.

— Nu acum, Ciuang Zhu. Peste două ore poliția va fi aici. Cu prima ocazie. Promit.

— Păcat, suspină chinezul așezându-se din nou pe pat. Atunci Ty avu o idee. Se lăsă în genunchi pe o rogojină, se sprijini cu coatele de un taburet și se uită la chinez masându-și gânditoare bărbia.

— Azi trebuie să dai ochii cu poliția?

— În principiu, nu. Mi-am petrecut jumătate din noapte la post răspunzând la întrebările lor.

— Ești în stare să păstrezi un secret, Ciuang Zhu? Vreau să-ți cer un serviciu.

El zâmbi bucuros.

— Sunt gata să fac orice ca să-ți fiu pe plac.

— Nu vei avea de-a face cu o ingrată, îi promise Ty. Aș vrea să iei vasul meu și să duci un mesaj discret la bordul ambarcațiunii *Estrela Branca*.

— Consideră că s-a și făcut. Spune-mi însă unde-o găsesc.

— La Aberdeen. Îți voi indica poziția exactă. Dar trebuie să-mi juri că asta va rămâne între noi.

— Jur, frumoasa mea Ty.

*

* *

Joyce McHenry nu știa ce să creadă. I se părea foarte ciudat modul în care Ty intervenise ca să declare că Hollis și Mario dispăruseră... Voise fata să ascundă ceva? Totuși, ea nu știa nimic. Doar dacă nu cumva Mario trăncănise prea mult într-o seară de beție... Avea nevoie de cineva ca să-i găsească pe cei doi bărbați și să ridice opiul de la bordul vasului *Cyclops*.

Wai Djeng era scos din circuit pentru un timp. De altfel, scoțiană îl considera deconspirat și, după eliberare, avea de gând să se debaraseze de el... definitiv. Să se folosească de alt *dealer* al ei? Era periculos. Își pierduse deja cele mai bune elemente și nu avea de gând să-și vadă rețeaua distrusă.

Traversă bucătăria și ajunsese la recepția salonului de masaj. Aung Șu închise cu grijă ușa apoi schimbă câteva cuvinte cu

mama lui. Joyce întoarse capul chiar în momentul în care urma să dea la o parte perdeaua de perle și surprinse privirea chinezului. El o salută cu o reverență respectuoasă, dar scoțiană nu se lăsă înșelată. Văzuse foarte bine ochii mici de șopârlă ațintiți asupra anatomiei ei, încercând să și-o imagineze fără rochia verde. Se întoarse.

— Apropo, Aung Șu, zise ea, vreau să-ți spun ceva între patru ochi.

Fața chinezului se înroși și scoțiană își dădu seama că nu se înșelase. Adăugă cu un ton nevinovat:

— Ne putem izola câteva clipe? Să zicem... în unul dintre saloanele tale particulare...

— Bineînțeles, domnișoară McHenry.

„Cu toate curviștinele pe care le ai la dispoziție, n-ai zice nu? Își zise ea. Evident. A te culca cu o blondă frumoasă care-ți cedează e cu totul altceva decât să călărești o thailandeză pe care o plătești pentru asta.”

De la casă, bătrâna chinezoaică se uita la ei cu o privire fixă, fără să lase să se citească nimic pe fața ei. Dar Aung Șu simți dezaprobarea când dădu la o parte o draperie ca s-o lase pe Joyce să intre într-un salon particular. Chinezul dădu din umeri și lăsă în jos draperia.

— Îmi pare rău, dar nu e prea luxos.

Singura mobilă era un divan mic acoperit cu o cuvertură albastră. În fund se putea vedea o oglindă mare, plină de pete maronii și o chiuvetă. În afara a două postere, identice cu cele din camera specială, nu se cheltuisese prea mult cu decorarea pereților.

Joyce McHenry își liniști gazda zâmbindu-i. Se așeză pe divan și îi tăcu semn să stea lângă ea.

— Dragul meu Aung Șu, începu ea privindu-l semnificativ, am nevoie de un om de încredere. M-am gândit bine și cred că tu ești acel om.

Micul proxenet era copleșit de extaz și de stupoare.

Joyce McHenry nu manifestase față de el până atunci decât indiferență, ba chiar dispreț.

— Voi avea probleme cu asigurarea viitoarelor livrări. Înțelegi că fără Mario...

Aung Șu radia. Fu gata să se dea de gol dar se reținu la timp. Era mai bine să afle de la sora lui de ce mințise mai adineauri. Se mulțumi să dea din cap cu un aer foarte mirat.

— Îți propun să lucrezi pentru mine. Riscurile sunt minime și

salariul foarte bun.

— Cu riscurile sunt obișnuit, domnișoară McHenry, răspunse Aung Șu. Fac parte din meseria mea. Despre ce e vorba?

Atracția câștigului făcea să-i strălucească ochii mici de reptilă.

— Nu te grăbi. Am toată încrederea în tine, dar aș prefera să vorbim despre asta într-un loc mai liniștit. Salonul tău e cam luat la ochi de ieri.

— Desigur, domnișoară McHenry.

— Poți lăsa salonul în grija altcuiva? Aș vrea să ne întâlnim pe la începutul după-amiezii ca să discutăm modalitățile practice ale afacerii noastre. Pe urmă, dacă accepți, va trebui să-mi rezervi mie seara ta.

— Nici o problemă în privința după-amiezii. Nu e înghesuială. Mama și sora mea vor avea grijă de salon. Pentru seară voi vorbi însă cu Ciuang Zhu. Barul e închis, deci în acest moment e liber și nu-mi va refuza acest serviciu. Unde ne putem întâlni?

— Acasă la mine la două și jumătate? propuse Joyce cu o voce ademenitoare.

Aung Șu simți că se sufocă de bucurie.

— A... acasă...

— Da, am un apartament foarte confortabil pe Bonham Road.

Scoțiană crezu că Aung Șu va face un stop cardiac când, lăsând în jos ochii verzi, îi dădu adresa. Apoi îi dădu lovitura de grație punând mâna pe genunchiul lui și adăugând:

— E o propunere pe care n-aș face-o oricui, Aung Șu. Ți-o fac ție pentru că am învățat să te cunosc și să te stimez. Sper că înțelegi ce vreau să spun...

Îl stima! Și contactul acelei mâini așezate pe genunchiul lui! Oare asta anunța... Tresări.

— Contez pe tăcerea ta, conchise blonda ridicându-se. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Nici înainte și nici după întâlnirea noastră.

Scoțiană știa că partida era câștigată. Capul de șopârlă se transformase în cap de broscu amorezat. După întrevvedere de după-amiază, Joyce știa că îl va avea definitiv la picioarele ei. De ce nu se gândise la el până acum? Poate că era prea ușor de cucerit, iar ei îi plăceau dificultățile.

Aung Șu promise că mai bine și-ar tăia o mână decât să trădeze secretul lor. Chinezul se aplecă până la pământ ca s-o salute și Joyce McHenry ieși din salon mult mai senină, sigură că fusese bine inspirată când se adresase lui Aung Șu.

*

Debarcaderul care ducea la *Estrela Branca* era înconjurat de un vacarm infernal. Dinspre ambarcațiunile vecine veneau tot felul de mirosuri de mâncare. Orchestra de percuționiști amuțise. Muzicanții, epuizați, renunțaseră probabil la repetiție în fața asaltului tranzistoarelor. Amatorii aveau de ales între rock, fado, tango, melodii chinezești și muzică indoneziană. Nu era prea greu pentru că, din cauza căldurii strivitoare, toate hublourile erau deschise.

În trecere, Mercenarul vedea bărbați care jucau cărți sau mah-jong în cabine și, în bucătării, femeile pregătind ceaiul și orezul pentru masă. Pe o cușetă zări chiar un cuplu muncind din greu la suprapopularea continentului asiatic.

Frost tocmai voia să întoarcă capul când fata îl văzu și îi zâmbi, în timp ce partenerul ei se agita deasupra ei mârâind. Fata îi făcu cu ochiul, de parcă ar fi vrut să zică: „Ai văzut cum mă iubește tipul meu?” Apoi reîncepu să numere muștele de pe tavan, cât se poate de calmă. Dar, firește, era la Hong Kong...

Frost își semnală sosirea bătând în coca cuterului alb dar nu-l auzi nimeni. Nu se miră, sui la bord și coborî imediat în cabină. Mario zăcea în continuare pe cușetă. Brațul și umărul, îngrozitor de umflate, nu prevesteau nimic bun. Cu privirea ținută în tavan, marinarul povestea propria versiune a bătăliei de la Guadalcanal amicului său tatuul. Mercenarul se apropie. Portughezul îi aruncă o privire strălucind de febră.

— Dumnezeule, Mario... murmură Mercenarul.

Marinarul ieși din delir recunoscându-i vocea și bâigui:

— Ah, te-ai întors... colega... Ți-ai pus ochelari?

Frost îi explică motivul deghizării. Mario dădu cu greu din cap și schiță un zâmbet. Puțea a alcool de orez.

— Mda... ar... ar fi o tâmpenie să te lași prins tocmai acum - acum când am aranjat lucrurile cu Lu. E OK... ca să iei în mână afacerea... Tu... Tu te-ai gândit?

— M-am gândit. Și la mine e OK.

Mario zâmbi din nou și ridică tonul spunând cu o voce cavernoasă:

— Dă... Dă de băut, Lu. Tre... Trebuie să... să sărbătorim!

Abia atunci deveni pe deplin conștient Frost de un zgomot pe care-l captase fără să-și dea seama în mijlocul vacarmului: suspine în bucătărie. Fata apăru în prag, aducând o sticlă și două pahare. Văzând-o, Frost remarcă imediat că-și ștersese ochii. Se apropie, cu picioarele goale, pe covorul sintetic. Își schimbă

hainele cu o pereche de blugi tăiați la jumătatea pulpei care scoteau la iveală picioarele fine și bronzate, și o bluză cu un decolteu adânc. Corpul mic și bine proporționat îi dădea aerul unei păpuși Bărbie asiatică.

Lu umplu un pahar, pe care i-l întinse lui Frost, apoi altul pentru Mario.

— N-ar trebui să bei, zise americanul. Ai febră mare.

Lu Șing, care încă nu pronunțase nici un cuvânt. Îi adresează un zâmbet. Nu era un zâmbet vesel, ci mai curând un semn de aprobare. O întrebă:

— I-ai dat medicamentele?

Ea dădu din cap.

— Așa... așa, mormăi Mario. Acum coalizați-vă împotriva mea. M-a pus să înghit toate porcăriile pe... pe care le-ai adus în va... valijoara ta. Acum... numai un pahar de... de... poate să mă mai...

Mercenarul se răsti la el.

— Mario, liniștește-te, Dumnezeule mare! Dacă mai tragi la măsă o să dai ortul popii! Nu e bine deloc să amesteci antibioticele cu alcoolul!

— La dracu! exclamă Mario. Doar n-ai să te dai de partea ei! Vă spun că numai asta mai poate să-mi oprească durerea... Și pentru că, oricum, tot o să crăp, mai bine să fiu vesel... Haide, dă-mi paharul ăla, Lu, fir-ar să fie!

Chinezoaica ezita. Se uită la Frost. Americanul dădu din umeri cu un aer fatalist. Adevărul era că Mario nu o mai ducea mult. Le ce bun să-l lipsească de ultima plăcere?

Lu Șing întinse paharul resemnată. Mario bău o gură de alcool. Frost îi văzu mărul lui Adam ridicându-se cu greutate la trecerea lichidului.

Portughezul întoarse capul, reținându-și o strâmbătură de durere. Aruncă spre Lu o privire de câine trist și Frost văzu o lacrimă formându-se în colțul ochiului.

— Nu trebuie să-mi porți pică, Lu. Doar asta îmi mai face bine. Dar nu pot să mă abțin când îți văd mutrișoara! Te vei ocupa bine de ea, Tom, nu-i așa?

Frost promise și bău puțin rachiu ca să-și ascundă tulburarea. Mario își goli paharul. Lu se repezi și-l prinse în momentul în care marinarul urma să-i dea drumul din mână. Puse paharul pe podea și apucă mâna portughezului. Deodată Mario se ridică aproape în capul oaselor. Râgâi. Fața îi deveni violacee, schimonosită de suferință.

— Oh, Mario, Mario... murmură Lu, cu o voce tânguitoare.

Fata ridică fața de porțelan spre Frost și îi explică:

— A mai făcut asta adineauri... a... a fost oribil. Am crezut că moare.

— Haide, zise marinarul, n-o mierlesc chiar acum. Și, pe urmă, e rachiul meu! E plătit de mine, fir-ar să fie!

Frost căuta cu disperare ceva ca să destindă atmosfera. Zise, aproape fără să-și dea seama:

— Nu ca ieri.

— Ce? zise Mario.

— La *Sailor's Haven*. Am uitat să plătim consumația înainte de a pleca.

Strămbătura de durere se transformă într-un zâmbet.

— Adevărat! Și ce scandal am făcut... Nu îndrăznesc să-mi închipui mutra lui Ciuang Zhu când a făcut inventarul distrugerilor...

Frost și Lu Șing zâmbiră și ei.

— Ce mutră trebuie să fi avut Ciuang Zhu! repetă Mario.

Mercenarul presupuse că vorbea de patronul barului.

— Ha! Ha! Ha! Bietul Ciuang Zhu! Ha! Ha! Ha! Mutra!

Hohotele de râs scuturau corpul masiv al lui Mario.

— Hei! exclamă Mercenarul. Ușurel, ușurel...

Dar Mario nu-l auzea. Râdea ca un apucat sub efectul febrei și al alcoolului de orez. Vocea lui era spasmodică, incontrollabilă!

— Mutra lui Ciuang Zhu! Ha! Ha! Ha! Haaa...

Apoi, brusc, nu se mai auzi decât muzica tranzistoarelor care năvălea prin hublourile deschise. Mario nu mai râdea. Destins, cu gura încă deschisă, se uita țintă la tatu. Lu Șing făcu la început un pas înapoi. Înțelegea că mâna pe care o ținea nu o va mai mângâia niciodată. O sărută. În picioare, în spatele ei, Mercenarul îi vedea umerii mici scuturați de hohotele de plâns. O lăsa să plângă sperând ca asta s-o ușureze.

Frost puse jos paharul și se plecă peste Mario. Îi închise ochiul și se așeză în genunchi lângă fată.

— S-a terminat, Lu Șing. Trebuie să fii tare.

Era stupid, inutil, dar nu găsi nimic altceva de spus.

*

* *

Un servitor în livrea de brocart galben și verde deschise ușa grea de stejar și se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Joyce McHenry să intre într-o cameră decorată somptuos. Stăpânul casei, Ciang Pei, un adevărat munte de carne, trona în mijlocul

unor perne multicolore pe un pat imens.

— Te aşteptam, zise el.

Uşa se închise şi paşii servitorului se depărtară pe culoar.

— Mă aşteptai? Dar nu aveam întâlnire!

Tânăra femeie păşi pe covorul oriental care acoperea podeaua, apoi se descălţă şi se aşeză pe patul enorm din lemn lăcuit.

Ciang Pei, alias Fat Mao, se ridică între pernele de mătase şi se uită la ea cu un aer ciudat. Cu excepţia inelelor groase cu perle şi diamante care îi împodobeau degetele grase, chinezul nu mai avea nimic pe el. Trei cute de grăsime atârnavă între partea de jos a pântecelui şi muşchii pectorali care atârnavă ca sânii unei femeie bătrâne. În afara părului pubian cărunţ, corpul lui obez era lipsit de pilozitate. Sexul mic şi flasc părea un apendice ridicol între pulpele groase şi moi.

Dar Joyce se ferea să-şi bată joc de lucrul acela mic: datorită lui îl avea în mână pe traficant. Ciang Pei avea fizicul unui eunuc adipos, dar temperamentul lui era surprinzător de focos, în ciuda soarelui aflat aproape la zenit, climatizarea stabiliza temperatura încăperii în jurul a douăzeci şi două de grade. De cealaltă parte a patului, o fereastră imensă lăsa să se vadă o grădină somptuoasă, plină de copaci de esenţă rară şi flori multicolore. Lumina mângâia mobilele policrome lăcuite, covoarele bogate, cristalul, aurul, vasele Ming care umpleau dormitorul lui Fat Mao.

La căpătâiul patului, între două steaguri nepaleze din secolul al XIV-lea, se afla un acvariu mare decorat cu alge colorate şi în care înotau crapă bine hrăniţi. Pereţii, tapisaţi cu mătase albastră, erau împodobiţi cu stampe, cu pânze semnate de maeştri europeni şi chiar cu un poliptic din renaşterea italiană, cât se poate de autentic.

Joyce nu suferea acea etalare tipătoare de obiecte costisitoare. Asta însemna pentru ea proaspătul îmbogăţit şi lipsa de gust a lui Ciang Pei.

În timp ce se uita la ea, chinezul se ridică pe un cot. Schiţă un zâmbet care îi dezveli câţiva dinţi de aur şi repetă:

— Ei da, te aşteptam. Chiar îmi ziceam că ne vom vedea mai repede.

Joyce McHenry se încordă. Îl cunoştea bine pe Fat Mao; se anunţa un pericol. Se strădui să zâmbească.

— Chiar mă doreai atât de mult?

Ciang Pei miji ochii. Apoi se ridică fără s-o atingă. Se apropie de un cufăr de lămâi sculptat pe care se afla una dintre cele mai

frumoase vase Ming, o luă și o aruncă pe podea sub privirea năucită a scoțienei.

Se întoarse spre ea, grotesc cu corpul lui gol și deformat de grăsime, și zise:

— Vaza asta era o splendoare, Joyce. Și tu ești o splendoare, dar dacă uneltești în spatele meu, nu voi ezita să te strivesc.

Scoțiană îi aruncă o privire imploratoare.

— Ciang, nu înțeleg!

— O să înțelegi! zise Fat Mao. Numai o clipă.

Bătu de două ori din palme. După câteva secunde, ușa se deschise și apără servitorul care făcu o plecăciune până la pământ.

— Strânge cioburile, îi ordonă Ciang Pei arătând spre rămășițele vasei.

Fără să trădeze nici cea mai mică emoție în fața vasei sparte și a ținutei stăpânului său, servitorul strânse repede cioburile de porțelan și le luă cu el.

Joyce urmărea scena cu gura crispată. Porcul acela gras nu numai că spărgea vase Ming și o făcea să aștepte cuprinsă de angoasă, dar se arăta și în pielea goală în fața oamenilor săi. Și știa că ea avea oroare de asta.

Joyce știa că în afară de bani, Fat Mao avea două plăceri: mâncarea și sexul. În consecință, bucătăriile erau într-o continuă activitate. Iar o servitoare era tot timpul pregătită să dea fuga-fuga și să se ofere concupiscentei sale.

Totuși Joyce nu se simțise niciodată amenințată ca în acel moment. Era destul să-l vadă și să-l asculte pe Fat Mao când i se oferea. Servitoarele nu puteau fi considerate rivale. Ea avea toate avantajele față de acele biete fete.

Mai întâi, ea era domnișoara McHenry, femeie liberă, europeană de familie bună – și o blondă adevărată – ceea ce constituia o raritate în ochii lui Ciang Pei. Pe urmă, avea experiență. Chiar mai înainte de a fi formulate, scoțiană ghicea poftele traficantului și i le îndeplinea zâmbind în fața celor mai aberante capricii. Ultimul ei atu important: sânii cu care îi fascina pe toți bărbații. În privința asta, nici o asiatică nu putea să concureze cu ea. Joyce McHenry avea sâni superbi și planturoși, care constituiau un adevărat deliciu pentru Fat Mao. Îi mângâia și-i frământa. Îi săruta, se prosterna în fața lor ca în fața unei divinități.

Joyce știa că era total insensibil la frumusețea lor perfectă. Nu, pe Fat Mao îl interesa abundența, nimic altceva. Dar ei nu-i păsa

de asta. Acel hipopotam pe care curgeau șuncile redevenea un bebeluș imediat ce-i oferea sânii. Și asta conta pentru ea.

După plecarea servitorului, Joyce își zise că poate va lipi bucățile de vază și va încerca s-o vândă. Chiar și lipită, o vază Ming probabil că valora enorm...

Fat Mao reveni spre pat cu mersul lui greoi. După aerul pe care-l avea chinezul, blonda înțelese că va trebui să joace strâns și să-și folosească din plin farmecele. Deschise brațele, dar chinezul ignoră invitația și se așază lângă ea.

— Joyce, zise el punându-i pe pulpă o mână plină de inele groasă ca o mânușă de box, vreau să aud versiunea ta a celor întâmplare ieri seară la *Sailor's Haven*.

— Cum adică, versiunea mea?

Creierul tinerei femeii începu să funcționeze la capacitate maximă. Ciang Pei era dizgrațios, respingător, vulgar, dar foarte inteligent. Ce știa? Avea informații care îi permiteau să creadă că ea avea un amestec în încăierarea din bar? Se hotărî să înceapă cu ceea ce știa toată lumea, ca să pipăie terenul, și murmură cu glas scăzut:

— Samson a fost ucis. Nu-ți poți închipui ce șoc a fost pentru mine... Unul dintre cei mai importanți intermediari ai tăi. Am fost...

Se-ntrerupse și suspină adânc înainte de a continua:

— Am fost profund tulburată când am citit azi-dimineață în ziare. Știi foarte bine că...

— Știu, știu, o întrerupse Fat Mao.

Joyce îl privi cu un zâmbet plin de tristețe.

— Țineam mult la Samson.

Mâna chinezului se crispă pe pulpa ei.

— Dar nu sunt genul de om care se pune pe bocit, toți știm care sunt riscurile acestei meserii. Samson știa și el. Acum nu mai e. Va fi greu, dar vei găsi pe cineva care să-i ia locul. Sunt gata să te ajut.

Se apropie de bărbat și simți contactul cu pielea lui moale. Dar Ciang Pei nu părea încă dispus să se lase răsfățat.

— Ascultă, Joyce, zise el mângâind-o distrat, vreau să știu dacă Frailing ți-a spus ceva despre ce voia să facă ieri seară în acel bar.

— Nu știu, minți Joyce McHenry.

Se hotărî să joace cartea sentimentală și, pentru mai multă veridicitate, mărturisi cu o voce blândă:

— Bineînțeles, îmi vorbea câte ceva despre afacerile lui din

când în când, așa cum îmi vorbești și tu. Dar nimic mai mult. De altfel, nu ne mai văzuserăm de o vreme. Între noi, relația se cam răcise.

Se apropie și mai mult de Fat Mao și adăugă:

— Ne vedeam din ce în ce mai rar. Pasiunea de la început se stinsese treptat, transformându-se într-o prietenie adevărată. Mă crezi?

Nu risca mare lucru spunând asta. Samson Frailing nu mai era acolo să o contrazică.

— Se poate întâmpla oricui, mormăi Fat Mao, fără tragere de inimă.

Joyce își așază mâna sub una dintre cutele pântecelui. El n-o respinse. Era vizibil absorbit de altceva și părea că nici măcar nu fusese conștient de gestul ei. În timp ce-i mângâia inconștient pulpa, chinezul continuă cu un aer absent:

— Frailing se pregătea să se întâlnească cu un client foarte important.

Scoțiană ridică spre el fața ei de madonă:

— Te gândești că un concurent a vrut să-ți șterpelească piața și a provocat înadins ratarea întâlnirii?

— Este una dintre ipotezele la care mă gândesc, răspunse Ciang Pei.

— Știi ce s-a întâmplat cu clientul?

— Habar n-am.

— Asta te roade, nu-i așa? murmură cu suavitate Joyce.

— Asta și altceva, zise traficanțul cu un ton tăios.

— Ascultă, Ciang, zise blonda fără să-i lase timp să continue, poate că am un mijloc ca să dau de omul tău.

Ezită o fracțiune de secundă apoi luă taurul de coarne:

— Din întâmplare, unul dintre oamenii mei bea un păhărel ieri seară la *Sailor's Haven* și a fost implicat în această încăierare. Imediat ce am aflat, am fost în dimineața asta la salonul de masaj...

Fat Mao nu o lăsă să termine. Exclamă:

— Joyce! Oh, Joyce...

Scoțiană crezu că Fat Mao devenise în sfârșit conștient de mângâierile ei și-și accentuă masajul întrebând:

— Ți place?

— Ăăă... da... da, se bâlbâi obezul, dar... dar...

Inima tinerei femei bătu mai tare.

— Dar?

— Dar nu asta voiam să spun. Nu știi ce piatră mi-ai luat de pe

inimă. Când mă gândesc că te-am bănuț...

— Oh, nu! se fandoni Joyce oprindu-și o clipă mângâierile.

— Iartă-mă, zise grăsanul, cu o umilință ciudată, dar în această meserie trebuie să te ferești de toți și de toate. Știi asta la fel de bine ca și mine. Știam despre întâlnirea pe care Frailing trebuia s-o aibă cu Tom Hollis...

Joyce aprinse o țigară, în timp ce Ciang Pei continuă:

— Am trimis un observator. A recunoscut un om al tău pe care-l mai văzuse deja cu ocazia unui transport de marfă de pe *Cyclops*. Am crezut că ești amestecată. Speram că-mi vei mărturisi spontan că unul dintre oamenii tăi a luat parte la această încăierare.

— Dacă nu?

— Știi foarte bine. Nu mă forța să fiu inutil dezagreabil.

— Rechinii din Marea Chinei?

Traficantul dădu din cap.

Joyce McHenry se feliită din toată inima că luase inițiativa să vorbească. La un moment dat, scoțiană avusese de gând să spună cu totul altceva și fără îndoială că Fat Mao ar fi lăsat-o să se încurce în propriile minciuni, după care i-ar fi spus că a avut un spion la *Sailor's Haven*. Și acum își simțea inima bătându-i cu putere. Știa că era palidă la față.

Din fericire, Ciang Pei se uita fix spre fereastra mare prin care camera era inundată de soare. Acum trebuia să se arate destul de abilă ca să afle ce știa de fapt. Dar la asta Joyce McHenry se pricepea foarte bine. Alungase deocamdată bănuiala grăsanului. Probabil că se simțea puțin rușinat față de ea. Asta îi sporea șansele. Își reveni repede și se hotărî să-și mențină avantajul.

— Mi-ai fi făcut asta?

Fat Mao dădu din umeri.

— Nu uita de vaza frumoasă. Ești prețioasă pentru mine, chiar foarte prețioasă, dar nu în așa măsură încât să accept să pun în pericol imperiul pe care sunt pe cale să-l construiesc. Nici să-mi pierd prestigiul...

Șiroia de sudoare și, cu o mână insistentă, trăgea de tivul rochiei verzi de parcă ar fi vrut să testeze calitatea stofei. Joyce îi zâmbi complice și zise:

— Te deranjează rochia asta? Ei bine, scoate-o!

Prefera ca mai întâi să-i procure plăcerea pe care o aștepta chinezul și după aceea să reia conversația, știind că va fi mult mai vulnerabil. Se ridică și se întoarse cu spatele la el. Fat Mao nu se lăsa rugat. Se ridică gâfâind, lăsa în jos fermoarul și scoase

rochia de mătase pe care o întinse la picioarele patului imens. Apoi îi desfăcu sutienul, după care se lăsă în genunchi ca s-o dezbrace definitiv pe Joyce.

Scoțiană se întoarse spre el, goală, cu sânii tari întinși spre el. Chinezul se ridică sărutându-i pulpele, burta, apoi își ascunse fața între sânii ei pe care îi adora. Joyce își lăsă mâna să alunece spre sexul lui și murmură în scoțiană:

— Voiai să mă dai pradă rechinilor, ticălos infam?

Fat Mao găfâia.

— Vocea ta mă excită, daaaa! Mai vorbește, mai spune lucruri ciudate...

Fața blondei deveni și mai angelică și continuă să vorbească în limba ei maternă cu sonorități răgușite și ritmate totodată:

— Porc mizerabil, porc mizerabil, porc mizerabil...

Apoi îi apucă sexul deja întărit și-l mângâie cu blândețe.

Ciang Pei începu să geamă. Joyce simțea că e în mâna ei, atât la propriu cât și la figurat. Dar, împotriva oricărei așteptări, chinezul avu o tresărire și se depărtă.

Scoțiană se uită la el cum, roșu și lac de sudoare, traversă camera dându-se înapoi și așezându-se turcește pe pernele de mătase din jurul unei măsuțe joase. Cuprinsă de angoasă, blonda se apropie de el legănându-și șoldurile.

— Nu mă mai dorești?

Lăsă ochii în jos. Sexul mic al lui Fat Mao mai stătea încă ridicat între pulpele groase. De ce bătuse în retragere în mod atât de neașteptat?

— Haide, ursulețule, șopti ea. Vino, lasă-mă să ți-o sug, îmi place la nebunie!

Fat Mao găfâia din greu. Răspunse cu greutate:

— Nu acum, Joyce. Povestea asta nu e prea în regulă. Prea multe emoții. Să stăm jos... mai întâi să bem... Mi-e sete. Și între timp vom termina discuția.

Joyce îl examinează cu o privire neliniștită. Nu era chiar atât de vulnerabil! Mai întâi afacerile!

— Ții neapărat la asta?

Fat Mao își întoarse amândouă palmele spre cer schițând un gest de neputință. Joyce văzu că trebuia să se resemneze.

— Bine, cum vrei...

Fat Mao zâmbi și bătu de două ori din palme. Joyce cunoștea semnalul. Se repezi spre pat ca să ia un cearceaf de mătase cu care să se acopere. Prea târziu. Ușa se deschise. Scoțiană se afla în mijlocul camerei, goală, în plină lumină și fu nevoită să facă un

efort supraomenesc ca să-și stăpânească furia.

Ciang Pei știa foarte bine cât de mult detesta să se arate goală în fața străinilor. Făcea asta ca s-o umilească, pentru propria lui plăcere.

Servitorul, de obicei nepăsător, nu-și putu reține o mică ezitare în fața corpului ei atrăgător. Apoi, se aplecă până la pământ, ca de obicei, și așteptă.

— Adu-ne cea mai bună șampanie! zise Fat Mao.

Servitorul se înclină încă o dată. Joyce îl surprinse trăgând cu ochiul în clipa când ieșea pe ușă.

— O să-și revină cam greu, zise chicotind Fat Mao, bucurându-se ca un copil.

Asta era prea mult! Joyce fu cuprinsă de un sentiment de dezgust atât de violent încât o miră chiar și pe ea.

Grăsanul chicoti din nou.

Joyce se stăpâni cu mare greutate și zâmbi în timp ce se apropia de el. Nu era momentul înfruntării. Dar era hotărâtă să-l facă să plătească pentru jignire! Dar putea să mai aștepte...

*

* *

Lu Șing hohotea încetișor. Părea plătândă ca un copil. Frost o făcuse să dea drumul mâinii lui Mario și o luase în brațe. Dar se simțea stângaci, nu știa ce să spună ca să-i aline cât de cât durerea.

Mercenarul se uită la ceas. Trecuse mai mult de o oră de când se afla acolo, stând lângă ea și legănând-o în brațe, dar fata părea de neconsolat. În disperare de cauză, Frost avu o idee. Ceea ce era rău pentru Mario putea să fie bun pentru ea. Umplu un pahar cu rachiu și îl apropie de buzele micii chinezoaice.

— Bea, Lu, murmură el. O să-ți facă bine.

Fata se uită la el cu ochii plini de lacrimi. Apoi dădu din cap și bău. După ce goli paharul, Frost îi turnă altul, pe care ea îl goli pe nerăsuflăte. Puse jos paharul și-și așază moale capul pe umărul lui. Frost constată că era deja amețită. În sfârșit zise:

— Nu poți înțelege, domnule Hollis... Nu poți înțelege...

Mercenarul o asigură că înțelegea. Fata aceea sfâșiată de durere îi făcea milă și era gata să facă orice ca s-o îmbărbăteze. Dar, în același timp, era chinuit de două probleme. Trebuia foarte repede să facă să dispară cadavrul lui Mario. Dacă cineva ar fi pus piciorul la bordul ambarcațiunii, ar fi anunțat autoritățile și ar fi căzut în plasa de care scăpase în ajun cu ajutorul lui Mario.

Și apoi, din cauza căldurii, mortul va începe în curând să

miroasă.

Trebuia să privească lucrurile în față.

Pe de altă parte, Frost avea anumite proiecte cu cadavrul portughezului. Lăsându-l undeva în Kowloon, putea să scape dacă poliția căuta într-adevăr numai un singur bărbat cu bandă neagră la ochi. Polițiștii îl vor găsi pe Mario și unul dintre martorii de la bar avea să-l identifice. Nu era prea elegant, dar nu avea de ales. Era sigur că Mario ar fi fost bucuros să-i facă acest ultim serviciu, cel puțin așa credea. Numai că Lu Șing nu trebuia să știe nimic. Frost știa că fata s-ar fi opus.

Cealaltă problemă era că Mario murise prea repede. Îi lăsase afacerea lui Frost dar nu-i dăduse nici o indicație despre modul în care trebuia să-l contacteze pe omul care asigura legătura cu Fat Mao.

Mercenarul nu știa mai mult decât în ajun. Era posibil să descopere unele indicii scotocind minuțios *Estrela Branca*. Iar Lu Șing putea să cunoască unele frânturi de informații...

Dar ea știa destul de puțin și totul ducea la o altă problemă. Mai întâi trebuia s-o îndepărteze pe fată ca să se ocupe de Mario și, după aceea, să ia legătura cu ea, s-o îmblânzească și s-o facă să vorbească.

— Nu, domnule Hollis, nu poți înțelege, repetă chinezoaica. Nu știu aproape nimic despre tine, doar ce mi-a spus Mario, și asta e foarte puțin. Dar asta e de ajuns ca să fiu sigură că ești un om diferit de el. Mario nu era rafinat. Era vulgar, uneori chiar brutal. Dar mă iubea. Pe mine și numai pe mine.

Deci Mario vorbise cu ea cât timp fusese absent. Foarte interesant. Frost se strădui să nu lase conversația să moară.

— Te iubea, Lu Șing. Da. Numai de tine vorbea. Nu te iubea decât pe tine.

Fata își șterse lacrimile apoi ridică capul spre el și-l privi încruntată.

— Minți atât de prost, domnule Hollis! Știi mult mai puțin decât vrei să se creadă. Mario avea și alte fete. Ty, Joyce, Livia, și nu mai știu care. Știam asta. Îmi spunea totul. Nu-i purtam pică. Așa era el. Dar aceste fete nu erau decât un prilej de a-și petrece timpul. Eu eram femeia lui. M-a scăpat din necaz, domnule Hollis. Mă iubea. Nu poți să știi ce inimă avea! Și... și, la început îl găseam brutal, post crescut, dar până la urmă cred că și eu îl iubeam. Reîncepu să plângă. Mercenarul o strânse în brațe murmurându-i vorbe liniștitoare.

— Ești amabil, domnule Hollis. Mai fin decât bietul meu Mario.

Dar știi că ești și dur. Având în vedere meseria pe care o ai, nici nu s-ar putea altfel. Nu știi dacă mă fac bine înțeleasă dar... în fine, se vede foarte bine că nu vii din același mediu.

Estrela Branca se legăna domol pe apă. Soarele aflat la zenit încingea fără milă portul și răspândea o lumină orbitoare prin hublourile deschise. Frost simțea sudoarea de la subsuoară, capul chinezoaicei care se mișca ușor pe umărul lui și mâna ei mică care îi strângea bicepsul.

Lu Șing se apropie și mai mult de el și-i simți unul dintre sâni strivindu-se de coatele lui. Se întrebă dacă nu cumva fata se aștepta s-o îmbărbăteze într-un mod mai viril. În alte împrejurări, Frost s-ar fi simțit flatat și ar fi acordat cu dragă inimă această îmbărbătare, dar acum, în fața cadavrului lui Mario...

Deodată fata se depărtă de el și se ridică în picioare.

— Am ceva pentru tine, zise ea intrând în bucătărie.

Se întoarse aproape imediat, în mână cu un plic mare maroniu. Frost luă plicul mirat, și se pregătea să-l deschidă. Deodată fata se schimbă la față. Frost înțelese imediat că în spatele lui se întâmpla ceva. Rămase nemișcat și încercă să tragă cu urechea. Dar vacarmul aparatelor de radio și zgomotele de motor care veneau de afară îl împiedicau să audă ceva precis. Intuiția lui se adeveri când lumina soarelui pătrunse brusc înăuntru. Cineva deschise larg ușa cabinei.

Mercenarul se întoarse pe loc și, cu aceeași mișcare, dădu drumul plicului și scoase revolverul. În prag se afla un bărbat. Din cauza luminii puternice de-afară, Frost nu distingea decât o siluetă neagră. Dar văzu clar un obiect metalic strălucind în mâna dreaptă a noului sosit.

Cu un gest brusc, Frost o împinse pe Lu Șing spre bucătărie și strigă:

— Stop! Rămâi unde ești!

CAPITOLUL V

Ciang Pei dădu din cap, convins în cele din urmă de nevinovăția frumoasei Joyce. Discuția durase mai mult de trei sferturi de oră în fața sticlei de șampanie și tânăra femeie simțise de câteva ori că o trec sudori reci.

Joyce McHenry povestise aproape tot adevărul, aranjat în așa fel încât să-i fie favorabil ei, bineînțeles... Nu fusese ușor, dar reușise să adoarmă neîncrederea lui Fat Mao.

— Ideea ta mi se pare acceptabilă, Joyce, conchise el. Numai că trebuie să renunțăm de a mai trata cu Hollis. Filiera e putredă. Nu e cazul să riscăm.

— Și dacă preia inițiativa? Dacă încearcă să ia legătura cu alt agent al tău? Cu mine, de exemplu!

— Cum ar putea să dea de tine, frumoaso?

— E foarte posibil ca Mario să-i fi vorbit de mine.

— Adevărat, admise traficantul. Dacă Hollis te contactează, mă anunți imediat. Mă voi ocupa personal de lichidarea lui.

— Cum vrei, zise Joyce cu un ton angelic.

„Asta s-o crezi tu! Își zicea în sinea ei blonda. Dacă dau de Hollis, îl păstrez pentru mine și caut un alt furnizor până când îți voi lua locul. N-o să fie prima dată când te trag pe sfoară, porc umflat! Ba chiar a început să devină un obicei...”

Fat Mao se ridică.

— Ne-am înțeles? insistă el. Afli de la Aung Șu unde au ajuns polițiștii cu ancheta. Dacă afli ceva important, vii să-mi raportezi. Diseară te duci să iei în primire marfa de la bordul cargobotului *Cyclops* iar mâine îți voi trimite un om serios în locul spaniolului tău.

— Portughez, îl corectă Joyce.

Fat Mao dădu din umeri ca să arate că asta nu avea nici o importanță, apoi se apropie, cu ochii strălucitori și obrajii ușor aprinși de șampanie.

Joyce îl privea zâmbitoare. Zise cu o frântură de ironie:

— S-ar zice că acum te simți în putere!

— Exact! răspunse grăsanul.

Întinse mâna fetei pentru a o ajuta să se ridice. Mai rămăsese încă puțină șampanie. Ciang Pei umplu o cupă, o luă în brațe pe Joyce și băură pe rând, în timp ce mângâierile lor deveneau din ce în ce mai îndrăznețe. Apoi traficantul puse jos cupa și o

împinse pe fată spre pat.

Joyce râse și se lăsă să cadă pe spate peste așternutul de mătase. Fat Mao se prăbuși peste ea cu toată masa lui enormă și începu să-i frământă sânii mârâind ca un animal.

— Inelele, Ciang! protestă scoțianca. Mă zgârii!

— Iartă-mă, zise Fat Mao chicotind. Sunt atât de grăbit că am uitat să mă dezbrac de tot!

Izbucni în râs făcând să se zguduie cei trei colaci de salvare de grăsime!

Se ridică și-și puse pe rând inelele în fața acvariului. Apoi se uită la crapi și le zise:

— Căsați bine ochii, scumpilor! Veți asista la un spectacol pe cinste!

Se întoarse la Joyce și începu s-o mângâie. Apoi. Gâfâind, mârâind, transpirând, o pătrunse cu mișcare puternică.

„Destrăbălează-te, porcule! Își zise în gând Joyce McHenry, desfăcând picioarele. Profită! N-o să mai dureze mult!” Chinezul se uită la ea cu fața violacee de dorință. Ea îl mângâie, îi zâmbi și privindu-l drept în ochi, începu să se miște lent sub el.

*

* *

— Nu trage! strigă omul. Nu...

— Mâinile sus! strigă Frost. Apropie-te încet ca să te văd.

— M-a trimis Ty, zise omul apropiindu-se încet cu mâinile ridicate.

— Cum te cheamă?

— Ciuang Zhu.

Chinezul ieși din dreptunghiul de lumină orbitoare și Frost îl identifică imediat: patronul barului *Sailor's Haven*. Obiectul metalic care strălucea în mâna lui era o cheie de contact, probabil cea a ambarcațiunii cu care venise.

Frost își aminti de felul în care folosisese bastonul de cauciuc în timpul încăierării. Hotărî să rămână circumspect.

— Te-a trimis Ty? Ce vrea?

— Ești Tom Hollis?

Mercenarul dădu din cap. Asiaticului îi venea greu să-l recunoască datorită ochelarilor.

— Am nevoie de o dovadă, zise el. Dacă nu te superi...

Frost înțelese. I se cerea să facă ceea ce detesta cel mai mult. Dar, prin lentilele negre citea hotărârea din privirea chinezului. Tipul voia să vadă înainte de a transmite mesajul de la Ty! Foarte bine! Mercenarul apucă ochelarii de toarta stângă și îi ridică o

secundă, arătându-și cicatricea.

— Ești satisfăcut?

— Aăă... da, se bâlbâi Ciuang Zhu stingherit.

În privirea chinezului se citea oroarea, oroare care atinse paroxismul când văzu cadavrul lui Mario.

— E... e...

— Mort, confirmă Mercenarul. De ce te-a trimis Ty?

— Vrea să te pună în gardă. Domnișoara McHenry a venit la noi în dimineața asta și comportamentul ei ni s-a părut suspect.

— Domnișoara McHenry? întrebă Frost.

— Joyce McHenry, zise Lu Șing în spatele lui.

— Pot să las mâinile jos? întrebă Ciuang Zhu.

— O clipă, zise americanul. Lu, vino aici și vezi dacă acest domn are vreo armă la el.

Văzu silueta subțire a fetei pătrunzând în câmpul lui vizual și apropiindu-se de Ciuang Zhu.

— Stai puțin, Lu.

Frost îi explică cum să-l pipăie pe chinez păstrând totuși distanța ca să nu fie târâtă în linia tirului. Fata rămase nemișcată. Mercenarul înțelese că ezita să-și plimbe mâinile pe corpul noului venit. Frost i se adresează cu o voce fermă:

— Haide, Lu! Grăbește-te!

O văzu pe mica chinezoaică înghițind în sec, după care aceasta își luă inima în dinți și execută misiunea cu minuțiozitate.

— Bine, zise Frost după ce Lu termină. Acum întoarce-te în spatele meu.

Lu îi dădu ascultare.

— Poți să lași mâinile în jos, zise Mercenarul adresându-se lui Ciuang Zhu. Vino să stai jos.

Supraveghindu-l în continuare pe chinez, Mercenarul smulse așternutul de pe cușeta de sus și acoperi cadavrul lui Mario, a cărui prezență nu contribuia deloc la destinderea atmosferei.

Ciuang Zhu se așeză turcește pe covor. Lu veni lângă el și luă de jos plicul maroniu. Mercenarul făcu un pas înapoi când chinezul încrucișă brațele și mâinile îi dispărură în mânecile tunicii. Dar nu se întâmplă nimic.

Frost puse piedica și băgă pistolul la centură, apoi se așeză și el ca să închidă cercul. Luă plicul din mâna fetei dar nu-l deschise.

Se întoarse spre Ciuang Zhu.

— Ce s-a întâmplat?

Chinezul relatează vizita scoțienei la salonul de masaj, minciuna lui Ty, atitudinea surprinzătoare a blondei Joyce și bănuielile lor. Lu și Frost ascultau în tăcere.

— Ai făcut bine că ai venit, zise în cele din urmă Mercenarul. Scuză-mă pentru ochi.

— Înțeleg, îl asigură chinezul. Poliția a venit pe la sfârșitul dimineții, de aceea n-am putut ajunge mai repede.

Frost aprinse gânditor o țigară Camel.

— Ceva nou?

— Da. Barul și salonul de masaj sunt închise. Mașinile poliției le-au luat pe fetele de la salon. Cred că n-o să le mai vedem. La început am crezut că Aung Șu se va sufoca de furie dar, lucru ciudat, s-a calmat foarte repede.

Mercenarul zâmbi imaginându-și fața răvășită a lui Cap de Șopârlă. Lu nu zicea nimic. Fata și patronul barului schimbaseră câteva cuvinte în chineză în timp ce el întindea cearceaful peste cadavrul lui Ribeiro. Frost înțelese că se cunoșteau prin intermediul lui Mano, dar nu se întâlniseră niciodată.

Mercenarul trase din nou din țigară în timp ce Ciuang Zhu continua:

— Abia mai târziu am înțeles de ce Aung Șu suporta atât de bine această lovitură a sorții. Mi-a spus că domnișoara McHenry era patroana lui Mario. Ea i-ar fi propus ceva de lucru! Are întâlnire cu ea după-amiază și mi-a cerut s-o supraveghez pe Ty și s-o împiedic să plece de la salon.

— Fir-ar să fie! exclamă americanul. Și ți-a povestit asta liniștit, așa, cum un bețiv își povestește viața într-un colț de bar?

— Oh, îmi povestea multe lucruri! răspunse chinezul. Știu, de exemplu, că e îndrăgostit de ea din ziua în care a văzut-o. Nu-ți poți închipui... Nu mai e același. Radiază de fericire.

Frost trase din țigară dar căldura amestecată cu tutun îl zgâria pe gât. Stinse țigara. Ardea de nerăbdare să desfacă plicul lăsat de Mario, dar nu se simțea destul de în siguranță în prezența lui Ciuang Zhu. Îl ascultă mai departe pe chinez.

Patronul barului *Sailor's Haven* îi spuse că Aung Șu îl angajase cu patru ani în urmă, când deschisese salonul, ca să atragă clientela. În mai puțin de un an. Aung Șu pusese de-o parte o sumă frumușică. Apoi luase hotărârea să se extindă cumpărând casa vecină și să folosească o parte din spațiu pentru a face un bar. Ciuang Zhu se arătase totdeauna discret și eficace. Dobândise încrederea lui Cap de Șopârlă, care era detestat de toți, inclusiv de sora lui. Proxenetul îi propusese jumătate din

câștigurile barului. Natural, Ciuang Zhu acceptase și așa se născuse *Sailor's Haven*. În timpul lucrărilor de amenajare, între cele două localuri fusese săpat un tunel. Sistemul era practic. Mario livra opiul la *Sailor's Haven*, care era mai puțin expus perchezițiilor poliției decât salonul de masaj.

Și, dacă se ivea un necaz, se foloseau de camera specială și de canalul subteran. Acolo putea să fie ascunsă o cantitate importantă de marfa și chiar și persoane. În momentul deschiderii barului, Aung Șu își pusese mama și sora la treabă.

— La început, Ty a refuzat, continuă Ciuang Zhu, cu o voce plină de emoție. Am încercat s-o susțin, dar nu se putea. În acea perioadă, eu și Ty eram... foarte... foarte legați. Dar are un frate! Pe mine mă avea la mână din cauza banilor împrumutați. Iar ce-i făcea ei nici nu îndrăznesc să vă descriu. În cele din urmă Ty a cedat.

Tăcu câteva secunde, apoi ridică ochii spre Mercenar și adăugă:

— Cred că până la urmă s-a obișnuit. Fetele de-aici au un caracter fatalist, resemnat. Și pe urmă, domnule Hollis, Hong Kong e un oraș special, o enclavă unde totul se comercializează sau este obiect de trafic. Aici nu sunt aceleași valori ca în restul lumii.

— Am încercat, zise americanul. Dar am impresia că dacă ai fi putut s-o ajuți pe Ty să-și găsească o slujbă, ai fi făcut-o din toată inima.

Chinezul dădu din cap semnificativ.

— Dar să revenim la oile noastre, zise Mercenarul. Ești unul dintre puținii care se bucură de încrederea lui Aung Șu.

Chinezul dădu iar din cap afirmativ.

— OK, continuă americanul. Trebuie să încerci să păstrezi această încredere. Deocamdată, îl vei asculta cu scrupulozitate și o vei supraveghea pe sora lui, și ai grijă să nu se trădeze. Asta îți va permite s-o protejezi în mod eficace.

Ciuang Zhu zâmbi pentru prima dată. Lu se uita mirată când la unul, când la celălalt. Frost se uită la ceas.

— E douăsprezece și un sfert. La ce oră se întâlnește Aung Șu cu Joyce McHenry?

— La două și jumătate.

— Bine. Peste două ore și un sfert Joyce va ști că Ty a mințit-o. Asta e periculos pentru Ty și chiar și pentru mine.

Lu Șing interveni pentru prima dată:

— Pentru Ty, înțeleg. Nu văd de ce și pentru tine. Dacă preiei

afacerile lui Mario, trebuie neapărat să iei legătura cu domnișoara McHenry.

Frost recepționează privirea aprobatoare a lui Ciuang Zhu. Înțelese că se cam grăbise, dar acum nu mai putea să dea înapoi. Caută un subterfugiu.

— Ascultă, Lu, eu mă feresc de domnișoara McHenry. Mi-ai spus că Mario ți-a vorbit despre ea. Ce idee ți-ai făcut despre această femeie?

— Da, bineînțeles... murmură tânăra chinezoaică, te înțeleg. Mario o iubea. Ea nu-l iubea. Îi dădea mulți bani pentru munca pe care o făcea. Se culca cu ea dar, pentru bietul meu Mario, era cu totul altceva decât o legătură. Era ca un drog. Cred că suferea. Femeia asta se culca cu el ca să-l țină sub dominația ei. Mario își dădea seama de asta și, de fiecare dată. Jura că nu va mai face. Dar, de fiecare dată, o făcea din nou.

— N-o simpatizezi?

Lu Șing se încruntă.

— E puțin spus. Îi umplea buzunarele lui Mario cu bani dar îl tortura. O urăsc.

— Cred că Mario a murit din cauza ei, zise Mercenarul.

În cabină se așternu o liniște apăsătoare. Apoi Lu zise cu o voce albă și privirea pierdută în gol:

— Nu m-ar mira deloc...

— Aveam întâlnire cu unul dintre concurenții ei la *Sailor's Haven*, continuă americanul. Cred că a urmărit ratarea întâlniri și că în acest scop n-a găsit nimic mai bun decât să-l trimită acolo pe Mario, din cauza...

Frost duse mâna la ochiul său stâng.

— De unde a aflat? întrebă Lu Șing.

— Nu știu, răspunse Mercenarul. Și asta e primul lucru pe care vreau să-l lămuresc.

Vocea micii chinezoaice răsună cu un ton uimitor de ferm:

— Dacă ea a provocat moartea lui Mario, o voi ucide!

Ciuang Zhu interveni:

— Ea e. Mario mi-a spus asta ieri când a comandat berea. Îi dăduse întâlnire acolo.

— Cum de nu te-ai gândit mai devreme? zise Frost mirat. Doi bărbați cu panglică neagră la ochiul stâng în același timp în barul tău... Nu te-a mirat?

— Nu... nu știu... se bâlbâi Ciuang. Confuzia, încăierarea, interogatoriile... Nu m-am mai gândit la asta. Abia acum am făcut legătura. Nu sunt obișnuit cu acest gen de treburi. Când am

auzit adineauri mi-am adus aminte.

— O voi ucide! repetă Lu Șing. O voi ucide!

Se ridică și începu să se plimbe prin cabină cu un pas nervos.

— Liniștește-te, zise Frost. Sunt de acord s-o neutralizăm. Dar deocamdată trebuie să nu pună ea mâna pe noi. Dacă Aung Șu îi spune că Ty a mințit, Joyce va trimite imediat pe cineva aici.

O prinse pe fată de mână și cu un gest ferm, dar fără brutalitate, o forță să stea jos. Apoi o privi în ochi.

— Lu, știi că asta e greu de suportat, mai ales după lovitura primită, dar...

— Da?

— Mai întâi vreau să știu dacă ai o cameră în oraș?

— Nu. Noaptea sunt la hotelul la care lucrez și ziua vin aici, răspunse Lu mirată.

— N-ai nici un alt loc unde să te poți duce?

— Nu. Ba da, ar fi ambarcațiunea fratelui meu.

Mica chinezoaică zâmbi trist și adăugă:

— Acolo mă duceam când mă certam cu Mario. E foarte aproape de-aici. Nu dura niciodată multă vreme. Venea foarte repede după mine.

Zâmbi din nou amintindu-și de împăcărilor lor.

— Trebuie să părăsim *Estrela Branca*. Mai întâi pentru că poliția ar putea avea ideea să vină aici. Și apoi pentru că Joyce McHenry va trimite pe cineva după Mario. Poate că acțiunea a și început deja.

La drept vorbind, Frost nu avea de ce se teme de Joyce McHenry. În momentul în care Mercenarul vorbea, scoțiană se afla în dormitorul lui Fat Mao, unde chinezul o supunea ultimelor umilințe. Dar Mercenarul nu avea de unde să știe toate astea.

— Oh, poliția! murmură Lu. Îi va trebui zile întregi ca să găsească *Estrela Branca* printre toate celelalte ambarcațiuni.

— *Estrela Branca* e reperabilă. Și chiar dacă poliția nu e în stare s-o găsească, Joyce McHenry probabil că știe locurile în care Mario își ducea ambarcațiunea.

— Asta e adevărat, admise Lu Șing. Și Mario?

Ochii i se umeziră de lacrimi. De teamă să nu izbucnească din nou în hohote, Mercenarul își petrecu brațul pe după umerii ei și se întoarse spre Ciuang:

— Pentru asta am nevoie de tine. Ai venit cu o ambarcațiune?

— Da, răspunse chinezul.

— Îl luăm de-aici și îi căutăm un mormânt decent.

Lu Șing scutură din cap.

— Dorința lui e să-i aruncăm cadavrul în mare. Țsta e mormântul pe care și l-a ales.

— Foarte bine, zise Frost. Îi vom respecta dorința. Ciuang, când trebuie să fii înapoi ca să nu pară suspect?

Chinezul scoase mâinile din mâneci și se uită la ceas.

— Mai am la dispoziție încă o oră.

— Mai mult decât ne trebuie, zise americanul. Lu, ia-ți lucrurile și du-te pe ambarcațiunea fratelui tău.

Chinezoaica nu se mișcă.

— Vreau să vin cu voi.

— Nici vorbă. Mai întâi că nu vreau să asisti la acest spectacol penibil. Pe urmă, consider că vom fi mai discreți în doi decât în trei. Nu e momentul să ne facem remarcați.

Dar Frost mai avea un motiv pentru care voia s-o îndepărteze pe chinezoaică.

— Vreau să-l însoțesc pe Mario spre locul său de veci! insistă Lu Șing.

Mercenarului îi fu puțin cam rușine, dar nu găsi alt argument. O întrebă:

— Chiar vrei să-l vezi cu ochii tăi devorat de rechini?

Un tremur violent scutură corpul subțire al chinezoaicei, apoi Lu Șing izbucni în lacrimi. Frost scoase din buzunar o batistă mare în carouri și i-o dădu.

— Uite, șterge-ți ochii.

Ea luă batista fără tragere de inimă.

— Acum fii cuminte, continuă Mercenarul, cu o voce blândă. Ia-ți lucrurile și pleacă.

Ea dădu din cap, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile.

— Lucrurile mele sunt la hotel. Aici n-am decât rochia și geanta.

Plecă la bucătărie și se întoarse cu un mic bagaj sub braț. Se lăsă în genunchi lângă Mercenar, îi ceru un pix și desenă un plan pe plicul maro.

— Uite, zise ea înapoindu-i plicul și pixul. Acum poți găsi foarte ușor ambarcațiunea fratelui meu. Și nu uita să citești ce se află în plic. Ne interesează pe amândoi.

Apoi, împinsă parcă de un impuls brusc, Lu îl sărută pe obraz, se ridică și ieși din cabină fără să se mai uite înapoi. După ce consideră că ajunsese destul de departe, Mercenarul îi spuse lui Ciuang Zhu că nu avea deloc intenția să preia afacerea lui Mario Ribeiro. Simțea că așa trebuia să vorbească cu tânărul chinez. Fără să spună nimic despre misiunea lui, îl lăsă să înțeleagă că

avea o răfuială cu Fat Mao. Mercenarul nimeri la țină.

— E un grangur mare, domnule Hollis. Și foarte periculos, obiectă Ciuang Zhu... Dar dacă pot să-ți fiu de folos, sunt gata să te ajut. Și cred că și Ty. Ne-am săturat să trăim în această atmosferă de droguri, de prostituție și violență. Imediat ce voi avea destui bani, îi voi cere lui Ty să se căsătorească cu mine și ne vom ocupa de o mică negustorie cinstită. Știu că va accepta. Și, dacă va fi soția mea, fratele ei nu va avea ce să mai spună.

— Îți doresc din toată inima ca dorința ta să se realizeze, răspunse Mercenarul cu sinceritate. Acum să ne grăbim. Trebuie să-l pregătim pe bietul Mario.

Nu a fost ușor, dar cei doi reușiră să îmbrace cadavrul care începuse să devină rigid. Pe urmă Frost porni motorul ambarcațiunii. Trebuia să se depărteze de mulțime pentru a da drumul cadavrului în apă, conform dorinței lui Mario. Dar vor face în așa fel încât să-l găsească repede. În felul ăsta, Mario nu avea să sfârșească în burta unui rechin...

Frost îi explicase planul lui Ciuang Zhu, și acesta fusese de acord. Cadavrul trebuia să fie găsit.

— Într-adevăr, zise chinezul. După cunoștința mea, poliția caută un bărbat cu o bandă neagră la un ochi. Cred că bărbosul cu care te-ai bătut le-a spus asta. De la ceilalți cred că n-au aflat nimic. Îi cunosc pe marinari și pe chinezi. Nu scot o vorbă în fața polițiștilor.

Ciuang Zhu alese locul. Cunoștea curenții și îi garantă Mercenarului că, în cel puțin două ore, Mario va reveni foarte aproape de punctul de plecare. După aceea, cei doi duseră *Estrela Branca* la locul ei și se despărțiră. Chinezul trebuia să se ducă s-o „supravegheze” pe Ty. Americanul trebuia să ia cunoștință de testamentul lui Mario Ribeiro. Își dădură întâlnire la șase seara într-o cameră mică pe care Ciuang Zhu o ocupa foarte aproape de *Sailor's Haven*.

*

* *

Bonham Road, orele două și jumătate.

Un deget nervos apăsă pe butonul soneriei de la ușa unui apartament de lux. Înăuntru, Joyce se uită la ceas și zâmbi. Aung Șu era punctual. Aruncă o privire ca să se convingă că totul era în ordine. Un fond sonor agreabil, whisky, vază cu flori pe măsuta joasă – chinezii sunt foarte sensibili la decor – și, bineînțeles, valijoara de piele.

Satisfăcută, scoțiană îmbracă un halat de casă de satin verde

- culoarea ei preferată - își verifică coafura și machiajul în oglindă, își puse în picioare papucii și se duse să deschidă.

Mărul lui Adam al lui Aung Șu tresări imediat ce-o văzu.

— Intră, zise Joyce străduindu-se ca vocea ei să sune suav și puțin răgușit... Și scuză-mi ținuta. Tocmai mă odihneam puțin în timp ce te așteptam. Căldura și toate emoțiile...

Aung Șu intră. Blonda îl conduse spre un salon luxos și îl invită să ia loc într-un fotoliu Chippendale.

— Whisky? propuse ea așezându-se în fața lui.

— Bucuros.

Joyce turnă în pahare. După cum prevăzuse, halatul i se desfăcu în momentul în care se apleca în față. Iar Aung Șu, tot cum fusese prevăzut, începu să transpire, deși instalația de climatizare își făcea datoria.

Scoțiană îi întinse un pachet de Player's Navy Cut. Chinezul refuză cu o mișcare a capului. Joyce McHenry aprinse o țigară cu o brichetă din aur masiv, suflă fumul și ridică paharul.

— Pentru colaborarea noastră, dragul meu Aung Șu.

Chinezul ridică și el paharul și-și umezi cu timiditate buzele.

Joyce arătă cu bărbia spre valijoara neagră așezată lângă vază.

— În această valijoară se află șaiszeci de mii de dolari. Asta e suma pe care ți-o propun pentru executarea primei tale misiuni, care e formată din trei părți. Mi-ar fi plăcut să-ți ofer mai mult, dar deocamdată... e greu.

Făcu o pauză, ca și cum i-ar fi fost frică să spună mai departe. Apoi zise:

— Ești cu adevărat omul meu, Aung Șu? Am mare încredere în tine!

Dacă era omul ei? Oh, da!

*
* *

Aberdeen, orele două și jumătate.

Frost puse piciorul la bordul ambarcațiunii și bătu la ușa micii cabine.

Lu Șing puse o întrebare în chineză.

— Sunt eu, Tom.

— Intră.

Frost deschise ușa. Întinsă pe cușetă, Lu cosea o pereche de pantaloni.

— Lui Wan îi lipsește o femeie! zise ea de parcă ar fi vrut să se justifice.

Frost înțelese că simțea nevoia să facă niște lucruri mecanice. Se apropie de ea, ținând în mână plicul maroniu. Îi făcuse inventarul la restaurant, în timp ce aștepta să-i fie servită friptura de rață. În afara celor trei pașapoarte cu trei nume diferite, găsise diverse acte de identitate, carnete de cec, cărți de credit, numere de conturi bancare, precum și titlurile de proprietate ale ambarcațiunii, două scrisori și... o bandă de piele neagră. Moștenirea lăsată de Mario Ribeiro succesorului său.

Prima scrisoare:

Tom,

La ora la care dictez aceste rânduri lui Lu, dulcea mea iubită, sunt în viață. La ora la care le vei citi, voi fi mort. O însărcinez să-ți înmâneze acest plic. Ocupă-te de ea, așa cum mi-ai promis.

Urmau, într-o engleză plină de greșeli de ortografie, toate indicațiile necesare pentru a se duce să preia o cantitate importantă de opiu, în seara aceea, chiar de la bordul vasului *Cyclops*. Înainte de semnătură, Mario indica adresa clienților și tarifele în vigoare.

Mai era și un PS:

PS. 1: Ca să urci la bordul vasului, vei îmbrăca haine de-ale mele. Cu parola și banda neagră la ochi, totul va merge ca pe roate. Dar ferește-te de Dykey! Mă cunoaște. Fă în așa fel încât să nu dai ochii cu el, altfel ar putea să iasă nasol.

PS. 2: Nu deschide celălalt plic. Dă-l din partea mea Aung Șu, care îl va înmâna lui Joyce.

Natural. Frost desfăcuse și celălalt plic. Scrisoarea era scurtă. Conținea mai puține greșeli de ortografie și scrisul nu mai era cel al chinezoaicei. Mesajul destinat lui Joyce McHenry începea aproape în același fel ca și celălalt:

Joyce, frumoasă și reductibilă Joyce,

La ora la care scriu aceste rânduri sunt în deplinătatea capacităților mele. La ora la care le vei citi, voi fi mort.

Mă gândesc la Lu Șing. Cum va trăi fără mine? Pentru ea te implor să accepți cererea mea. Vei primi această scrisoare și numele unui om, cel pe care l-am ales ca să-mi asigure succesiunea. Ai dreptul să fii bănuitoare. Ai dreptul să crezi că poate am făcut o alegere greșită în clipa morții. Dar acestui om

pe care ți-l trimit ar trebui să-ți dai măcar o șansă. Datorezi asta memoriei mele.

Adio, Mario.

După toate aparențele, Mario Ribeiro prevăzuse totul. Iar Lu Șing nu se înșela când spunea că o iubise. Dar câtă naivitate!

Cum își putea închipui că o femeie care lucra pentru Fat Mao putea să accepte o astfel de propunere? Frost știa foarte bine că singura reacție a frumoasei Joyce nu putea să fie decât aceea de a ordona lichidarea „moștenitorului” lui Mario.

Pusese scrisoarea și panglica neagră în buzunarul gecii. Întinse plicul micii chinezoaice.

— Ține. Asta îți revine de drept. Am luat numai ce-mi trebuia.

Fata zâmbi palid.

— Ești într-adevăr un om de treabă, Tom Hollis. Mulțumesc.

— Din moment ce tu ai scris această scrisoare, știi ce trebuie să fac în seara asta.

Ea dădu din cap, cu gândurile departe.

— Mă voi duce, zise Frost.

— Cu *Estrela Branca*?

— Nu, e prea periculos. Am închiriat o ambarcațiune.

— Am uitat ceva, zise ea. Am părăsit vasul prea în grabă.

— Nu văd ce.

— Hainele lui Mario. Mă duc să ți le aduc.

Eu Șing se pregătea să-și lase lucrul.

— Riscul e prea mare. Nu merită. Și alte haine sunt la fel de bune. Nu contează decât să am panglica neagră și să-l evit pe Dykey.

Fata dădu din umeri, în aparență indiferentă.

*
* *

Bonham Road, orele două și cincizeci de minute.

Halatul verde zăcea pe covorașul de lângă pat, lângă hainele lui Aung Șu. Joyce McHenry își dăduse toată osteneala. Acum se uita cu o privire disprețuitoare la bărbatul care se zvârcolea deasupra ei. Gesticulând pe corpul planturos al partenerei sale, chinezul o ducea cu gândul la un pui de cangur care căuta țâțele mamei.

Aung Șu avea un corp subțire și ușor musculos care contrasta cu capul lui de șopârlă și un sex enorm care contrasta cu corpul lui mic.

Joyce făcu comparația cu Fat Mao: ziua și noaptea. Se strâmbă și Aung Șu interpretează asta ca un zâmbet de încurajare și își spori ardoarea. Blonda îl mângâie murmurându-i cuvinte obscene în scoțiană în timp ce-și mișca bazinul. La capătul rezistenței, chinezul își expulză sămânța și scheună ca un câine rățăcit.

Joyce se uită la ceas. Era timpul să sfârșească. În timp ce se ridica, scoțianca își spuse că Fat Mao și Aung Șu aveau totuși un punct comun. Amândoi erau niște porci!

Douăzeci de minute mai târziu, Cap de Șopârlă se pregătea să părăsească apartamentul frumoasei Joyce McHenry, clătinându-se ușor.

— Am încredere în tine, îi zise ea înainte de a-i deschide ușa. Găsești *Estrela Branca*. Dacă Hollis e la bord, mi-l aduci aici. Dacă nu e nimeni, distrugi ambarcațiunea.

— Și dacă-l găsesc doar pe Mario?

— Mario e grav rănit. Nu e în stare să se apere. Îl lovești în cap și dai foc vasului. Nu vreau să lași nici o urmă compromițătoare.

— Așa voi face, domnișoară McHenry.

Fata îi zâmbi încurajator și închise ușa. Făcuse dragoste cu ea dar, după ce se sculase în picioare, chinezul nici măcar nu îndrăznea să-i spună Joyce. Aung Șu era una dintre cele mai frumoase reușite în materie de dresaj rapid...

*

* *

Aberdeen, orele două și cincizeci de minute.

Hank Frost se trânti pe cușeta ambarcațiunii. Era epuizat. Mai întâi Ty, apoi o noapte practic albă și acum Lu care-i ceruse îmbărbătarea îmbrățișărilor lui. Frost își zise că, cel puțin în privința femeilor, se va arăta la înălțimea succesiunii lui Mario. Nu mai lipsea decât Joyce McHenry ca să completeze galeria de portrete.

Lu îl sărută cu tandrețe. Părea destinsă. Frost știa că era pe deplin satisfăcută.

— Odihnește-te, zise ea. Ești obosit.

— De acord, dacă-mi promiți că mă trezești la patru.

— Promit, zise Lu cu o voce blândă.

Mercenarul închise ochiul și adormi imediat, aproape fără să-și dea seama.

Lu se ridică, îmbracă un șort de blugi și o bluză albă, își puse în picioare o pereche de espadrile, apoi trase câteva ideograme pe o foaie de hârtie, pe care o puse la vedere la căpătâiul cușetei.

Tom nu era destul de prudent și nu prea lua în serios întâlnirea din seara aceea. Avea nevoie de hainele lui Mario. Se hotărâse să se ducă să le ia de pe *Estrela Branca*.

*

* *

Estrela Branca, orele trei.

În genunchi pe covorul sintetic, Lu Șing scotocea în sertarul mare. Scoase un maiou cu dungi roșii. Își aminti că era puțin cam mic pentru Mario. Va fi perfect pentru Tom. În momentul în care întindea pe cușetă o pereche de pantaloni albi evazați auzi în spatele ei o voce:

— Bonjur, păpușico! Presupun că tu ești Lu Șing.

Lu simți inima bătându-i cu putere. Nu închisese ușa cabinei și nu-l auzise pe bărbat venind din cauza vacarmului de afară. Se întoarse. Ochii i se opriră cu oroare asupra surdinei montate la revolverul Colt Gold Cup îndreptat spre ea.

— Ești Lu Șing?

Ea înghiți în sec, reuși să-și ia ochii de la pistol ca să se uite la fața bărbatului, pe care îl recunoscuse imediat. Mario îi vorbise deseori despre el. Râseseră împreună de acel om cu cap ca de șopârlă. Da, îl cunoștea de parcă îl mai văzuse până atunci. Cap de Șopârlă repetă întrebarea cu un ton mai tăios:

— Ești Lu Șing?

— Aung Șu... murmură micuța chinezoaică, încremenită de frică. Ce vrei de la mine?

Fata îi pronunțase numele. Era mai mult decât o recunoaștere. Chinezul rânji. Se gândi la Joyce, la îmbrățișările lor, și își zise că frumoasa blondă ar fi mândră de el dacă ar putea să-l vadă în acel moment în rolul executorului implacabil.

Degetul i se crispă pe trăgaci.

CAPITOLUL VI

Lu Şing deschise gura ca să țipe. Dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Văzu degetul chinezului apăsând pe trăgaciul Coltului. Văzu chiar tresărirea uşoară a armei când glonţul porni, aproape fără zgomot, şi o floare mare de culoare roşie înflori pe bluza ei, chiar sub sânul stâng.

Pereţii ambarcaţiunii, cuşetele, tavanul trecură prin faţa ochilor ei. Simţi că se prăbuşeşte în ceva moale: grămada de haine din interiorul sertarului. Nu o durea dar nu se mai putea mişca. De sus, tatuul o privea cu ochii lui încremeniţi. Tatuul... Tatuul lui Mario...

Un firşor de sânge îi apăru la colţul gurii şi Lu muri după un spasm aproape imperceptibil.

Aung Şu deşurubă surdina, o băgă în buzunar şi puse pistolul la centură. Apoi aprinse un chibrit şi-l aruncă pe podea. Nu reuşi. Chinezul vărsă sticla de rachiu şi aruncă al doilea chibrit. Covorul sintetic luă foc în câteva secunde, scoţând un fum negru şi urât mirositor.

*
* *

Zgomotul sirenelor îl trezi pe Hank Frost. Primul său gând fu că Lu îl lăsase să doarmă prea mult şi că fusese găsit cadavrul lui Mario, plutind în derivă printre ambarcaţiuni. Se uită la ceas. Trei şi cinci.

— Lu! Eşti aici?

Se ridică mormăind. Probabil că era tare obosit dacă o striga în loc să se uite în jurul lui. Mica ambarcaţiune nu avea decât o singură cabină. Era clar că Lu plecase. În acel moment dădu cu ochii de hârtia de la capătul patului. Era scrisă în chineză. Probabil lăsase două vorbe pentru fratele ei, în cazul în care acesta ar fi venit şi s-ar fi mirat că găseşte pe cuşetă un alt chior, decât Mario.

Dar fu cuprins imediat de un presentiment sumbru când simţi mirosul de fum şi auzi zgomotul pompelor şi răpăitul apei pe coca ambarcaţiunilor. Un vas ardea la vreo sută de metri de-acolo.

Mercenarul se îmbracă rapid, băgă în buzunar panglica neagră cu care îşi acoperise ochiul ca să facă dragoste cu Lu, îşi puse ochelarii şi ieşi afară. În timp ce alerga pe debarcader, Frost se

lovi de un chinez care se înălțase în vârful picioarelor și, cu mâna streșină la ochi, se uita la coloana de fum negru care se înălța în port.

Mercenarul își relua cursa apoi se opri brusc și se întoarse spre chinez. Nu se putea înșela, asemănarea era prea frapantă. Se apropie și se uită îndelung la chinezul care îi răspunse cu o privire neliniștită și agasată totodată.

— Ce vrei de la mine?

— Ești Wan Șing, fratele lui Lu?

— De unde... începu chinezul.

Nu era momentul pentru explicații.

— O clipă, zise Frost.

Alergă până la ambarcațiune, urmărit de privirea uluită a lui Wan Șing, luă mesajul lăsat de Lu și i-l aduse.

Wan aruncă o privire asupra ideogramelor și zâmbi.

— Ah, Lu... Ștregărița!

Afecțiunea radia pe fața lui aproape feminină. Apoi se încruntă brusc și exclamă:

— Mario! Oh, nu... Nu!

Cu o mișcare nervoasă, Wan mototoli hârtia și o băgă în buzunar. Abia atunci realitatea îl izbi în toată oroarea ei. Întoarse capul spre fum.

— *Estrela Branca!* Crezi?

Frost dădu din cap.

— Sora ta s-a dus acolo, nu-i așa?

Chinezul dădu din cap înspăimântat.

— Așa scrie în bilet.

— Mă duc și eu, zise Mercenarul. Rămâi aici.

Prea târziu. Wan Șing o și luase la fugă. Frost porni în urma lui. O mulțime de curioși se adunase pe cheiul portului Aberdeen la opt sute de metri de-acolo.

Se apropiară cât mai mult posibil, fiind înjurați de cei pe care îi îmbrânceau. Debarcaderul era blocat. Pompele abia reușiseră să stingă incendiul. O parte a stâlpilor de lemn era înnegrită de foc. Cuterul, carbonizat, se ducea lent la fund. Lângă el, o mică joncă fusese complet distrusă.

Mai înainte ca *Estrela Branca* să fie înghițită în întregime de apă, Frost și Wan Șing văzură un pompier sărind pe debarcader, cu un corp în brațe. Alți doi oameni îl înfășurară într-o cuvertură maronie.

— Sunt morți, murmură o femeie înfiorându-se de oroare.

Zvonul se răspândi ca fulgerul.

— Sunt morți... Sunt morți...

Hank Frost și Wan Șing încremeniseră. Cadavrul zărit preț de o secundă era îngrozitor de ars, de nerecunoscut. Dar după talia mică și fâșiile din haine care rămăseseră lipite de pielea crăpată, o identificaseră imediat.

Stăpânindu-și senzația de vomă, Mercenarul îl apucă pe Wan Șing de mâneca tunicii albastre.

— Vino, să nu stăm aici, zise el.

Chinezul se uită la el de parcă ar fi văzut apărând un extraterestru.

— Ce? Dar... ai văzut...

— Da, am văzut. E oribil. Dar vino după mine. În câteva minute cheiul va fi plin de polițiști.

— Le voi spune. Le voi spune totul. Acea McHenry a făcut-o?

— Cu siguranță, răspuse Mercenarul. Și ce-ai să le spui? Îți închipui că te vor crede?

Wan Șing suspină.

— Ai dreptate, admise el. Un chinez neînsemnat ca mine acuzând-o pe domnișoara Joyce McHenry de asasinat și de incendiu voluntar... îmi vor râde în nas.

— Vino, insistă Mercenarul. Vino. Am o idee.

Wan Șing se resemnă în cele din urmă și porni după el zicând printre dinți:

— Lu... Surioara mea... Era atât de drăguță... Atât de tânără... Frumoasă ca un fruct proaspăt cules. Te voi ucide, McHenry! Ticăloaso! Te voi ucide!

— Asta vreau și eu să fac, îi dezvălui Mercenarul. Suntem deja trei, zise el gândindu-se la Ty și la Ciuang Zhu. Și cred că încă unul în plus nu va fi inutil pentru a-i veni de hac acestei pramatii.

*

* *

Dodge-ul negru se deplasa lent pe Nathan Road. Aung Șu zâmbea la volan. Domnișoara McHenry avea să fie mulțumită, își va primi banii. Vor face dragoste. La acest gând, Cap de Șopârlă simți dorința îmboldindu-l. Ce cuplu de temut formau amândoi, el și frumoasa europeană. Rivalii ar trebui să tremure!

Chinezul frână în ultima clipă ca să evite o ricșă care venea dinspre stânga. Se trezi din visare și își șterse fruntea de sudoare. Nu era momentul să lovească pe cineva, având în vedere arsenalul pe care îl plimba în mașină...

Aung Șu se concentrează și își recăpătă seninătatea. Ricșă trecu. Liniștit, Cap de Șopârlă porni mai departe ca să execute a doua

parte a misiunii: lichidarea lui Wai Djeng, pe care poliția îl eliberase în acea dimineață.

Era un lucru la care Joyce McHenry ținea la fel de mult ca la dispariția vasului *Estrela Branca* nu voia ca spionul lui Fat Mao să-l poată recunoaște pe omul care îl înjunghiasse pe Samson Frailing în timpul încăierării de la *Sailor's Haven*.

*

* *

Pe la sfârșitul după-amiezii, Aung Șu trecu ca o vijelie pe la salonul de masaj închis. Radia de fericire. Îl luase de-o parte pe Ciuang Zhu și îi spusese că va lipsi în seara aceea.

— Supravegheaz-o pe sora mea, adăugase el cu un aer misterios. Nu trebuie cu nici un preț să plece de-aici.

— Contează pe mine, îl asigurase Ciuang.

Acum, consiliul de război era în toi în camera specială. În jurul măsuței joase pe care fumega ceaiul de iasomie se aflau Ty, Ciuang, micul Wan și Hank Frost.

Frost se uită la ceas. Era opt și zece seara. După cum prevăzuse Ciuang Zhu, cadavrul lui Mario fusese pescuit din apele portului Aberdeen la puțin timp după incendiu. Poliția își găsise omul cu panglică neagră. Dar, în mod ciudat, ușurarea lui Hank era foarte relativă.

Nu-i dăduse nici un semn de viață lui Ezra Frobisher și presupunea că telefonul sunase de multe ori în camera sa de la hotelul *Mandarin*.

Dar nu asta îl făcea nervos pe Mercenar, ci apropierea întâlnirii. Primul pas în ancheta asupra felului în care Fat Mao inunda cu opiu coasta de vest a țării sale.

În mai puțin de două ore, trebuia să se prezinte la întâlnirea cu cargobotul *Cyclops* ca să ia în primire marfa destinată clienților lui Mario. Mercenarul era hotărât să ofere această marfa Mării Chinei și rechinilor ei voraci.

Frost nu se ducea în noaptea aceea după opiu la întâlnirea cu vasul *Cyclops*, ci după informații. Nu spuse nimic despre asta tovarășilor săi, dar știa că era mult mai greu și mult mai periculos.

Acum era sigur că putea să conteze pe aliații lui. Nu aveau același obiectiv ca el, dar motive solide îi alăturau cauzei sale.

Fata și cei doi bărbați erau hotărâți s-o găsească pe Joyce McHenry și s-o facă să plătească scump pentru tot răul pe care îl făcea. Și în privința asta Frost trebuia să se arate vigilant. Trebuie să-i țină bine în mână și să-i devanseze tot timpul. Era de

acord cu eliminarea blondei, dar mai înainte trebuia să dezvăluie locul secret în care se ascundea Fat Mao. Dacă murea fără să vorbească, misiunea lui Frost era compromisă.

Renunțase la ochelari și revenise la panglica neagră. Bău o gură de ceai, puse ceașca pe masă și se uită fix la Ty. Fata zâmbi și îl invită să vorbească cu o mișcare de sprâncene.

— Crezi că fratele tău ar fi fost capabil s-o omoare pe Lu și să dea foc vasului?

Știa că pot discuta liniștiți. La parter, o chinezoaică bătrână stătea de pază, părând cu moțăie. La cel mai mic zgomot suspect, bătrâna ar fi dat alarma. Frost și Wan ar fi dispărut în tunel.

Ty nu știa ce să zică.

— E în stare de multe infamii, răspunse ea în cele din urmă. Dar angajarea fizică nu-l prea caracterizează. Nu prea îl văd trăgând într-o femeie, așa, cu sânge rece...

Frost aruncă o privire spre Wan și îl văzu pe chinez strângând din buze.

— Un glonț drept în inimă, tras de aproape, zise el. Poți să mă crezi fiindcă mă pricep. Am văzut atâtea răni de glonț câte nu-ți doresc să vezi tu toată viața ta.

— Și eu am văzut, zise Wan Șing. A tras în ea, ticălosul!

Ciuang Zhu luă o gură de ceai uitându-se la Ty. Ezită, apoi zise:

— Fratele tău e o curcă plouată, de acord. Dar nu e nevoie, să fii curajos ca să tragi într-o femeie dezarmată.

— Adevărat, admise chinezoaica, e destul să fii un ticălos...

— Și fratele tău e un ticălos, completă Ciuang. De altfel...

Ezită din nou. Ty îl îndemnă:

— Spune...

— Știu că e în stare să ucidă. Pentru că a mai făcut asta cel puțin o dată.

— Serios? murmură Ty incredulă.

— Îți amintești de micuța Suyan?

— Foarte bine, răspunse sora lui Aung Șu. O fată foarte drăguță. Prea drăguță pentru ticălosul meu de frate. De asta a vândut-o la Ngo Van Dihn.

— N-a vândut-o, zise Ciuang Zhu. A sugrumat-o cu mâinile lui. Chiar aici, adăugă el arătând cu mâna spre patul camerei speciale.

Ty se înfioră.

— Ți-a povestit el asta? întrebă ea consternată.

— Da. Și nu era deloc chinuit de remușcări. E adevărat că a fost o întâmplare. Suyan făcea parte dintre fetele cu personalitate. Refuza să se supună unor excentricități ale fratelui tău. A lovit-o fără nici un rezultat. Atunci a apucat-o de gât. S-a înfuriat și a strâns mai tare decât ar fi trebuit.

— Fratele meu... bâigui Ty doborâtă de rușine. Nu e posibil...

Urmă o tăcere, în timpul căreia cei trei chinezi și americanul își goliră ceașca de ceai... Apoi Frost aprinse o țigară. Suflă fumul pe nări și zise:

— Deocamdată nu ne interesează dacă Aung Șu a omorât-o pe Lu. Întâi trebuie s-o găsim pe Joyce McHenry. Pentru asta e nevoie să-l urmărim pe fratele lui Ty. Aung Șu ne va duce la ea.

Chinezii încuviințară clătinând din cap. Ty întinse mâna spre pachetul de Camel, luă una și o puse între buze. Frost îi aruncă bricheta pe deasupra mesei și continuă:

— Cred că Ty și Ciuang Zhu trebuie să rămână aici așa cum i-a cerut Aung Șu. Nu prea cred, dar nu se știe niciodată... poate că va veni să-i mai facă unele confidențe lui Ciuang. Oricum, nu trebuie să fii prea insistent. Trebuie să te porți cât mai natural cu putință, ca să nu stârnești vreo bănuială. Tu, Ty, îi faci în continuare mutre.

— Nu va fi un efort prea mare, zise fata suflând fumul în nasul Mercenarului.

Frost zâmbi.

— În consecință, propun ca Wan să se ocupe de urmărire. Are două avantaje. Primul: Aung Șu nu-l cunoaște.

— Al doilea, continuă chinezul, eu am cele mai mari șanse de a trece neobservat. Asta voiai să spui?

— Ăăă... da, mărturisi Mercenarul trăgând din țigară.

Ciuang Zhu îi ajungea până aproape de umăr, dar Ty și Wan Șing nu-i ajungeau nici măcar până la piept.

Planul fu adoptat, în ciuda unei anumite reticențe din partea lui Ciuang, căruia nu-i convenea caracterul pasiv al rolului său.

— Nu te necăji, îi zise Frost. Probabil că în curând vei trece la acțiune. Se întoarce apoi spre Wan și adăugă:

— În seara asta te las singur. Dacă Aung Șu se întoarce, îl urmărești. Dacă nu apare până mâine, te voi însoți. Poți să-l ascunzi, Ciuang?

— În camera mea.

— Barul ar fi mai potrivit. Îl puteți avertiza printr-un semnal dacă Aung Șu vine și apoi pleacă iar.

— Numai că... bâigui Ciuang Zhu, încăperea din spatele

barului e jengoasă.

— Asta cam așa e, zise Ty. În partea aia a casei se simte lipsa unei femei.

— Lasă, nu mai spune! bombăni tânărul chinez.

Frost zâmbi. Își zise că Ciuang și Ty se puteau gândi în mod serios la căsătorie. Pentru scene erau deja pregătiți.

— OK? zise el.

— OK, răspunseră ceilalți trei.

— Dacă înțeleg bine, reluă Ty, ai intenția să ne tragi clapa în seara asta...

— Da, zise Mercenarul. Mă duc la întâlnirea lui Mario cu vasul *Cyclops*. Mă duc după droguri. Sper că asta îmi va permite să găsesc mijlocul de a ajunge până la Joyce și la Fat Mao. Nu văd o ocazie mai bună.

— Merg cu tine, zise Ciuang Zhu.

— Nici vorbă, răspunse Frost. Dacă Aung Șu se întoarce și nu te găsește, va face scandal mare. S-ar putea să ratăm totul. De altfel, Mario este așteptat singur la bordul vasului. Și, pe urmă, riscul e prea mare. Există un detaliu foarte important. Făcând în așa fel ca să fie găsit cadavrul lui Mario în portul Aberdeen, sunt relativ acoperit în privința poliției. În ceea ce o privește pe McHenry, dimpotrivă, efectul ar putea să fie invers...

— Ar putea să creadă că a fost găsit cadavrul tău, zise Ty. Știa că te aflai ieri la bar.

— Nici vorbă, mormăi Mercenarul. Mario era rănit. Va ști că e el, chiar dacă ziarele nu-i publică fotografia. E posibil să pună oameni să supravegheze vasul. Ba chiar s-ar putea să vină chiar ea acolo. Mă voi duce mai devreme decât fusese prevăzut. Asta va micșora riscurile unei întâlniri.

Mercenarul făcu o pauză apoi continuă:

— Și apoi, dacă ne vom întâlni, n-o să mă supăr dacă fac în sfârșit cunoștință cu această persoană încântătoare...

— Ai grijă, zise fata cu o voce emoționată. E periculoasă. Sunt bine organizați.

— Primejdia e meseria mea, *baby!*

Dar Frost știa că are dreptate. Se arunca singur într-o poveste pe care n-o stăpânea deloc, unde singurele lui atuuri erau tupeul și surpriza. Cam puțin! Dacă rata acțiunea de la bordul vasului *Cyclops*, putea să-și facă bagajele și să se întoarcă acasă.

*

* *

Ceasul arăta 21:03. Luna se juca de-a v-ați ascunselea printre

norii cenușii. Nu se simțea nici cea mai mică adiere. Marea Chinei semăna cu o băltoacă mare de cafea neagră.

Partea din față a bărcii cu motor închiriate de Frost era echipată cu un reflector, dar Mercenarul naviga cu toate luminile stinse. Se îndrepta spre *Cyclops* cu viteză moderată. Nu voia să fie reperat după zgomotul motoarelor, iar vizibilitatea era destul de limitată.

Înainte de a pleca, rupsesse scrisoarea lui Mario, după ce o recitise cu atenție ca să înregistreze parola și ce trebuia să facă când ajungea lângă navă.

La nouă și un sfert, Mercenarul începu să se întrebe dacă nu cumva Mario se înșelase când indicase coordonatele vasului.

Mai multe ambarcațiuni ca a lui trecuseră deja pe lângă el și îi semnalaseră lipsa luminii de poziție. Povestea începea să-l agaseze. Deodată, o masă neagră, enormă, se ivi din noapte, practic chiar în fața lui. Atât de aproape încât fu nevoit să răsucescă puternic cârma ca să nu o lovească. *Cyclops* era acolo!

Luă lanterna și lansă semnalul prevăzut. După câteva secunde, o voce de bărbat se auzi de sus:

— Pe cine ne aduce această lumină a oceanului?

Frost completă parola:

— Pe Janaina, regina mărilor cu cinci nume.

Schimbul de replici se făcuse în engleză, după cum fusese convenit, și Mercenarul identificase imediat accentul interlocutorului său.

După un scurt moment, o scară de frânghie se desfășură pe flancul navei. O siluetă coborî, urcă la bordul ambarcațiunii lui Frost și o legă de scară. Omul se întoarse și Mercenarul constată că urechea nu-l înșelase. Avea în fața lui un negru solid, un american. Cu siguranță că nu era Dykey, omul de legătură al lui Mario. Negrul se apropie. Frost zări mânerul unui revolver mare care îi ieșea de la centură.

— Salut, ești Mario?

— Mda. Cine ai vrea să fiu?

— Mi s-a spus că graseiezi, zise negrul.

Mercenarul se blestemă că nu se gândise la asta, dar răspunse cu un ton neglijent:

— Am făcut progrese.

Apoi se lăsă scotocit, după cum îl sfătuisese Mario în scrisoare, după care scoase o sticlă de whisky și două pahare, pe care le puse pe o masă pliantă fixată în peretele ambarcațiunii.

Negrul trimise un mesaj luminos, apoi veni la el în cabină. Luă paharul pe care i-l întindea Mercenarul și zise:

— Vin băieții. Ai suma?

Frost deschise o casetă și scoase cinci teancuri mari de bancnote verzi pe care le puse pe măsută. Negrul numără banii apoi îi puse într-o sacoșă de iută legată la centură.

— Bine.

Ridică paharul și bău, în timp ce Frost aprindea o țigară Camel fără să-l scape din ochi. Sosi un om. Frost îi arătă să pună cei doi saci cu opiu sub cușetă. Marinarul, un chinez tânăr, puse sacii sub cușetă și așteptă. Mercenarul înțelese de ce când văzu un alt chinez făcându-și apariția, și el ducând doi saci cu opiu. Negrul refuză țigara oferită de Frost. Goli paharul apoi zise:

— Cum se face că ai venit mai devreme, Mario?

Frost aștepta întrebarea.

— Am o livrare neprevăzută la unsprezece și jumătate. N-am avut timp să vă anunț.

Negrul dădu din cap. Minciuna părea să fi mers. Mercenarul îi umplu din nou paharul. Chinezii plecaseră să aducă alți saci cu opiu. În felul ăsta, încărcatul avea să cam dureze.

— Pe mine mă cheamă Bill, zise Negrul. Sunt din Saint Louis.

Frost suflă fumul ușurat. Înțelese deja că tipul nu era Dykey, dar îi părea foarte bine că auzise confirmarea chiar din gura individului.

*

* *

Joyce McHenry se așează confortabil în fotoliu. În fața ei, Aung Șu era de-a dreptul copleșit. Între curba delicată a umerilor, pieptul somptuos – pus în valoare de o rochie neagră cu un decolteu pătrat – și picioarele fine, cu ciorapi negri, chinezul nu știa unde să-și oprească privirea.

Blonda aceea superbă era amanta lui! Încă nu-i venea să creadă. În cele din urmă, se hotărî să-și oprească privirea asupra feței angelice a tinerei femei. Era soluția cea mai înțeleaptă dacă voia să reușească să se concentreze asupra vorbelor ei.

— Primele două faze s-au derulat perfect. Am știut eu că pot avea încredere în tine. Sper că și ultima fază va fi tot o reușită.

Radios, Cap de Șopârlă o asigură că era hotărât să facă tot ce-i stătea în putință.

— Vei prelua marfa de la bordul vasului, reluă frumoasa europeană. Apoi ne întâlnim imediat la Fat Mao. Îmi propune pe cineva în locul lui Mario. Dar vreau să-i arăt că tu ești mai bun și

că acest loc îți revine ție.

Cap de Șopârlă avu o mică tresărire interioară. Dimineată, tânăra femeie îi prezentase afacerea ca un lucru sigur. Iată însă că acum avea un rival. Și nu orice rival, un om al lui Fat Mao. Reacția lui, nu scăpă tinerei femei.

— E o mare favoare, insistă ea. În principiu, între Fat Mao și cei care preiau drogurile nu există nici un contact direct. Dar, pentru o situație excepțională, o soluție excepțională. Risc mergând la el și susținându-te. Va trebui să aduc argumente foarte convingătoare. Cunoști reputația lui Fat Mao? Îmi pun pielea în saramură pentru tine! Dar fac asta pentru tine, și jur că o fac cu mare plăcere!

Fața lui Aung Șu se destinse. Era adevărat, risca pentru el. Chinezul dădu din cap.

— Îți mulțumesc, domnișoară McHenry.

Satisfăcută că marcase un punct, tânăra femeie remarcă că cel din fața ei nu îndrăznea să-i spună nici acum Joyce. Întinse chinezului două foi de hârtie.

— Ai aici poziția vasului *Cyclops* și parola, zise ea arătând cu degetul spre prima hârtie. Iar aici, adăugă ea trecând la cea de a doua foaie, este planul cu ajutorul căruia vei găsi vila lui Fat Mao.

Cap de Șopârlă o examinează îndelung.

— Foarte bine. Dar nu înțeleg de ce nu mergem împreună la Fat Mao?

Ochii verzi ai frumoasei Joyce îl fulgerară scurt.

— Bietul meu prieten! Ar fi prea periculos pentru noi doi! Deja risc mult mergând acolo sigură. Dar, ai încredere în mine, îl cunosc și voi găsi argumente ca să-l îmbunez. Dacă mergem împreună, se va simți pus în fața unui fapt împlinit și nu va suporta asta. Trebuie să mă crezi că ar fi o adevărată sinucidere!

Aung Șu admise că avea dreptate, dar tot se simțea stingherit.

— Să nu apari acolo înainte de unsprezece și jumătate, preciză Joyce. Trebuie să am timp să-ți apăr cauza.

— Nu cred că voi fi lăsat să intru, zise chinezul posac.

— Vei fi așteptat, îl asigură Joyce. Îi voi anunța pe servitori. După ce plecăm de la Fat Mao, vom merge la tine acasă s-o chestionăm pe încântătoarea ta soră. Vreau să ne spună tot ce știe despre Hollis. Ești sigur de Ciuang Zhu?

— Foarte sigur. Mie îmi datorează totul, fără mine ar fi fost și acum pe drumuri. Am încredere în el. O va supraveghea bine pe sora mea.

— Foarte bine, zise Joyce uitându-se la ceas. E nouă și

jumătate, e timpul să pleci.

Tânăra femeie se ridică, luă de pe un gheridon de marmură o mică legătură de chei pe care i-o întinse lui Cap de Șopârlă și conchise:

— Iată cheile șalupei.

Aung Șu luă cheile și le puse în buzunar împreună cu foile de hârtie. Apoi își luă inima în dinți și se apropie de Joyce ca s-o sărute. Ea se feri.

— Nu, nu acum! Mai întâi treaba și pe urmă distracția. Dacă lucrezi eficace, vei fi răsplătit regește.

Aung Șu plecă, stimulat de gândul acestei răsplăți regești, pe care era foarte hotărât s-o câștige.

*

* *

Sistemul scării de frânghie era probabil tot ce putea fi mai discret pentru transbordarea mărfii de pe o navă atât de mare ca *Cyclops* pe un vas de mărimea bărcii cu motor. În schimb, acest sistem nu era dintre cele mai rapide.

Trecuseră deja douăzeci și cinci de minute de când chinezii cărau la saci, și operațiunea încă nu se terminase. Fost se hotărî să profite de acest timp. Ajunsese la al doilea pahar de whisky, Bill la al treilea, și negrul devenea vorbăreț.

— Înțelegeți, treaba merge, dar trebuie să ai marfa multă de cărat ca să te alegi cu ceva. Așa că, puțin opiu din când în când face să simțim și noi că ne intră ceva în buzunar. Mai ales că nu suntem prea mulți la împărțitul lovelelor. E căpitanul, secundul și cei doi chinezoii. Sunt eu, apoi e Burns, Caldwell, Morrissey și, bineînțeles, Dykey.

Era un test? Posibil. Frost se simți obligat să întrebe:

— Ce mai face Dykey?

— Grozav, răspunse Bill. N-a putut să coboare fiindcă e ceva de reparat în sala mașinilor. Dar după ce vor încărca ultimii saci, o să le spun chinezilor să vadă dacă a terminat.

— Nu e cazul să-l deranjezi, zise Mercenarul. O să-l văd data viitoare.

Bill nu răspunse nimic. Paharul lui era gol. I-l întinse lui Frost care i-l umplu imediat, întrebându-se dacă negrul va mai fi în stare să se întoarcă pe cargobot urcând pe scara de frânghie. Frost bău o gură de whisky. Trebuia să-și păstreze mintea limpede.

În privința lui Bill, treaba mergea bine.

Negrul, ca toți marinarii și ca, de altfel, toți oamenii care trăiau

În cerc restrâns, părea înclinat spre discuții. Mercenarul zise:

— Dacă încărcați la Bangkok și lăsați marfa la Hong Kong, probabil că nu câștigați chiar atât de mult. Unde mai lăsați în trecere? Menan? Malaysia?

— Peste tot, natural, răspunse Bill. Dar nu ăsta e grosu'.

— Bănuiesc, zise Mercenarul. Și presupun că nici Hong Kong...

În ciuda dozei de whisky pe care o trăsese la măsca, Bill se uită la el cu un aer bănuitor.

— Auzi? Dykey nu ți-a spus, de câtă vreme vă cunoașteți voi?

Mercenarul răspunse cu tonul cel mai nevinovat:

— Noi vorbim despre alte lucruri. Cu un vechi amic stai la palavre despre celelalte cunoștințe...

— Mda, normal, admise negrul dând paharul pe gât.

Apoi se sprijini cu coatele pe măsută și murmură, cu răsuflarea puțind a alcool:

— Partea cea mai babană o încasăm din țară, bătrâne Mario. Din SUA!

— Prin urmare, cărați opiu până în State, constată Mercenarul.

— Puțintel!

Frost trase ușor capul înapoi. Măsură de prudență elementară. Răsuflarea lui Bill ar fi dat gata pe loc un milion de muște bețive. Umplu a cincea oară paharul marinarului, apoi zise cu un ton cât se poate de nevinovat:

— Auzi, cred că e cam periculos! Aici toată lumea știe că e un pic de trafic. Foarte bine... atâta vreme cât ies bani și nu se depășesc anumite limite, nu zice nimeni nimic. Dar acolo, acolo e altă mâncare de pește. Trebuie să aveți filiere serioase!

Bill izbucni în râs.

— Ai nimerit-o, zise el. Cele mai bune filiere care pot să existe!

— Hm, înțeleg...

Fără să vrea, Frost se simțea încordat. Bill era pregătit ca să treacă la mărturisiri, dar nu trebuia bruscăt. Negrul mai luă o gură de whisky. Frost bătu cu două degete în pachetul de țigări și se strădui să arate cât mai natural. Luă o țigară, o vârî între buze și aprinse bricheta.

Bill puse paharul pe măsută apoi se aplecă înainte ca să zică:

— Lacăt la gură, Mario!

— Jur, răspunse Mercenarul ridicând mâna stângă. Sunt un om de cuvânt. Dykey știe prea bine, am făcut multe împreună...

Mercenarul era destul de mulțumit de el.

— Ai dreptate, zise negrul. Deseori mi-a spus că ești un prieten adevărat, cel mai adevărat.

Ezită o secundă, apoi începu să vorbească cu o voce moleșită de alcool, spunând totul. Frost îl ascultă zicându-și că nu-și pierduse timpul și nu prăpădisese nici banii guvernului american venind să cumpere opiu de pe Imediat ce va arunca marfa în Marea Chinei, Frost îl va suna pe Frobisher. Spera că, în ciuda altercației de dimineață, conțopistul va putea să-i dea mână liberă pentru partea a doua a misiunii.

— Simplu, dar trebuie să te gândești, conchise negrul, încântat să se dea mare în fața lui Mario.

— Trebuie să te gândești, bravo! zise Mercenarul. Dar mai trebuie să găsești echipe la fața locului și să negociezi prețul.

— Când treaba e rentabilă, se găsesc totdeauna amatori, zise Bill filosofic.

Chinezii terminaseră treaba și stăteau muți și nemișcați în mijlocul cabinei. Frost se întrebă ce mai așteptau. Apoi scoase portofelul și le întinse o sută de dolari fiecăruia. Chinezii se aplecară până la pământ și se întoarseră la bordul cargobotului urcând scara de frânghie.

Mercenarul se grăbea acum să plece. Avea o informație foarte importantă pe care trebuia să i-o comunice lui Ezra Frobisher, după care trebuia să ia urma lui Fat Mao via Joyce McHenry. După ce se debarasa de opiu, Frost avea de gând să se întoarcă la salonul de masaj ca să vadă dacă urmărirea lui Aung Șu dăduse vreun rezultat.

Numai că Bill dădea semne că voia să mai întârzie. Acum bea ceva mai moderat, fără grabă. Frost se ridică, se duse să numere sacii ca să pară cât se poate de normal, apoi zise:

— E bine. Trebuie să plec la livrare. Ne revedem data viitoare!

— M-aș mira, răspunse negrul clătinând din cap. Data viitoare va veni Dykey, ca de obicei.

Mai luă o gură de whisky, apoi ridică capul spre Mercenar, care stătea în picioare în fața lui.

— Acum când ne cunoaștem, vreau neapărat să-ți pun o întrebare.

Mercenarul trase adânc din țigară.

— Ce vrei să știi, Bill?

— Ochiul... Cum s-a întâmplat?

Mercenarul zâmbi.

— Nu ți-a povestit Dykey?

— Nu. Spune că sunt unele chestii care nu se spun. Mi-a răspuns că dacă vreau să știu. N-am decât să te întreb.

— Să știi că vei fi dezamăgit, zise Mercenarul. E o poveste

idioată. Idioată și tristă, ca toate poveștile în care e vorba de rasism.

— Ești rasist? Întrebă Bill cu un dram de agresivitate.

— Nu eu, haida-de! zise Mercenarul.

— Atunci e bine! Pentru că mie nu-mi plac rasiștii!

Frost zâmbi amintindu-și că, mai adineauri, negrul îi numise „chinezoii” pe mateloții de rasă galbenă. Trase din țigară, scutură scrumul pe jos și continuă:

— Era exact după Războiul de Șase Zile. În perioada aceea eram încă un puști și Moshe Dayan mi se părea un tip grozav. Virilitatea, panglica lui. Toate chestiile astea... Devenise eroul meu. Numai de el vorbeam. Pe scurt, voiam tare mult să semăn cu el.

— Hei! îl întrerupse Bill. Dacă crezi că o să înghit chestia asta, cum că ți-ai scos ochiul înadins ca să ai mutra lui Dayan, poți s-o lași mai moale...

Frost îl întrerupse și el.

— N-ai ghicit. Puștimea din cartier forma o întreagă bandă. Ne petrecem zilele jucându-ne de-a războiul. Îți închipui ce rol voiam să joc eu tot timpul...

— Rolul lui Dayan.

— Exact, zise Mercenarul. Numai că mai era o bandă de copii ceva mai mari decât noi. Șeful lor, William... n-am să uit asta niciodată... Imbecilul de el zicea că e Himmler. Era un antisemit feroce. Într-o zi, cu încă doi din banda lui. M-a prins într-o fundătură. Am dat, am dat, ca un animal încolțit, dar nu aveam cum să dovedesc trei mai mari ca mine. Ticălosul de William a scos un briceag.

— Nu? murmură Bill.

— Ba da. Mi-a zis: „Băi, Mario, mi se pare că te dai Moshe Dayan. Mi se pare că vrei să semeni cu el. Ei bine, stai că te ajut eu!” Și mi-a înfipt briceagul în ochi!

— Ticălosul! exclamă Bill. Trebuie să fii apucat rău de tot ca să faci asta!

— Păi, era, confirmă Mercenarul. Am auzit că a ajuns la casa de nebuni.

Întinse mâna și adăugă:

— Haide, Bill, nu te alung, dar mă cheamă datoria.

— Ca să vezi! Ce nebunie... ce nebunie! bâigui negrul consternat.

Frost era uimit. Era primul care credea în poveștile lui de adormit copiii. Dar, bineînțeles, creierul lui Bill era puternic

încețoșat de aburii alcoolului.

Negrul se ridică în picioare și mai curând se agăță de mâna întinsă.

— Ciao, Mario.

— Ciao, zise Mercenarul. Și salută-l pe Dykey din partea mea.

Păși în urma lui Bill care ieșea din cabină clătînându-se și, cu o privire îngrijorată, asistă la începutul escaladării. Dar părea că totul se derula perfect. Se lăsă pe vine ca să desfacă frânghiile care fixau scara imediat ce negrul ar fi ajuns la bordul cargobotului. Deodată o exclamație îl făcu să tresară:

— Hei, Mario! Ticălosul vrea să se care!

Ghinionul!

Nu putea să fie decât Dykey. Mercenarul ridică capul. Bill se legăna în aer la peste trei metri deasupra capului său. Mai sus, o altă siluetă începea să coboare scara. Omul agită brațul.

— Hei, coțcar bătrân, văd că-ți merg bine afacerile! Ți-ai luat altă barcă!

Apoi Dykey strigă la negru:

— Coboară, Bill! Am terminat treaba la mașini. Mergem să bem o dușcă pe iahtul amicului meu!

Când sosise, Mercenarul, știind că va fi scotocit, lăsase armele în cabină. Nu avea la el nici măcar un cuțit cu care să taie frânghiile. Deși își dădu toată osteneala, nefiind marinar, nu reuși să desfacă frânghiile la timp.

Pe scară, celălalt tip ajunsese la Bill. Îi strigă încă o dată să coboare. Apoi, brusc, se uită în jos și-l văzu pe Frost.

— Ce dracu faci?

Bill întoarse și el capul.

— Lasă prostiile, Mario! Ia uite, Dykey, amicul tău e bolnav la cap! Fir-ar să fie, o să ne trântască în apă!

Dykey se aplecă cât putu de mult ca să vadă mai bine și zise brusc:

— La dracu, Bill! Te-a tras în piept! Nu e Mario!

— Nu se poate! exclamă Bill începând să coboare. Frost îl văzu ducând mâna la pistol. Trase de frânghii. Zadarnic. Nodurile marinărești refuzau să se desfacă.

Bill scoase pistolul. Mercenarului i se păru că recunoaște un Smith & Wesson Model 29.

CAPITOLUL VII

Frost se repezi în cabină. Nu mai avea timp de pierdut. Porni motorul și luă viteză. Chiar dacă tracțiunea nu era destul de puternică ca să elibereze ambarcațiunea lui, ar fi fost în stare să-i dezechilibreze pe cei doi. Etrava se ridică. Preț de o fracțiune de secundă, ambarcațiunea lui păru că încremenește apoi, brusc, țâșni împrôscând jerbe de spumă. Țâsnirea se dovedi foarte scurtă. Mercenarul simți un șoc violent. Propulsat înainte, Frost se lovi cu pieptul de cârmă. Urmă apoi un alt șoc: scara cedase.

Mercenarul zâmbi, gândindu-se la baia forțată pe care o tăceau Bill și Dykey. Întoarse capul și zâmbetul îi dispăru văzând prin geam flăcări mici scânteind scurt la nivelul bastingajului. Se trăgea în el de la bordul cargobotului.

O rafală lovi acoperișul ambarcațiunii ciopârțind lemnul și plasticul. Frost se grăbi să se depărteze cât mai repede.

*

* *

Era o mare plăcere să pilotezi o șalupă atât de puternică ca cea a frumoasei Joyce McHenry.

În timp ce repeta instrucțiunile – parola, placa cu explicația că de acum înainte el va veni în locul lui Mario – Aung Șu se gândea că, dacă colaborarea cu Joyce va continua tot așa, în curând va putea să cumpere și el o astfel de ambarcațiune. O clipă îi trecu prin minte să accelereze ca să vadă de ce e în stare, dar se înfrână. Joyce ceruse prudență și discreție.

Aung Șu reduse viteza, verifică indicațiile de pe hârtie, corectă direcția, apoi duse la ochi binoclul special. Văzu cargobotul; *Cyclops*, enorm, înălțându-se în noapte, asemenea unui monstru marin. Dădu ocol navei ca s-o abordeze corect, trecu prin spatele pupei și, brusc, accelera ca să se depărteze.

O ambarcațiune albă demara în fața lui. La bord zări un bărbat, un bărbat cu o panglică neagră la ochi! Și de la bordul cargobotului se trăgea în el!

Aung Șu făcu un viraj larg ca să nu fie reperat. Înjură printre dinți. Era culmea! Până în acel moment totul mersese perfect. Parcă auzea vocea blondei: „Riscuri minime, câștiguri grase în viitor...” Ei îi convenea să vorbească! Să fii întâmpinat cu împruscături. Asta nu mai însemna riscuri minime!

Apoi se gândi nu numai la banii, ci și la recompensa regală

care îi fusese promisă. Dar ce să facă? Mirosea de la o poștă a capcană!

Când fu sigur că gloanțele nu puteau să ajungă până la el. Aung Șu redusă viteza. Se gândi. Chiorul care fugea nu putea să fie decât Hollis, iar Joyce era interesată de Hollis. Trebuia deci să urmărească ambarcațiunea albă. Da, era singurul lucru pe care putea să-l facă. Să găsească barca cu motor. În felul ăsta va beneficia de grațiile frumoasei blonde.

Chinezul puse binoclul la ochi și porni pe urmele fugarului.

*

* *

Hank Frost întoarse capul. Văzu în spatele lui o masă albă vagă. Cei de pe *Cyclops* porniseră în urmărirea lui? Imposibil. Nu avuseseră timp să coboare o ambarcațiune. Atunci? Paza de coastă? Nu. Paza de coastă semnaliza, nu naviga cu luminile stinse.

Reduse viteza și în acel moment își dădu seama că scara cedase la nivelul bastingajului cargobotului și nu în locul unde Bill o legase de ambarcațiunea lui. Scara se ținea după el ca o coadă și lăsa în urma lui o dâră albă. Nu era deloc prea discret!

Mercenarul lăsă cârma, apucă pumnalul Gerber și ieși din cabină ca să taie frânghiile. Nu dură mai mult de câteva secunde Mercenarul profită ea să arunce o privire pe mare. Cealaltă ambarcațiune albă era tot acolo. Redusese și ea viteza. Frost se întoarse în cabină. Mari viteza. Aruncă o privire în spate și se convinse că urmăritorul marea și el viteza. Ambarcațiunea care se ținea după el era mai mare decât a lui – un fel de șalupă cu cabina sus. Era probabil mult mai puternică și capabilă să atingă o viteză mai mare, dar era mai puțin nervoasă și mai greu de manevrat din cauza inerției sale mai mari.

*

* *

La bordul șalupei, Aung Șu, nu știa ce să mai creadă. Binoclul nu-i permitea să vadă ca în plină zi. Culorile mai ales erau greu de precizat. Dar calitatea percepției era suficientă ca să-l poată recunoaște pe pilotul ambarcațiunii din fața lui. Tipul ieșise din cabină pentru câteva clipe ca să se debaraseze de un fel de trenă pe care o trăgea după el și chinezul îi văzuse foarte clar panglica neagră.

Ce făcea Tom Hollis în preajma navei? Și de ce trăgeau în el cei de pe cargobot? Poate că încercase să trateze direct cu echipajul. Deocamdată, chinezul nu se gândi că Mercenarul se

dăduse pur și simplu drept Mario.

Aung Șu știa că ambarcațiunea lui era mai puternică. Lăsă barca lui Hollis să se îndepărteze spre larg și o urmări de la distanță.

*
* *

Șalupa aceea albă începea să-l calce pe nervi pe Hank. Cel care o pilota avea o vedere de linx sau dispunea de un dispozitiv special. Uneori dispărea total preț de vreo treizeci de secunde. Mercenarul schimba direcția, dar șalupa reapărea mereu. Hank Frost era acum convins că șalupa aceea era pilotată de domnișoara Joyce McHenry sau de unul dintre oamenii ei.

Mercenarul se hotărî să verifice. Reduse mult viteza.

Aung Șu ezită. Era clar că Hollis îl reperase. După ce încercase să scape de el, acum încetinea. Încerca să provoace o întâlnire. Adunându-și tot curajul, Cap de Șopârlă se apropie. Scoase Coltul și îl puse la îndemână, lângă cârmă.

Frost își pregătise manevra. Imediat ce etrava șalupei fu destul de aproape de partea din spate a ambarcațiunii sale, Mercenarul accelerează brusc și viră spre stânga cât mai strâns posibil. Surprins, pilotul vedetei nu avu timp să acționeze. În câteva secunde, pozițiile fură inversate. Șalupa era în față și barca cu motor venea din spate. Dezorientat, orbit de lumină, Aung Șu trecu printr-un moment de panică. Apucă Coltul, se întoarse și trase. Parbrizul bărcii cu motor se făcu țandări. Frost se lăsă în jos la timp. Stinse reflectorul și accelerează brusc, lovind șalupa. Dezechilibrat, Aung Șu se rostogoli pe podea. Mercenarul îl recunoscuse pe Cap de Șopârlă. Îi fusese de ajuns fracțiunea de secundă în care luminase șalupa. Continuă să vireze, abordă cealaltă ambarcațiune și sări în interior. Aung Șu se ridica în momentul în care Frost intra în cabină, cu pistolul în mână stângă și pumnalul Gerber în mână dreaptă.

— Nici o mișcare! strigă Frost.

Barca cu motor se depărta în derivă, lăsată în voia ei. Aung Șu ridică Coltul. Frost nu avea de ales. Pumnalul Gerber MK-I țâșni în momentul în care chinezul urma să apese pe trăgaci. Instinctiv, Mercenarul se aruncă într-o parte. Își dădu seama că reflexul fusese bun când proiectilul porni în aceeași clipă în care lama de oțel intra în abdomenul chinezului.

Aung Șu căzu în genunchi, dădu drumul la armă și apucă mânerul pumnalului. Cu un gest brusc, chinezul smulse lama înfiptă în carne.

În penumbră, Frost văzu un val de sânge țâșnind din burta lui Cap de Șopârlă. Chinezul se prăbuși în față, cu cuțitul în mână. Scoase un țipăt prelung, care apoi se transformă într-un gâlgâit:

— *Joyce e o ticăloasă!*

În sfârșit îndrăznise. Prea târziu. În secunda următoare murea. Mercenarul își luă pumnalul și îl șterse pe tunică chinezului. Frost trecu la cârma șalupei fără să fie prea mulțumit. Fratele frumoasei Ty murise aproape pentru nimic. Nu avea anvergura necesară, nu fusese decât un tigru de hârtie într-o luptă de fiare sălbatice. Sigur, Aung Șu nu era deloc un sfânt, dar Frost detesta vărsarea de sânge inutilă. Dacă acel imbecil n-ar fi tras...

Cu ajutorul binoclului special, Frost reperă cu rapiditate barca cu motor. O prinse din urmă și o legă de șalupă. Apoi luă pistolul chinezului. Putea să-i folosească. În buzunarele lui Aung Șu găsi un pumnal, o cutie de cartușe, o surdină, o legătură de chei și două hârtii împăturite cu grijă. Puse totul în buzunarul gecii și, cu ajutorul unei toporiști, sabordă șalupa. Nu fu deloc greu. Trebui să sfărâme toate chesoanele etanșe și să facă patru găuri mari în cocă. Dar, în cele din urmă, șalupa se hotărî să se ducă la fund.

Frost sări la bordul ambarcațiunii sale. Desfăcu frânghiile și se depărtă fără să aștepte ca vedeta să dispară complet sub apă. După ce parcurse aproape două mile, întoarse capul și examină cu binoclul special locul naufragiului. Acoperișul cabinei încă se mai vedea. Nu pentru multă vreme.

Abia în acel moment aprinse Mercenarul lanterna și examină hârtiile găsite la Aung Șu. Dintr-o singură privire își dădu seama că se înșelase. Fratele frumoasei Ty nu murise degeaba. Una dintre foi dădea toate indicațiile necesare pentru preluarea mărfii de la bordul navei *Cyclops*. Pe cealaltă figura un itinerar și planul unei proprietăți. Numele celei mai apropiate străzi era indicat ca punct de reper: Avenida de Almeida.

Frost înțelese imediat că era vorba de o întâlnire acasă la Fat Mao. Proprietatea se afla în Macao. Nu era de mirare din partea unui traficant de droguri. Scrisul rotund și regulat, foarte feminin, era probabil al domnișoarei Joyce McHenry.

În josul paginii figura o mențiune: „Nu înainte de unsprezece și jumătate”. Mercenarul se uită la ceas. Era zece fix. Luă direcția Kowloon. Dacă se grăbea, putea să-și recupereze trupele și să ajungă la timp în Macao.

*

* *

Frost se repezi prin perdeaua de perle care se desfăcu cu un

zgomot asemănător celui făcut de un sac plin de bile răsturnat pe o pardoseală. Se opri brusc în fața bătrânei.

Frost întinse un deget spre pivniță.

— Sunt acolo?

Mama frumoasei Ty dădu din cap. Frost porni în pas alergător. O auzi pe bătrână strigând în spatele lui.

— Stai puțin, domnule Hollis!

N-o ascultă. După câteva secunde dădu la o parte lăzile cu sticle și intră fără să anunțe în camera specială. Ciuang și Ty erau goi. Lungiți pe pat, fumau împreună o țigară. Chinezul se ridică dintr-o săritură și se repezi la pantaloni, îmbrăcându-i în grabă, cu un aer jenat. Ty stinse țigara într-o scrumieră și se întoarse spre Mercenar cu o strâmbătură ironică.

— Ei, domnule Hollis, puteai să bați la ușă înainte de a intra!

Mercenarul rânji.

— Sper că ați avut timp să vă distrați pentru că am de gând să-l iau cu mine pe Ciuang. Direcția Macao!

— Ce? zise chinezoaica. Și eu?

— Ne aștepți aici. Du-te să-ți iei armele, Ciuang!

Tânărul chinez termină cu îmbrăcatul, ridică trapa și dispăru în canalul subteran.

Ty luă o rochie albastră care zăcea pe o rogojină lângă un sutien și o pereche de chiloți foarte mici. Băgă rochia pe cap, apoi se întoarse cu spatele la Frost și îi ceru:

— Ajută-mă.

Frost închise fermoarul povestind repede aventura de la *Cyclops* și întâlnirea cu Aung Șu. Nici o lacrimă nu apăru în ochii frumoasei Ty când află de moartea fratelui său.

— Vin cu tine! zise ea. Fratele meu era un ticălos. A avut ce-a meritat. Dar Mario... În ciuda grosolăniei și a defectelor sale, era un tip ca lumea. Era un sufletist. Și Lu. Micuța Lu... Dacă lovitura pusă la cale de McHenry ar fi reușit, cu siguranță că urma să fiu și eu trecut pe lista decedaților. Fără a mai vorbi de mama mea, poate chiar de Ciuang.

— Și?

Un fulger ucigaș străluci în pupilele ei negre ca cerneala când Ty se uită la el.

— Și? Îndrăznești să mă întrebi? Și eu am o răfuială cu ticăloasa asta, asta e tot! Îți închipui că am să te las să te duci acolo numai cu Ciuang?

Ciuang Zhu tocmai revenea în cameră. Sub braț avea un pistol-mitralieră Uzi. În mână ținea un pistol Beretta de 7,65.

Scoase din buzunar un cuțit cu buton și un baston de cauciuc și-i făcu cu ochiul Mercenarului zicând:

— Am crezut că și astea ar putea să fie de folos. Pentru că, dacă am înțeles eu bine, trebuie să intrăm discret la domnișoara McHenry și să-i lichidăm pe toți ticăloșii.

Mercenarul scutură din cap.

— Nu la domnișoara McHenry, ci acasă la Fat Mao. Toate armele pe care le putem găsi sunt utile.

— Și toate brațele care să țină aceste arme, insistă Ty cu agresivitate.

Frost îi aruncă o privire agasată.

— Dumnezeuule mare, Ty! Vom ataca domiciliul unui traficant de droguri! Ne riscăm viața!

O auzi pe fată scrâșnind din dinți.

— Ți-am spus că am o răfuială, Tom. Și apoi...

Fata ezită o fracțiune de secundă și adăugă privindu-l în ochi:

— Și apoi, iubesc viața, dar moartea nu mă sperie.

Frost simți mâna chinezului așezându-se pe brațul său.

— Las-o să vină cu noi, Tom, zise chinezul. O iubesc. Vrem să ne căsătorim după ce totul se va sfârși. Nu vreau să-mi poarte veșnic pică fiindcă n-am luat-o cu noi. Și îi înțeleg ura.

— La dracu! zise Frost capitulând. Asta e o adevărată coalitiție! Ești conștientă cât riști, Ty?

Fata zâmbi.

— Perfect conștientă. Și vreau neapărat să merg.

— OK. Știi unde e Wan?

Ciung își puse toate armele într-un fel de sacoșă din iută și răspunse:

— A sunat de la o cabină publică în urmă cu vreo douăzeci de minute. Ne-a spus că Aung Șu a plecat pe mare cu șalupa lui Joyce McHenry. Îl așteaptă să se întoarcă. Ne-am gândit la toate, numai cheile bărcii lui Ty nu i le-am dat. De altfel, nu știu dacă ar fi fost o idee bună să-l urmărească pe mare; ar fi putut să fie reperat.

Frost dădu din cap. Își dădu seama că Ciung Zhu nu știa de moartea lui Aung Șu. Mercenarul repetă relatarea făcută frumoasei Ty, apoi zise:

— Haide să-l luăm cu noi pe Wan!

*

* *

Mercenarul aruncă ancora într-un golf mic situat la câteva sute de metri de debarcader. Marea era la fel de liniștită, noaptea la

fel de întunecoasă. Ty se apropie și se lipi de el. Îl sărută.

— Frumos, n-am ce zice! zise ei mângâind-o ușor. Noroc că Ciuang nu ne vede.

Ea râse.

— I-am povestit. Înțelege. Și chiar dacă n-ar înțelege, nimic nu m-ar putea împiedica să te doresc, Tom. Nu mă pot stăpâni... A fost atât de extraordinar seara trecută pe *Estrela Branca!* Și știi că în curând ne vom despărți. Cu Ciuang e altceva. Cu el simt că totul poate să dureze.

Mercenarul zâmbi. Apoi o împinse ușor și murmură:

— Îi vezi pe ceilalți?

Întoarseră capul spre mare.

— Nu. Sper că n-au avut probleme cu vama sau cu paza de coastă.

— Iată-i, zise deodată Mercenarul.

O formă albă se apropia cu viteză redusă. Pentru mai multă discreție, cei doi chinezi opriseră motorul și ambarcațiunea acosta la godie. Frost și Ty auziră plesnetul ancorei aruncată în apă.

După un minut, toți patru erau ascunși printre stânci. Frost își simți blugii îngreunați de apa care îl uda până la genunchi. Ty, mai mică de statură, suportase asaltul unui val care îi mângâiasse fesele în timpul debarcării. Ciuang era ud până la jumătatea pulpelor, iar Wan până la brâu.

Stabiliră cu rapiditate un plan de acțiune. Ciuang se va da drept Aung Șu și se va prezenta la intrare urmând directivele date de Joyce McHenry. Wan avea să-l urmeze și, amândoi, îi vor neutraliza pe servitori, în măsura posibilului fără vărsare de sânge.

Frost și Ty aveau să intre prin spate, urmând să aștepte semnalul dat de Ciuang și Wan pentru a trece la ofensivă. Mercenarul simțise ura fără margini pe care o avea Ty față de Joyce McHenry și voia să rămână cu ea ca să n-o lase să facă vreo greșeală cedând unui impuls visceral. Îi dăduse Coltul cu surdină al fratelui ei. Nu voia să recunoască, dar voia să fie aproape de ea și ca s-o protejeze în caz de nevoie.

*

* *

Partea din spate a proprietății era împrejmuită cu un gard viu de tuia. Frost și Ty se strecurară printre copaci și se lăsară pe vine.

În colțul vilei, doi bărbați fumau și flecăreau. Mercenarul nu

văzu alți oameni de pază. Îi făcu semn chinezoaicei să stea ascunsă și înaintă târându-se pe peluza verde, încă umedă din cauza stropirii de aseară. În curând ajunse la o alee acoperită cu nisip și pietriș. Nu putea să meargă mai departe. Nu avea cum să nu atragă atenția celor doi oameni. Folosi strategia cea mai clasică și cea mai întrebuițată. Luă o mână de pietriș și o aruncă cât mai departe de alee.

Gărzile tresăriră. Unul dintre cei doi oameni scoase un revolver și puse o întrebare în chineză. Nici un răspuns. Se uită la colegul său apoi, cu prudență, înaintă spre locul în care căzuse mâna de pietriș. Colegul său nu-l scăpa din ochi. Frost țâșni.

Omul care rămăsese lângă casă îl auzi venind și duse mâna la armă întorcându-se în loc. Dar nu avu timp să scoată pistolul. Pumnalul Cerber al Mercenarului intră până la gardă în carnea moale a gâtului său. Cu un gest scurt, Frost îi tăie carotida și trase afară lama plină de sânge. Chinezul se prăbuși cu un horcăit de agonie.

Frost se năpusti spre celălalt. Dar omul era departe. Avu destul timp să se întoarcă. Deși luna era ascunsă în nori, Frost văzu revolverul Smith & Wesson ridicându-se spre el.

Mercenarul făcu un plonjon disperat, rostogolindu-se spre dreapta ca să evite primul proiectil 45 ACP. Dar adversarul își va corecta linia tirului. Întins pe nisip, Mercenarul nu va mai avea timp să se ridice ca să scape de celelalte gloanțe.

CAPITOLUL VIII

— OK, zise Fat Mao. Nu văd nici un motiv de a-ți refuza asta din capul locului. Dar după cele întâmplăte, nu vreau nici cel mai mic risc. Am făcut eforturi mari și îndârjite ca să ajung unde sunt acum. Dar partida nu este încă câștigată. Dacă vreau ca regatul meu să devină imperiul la care mă gândesc, nu pot să mai accept nici un pas greșit!

— Aung Șu e un om sigur, zise Joyce. E gata să moară pentru mine.

Fat Mao rânji.

— Poate pentru tine. Dar pentru mine?

Scoțiană se uită la el și zâmbi.

— Pune-l la încercare.

— Asta și vreau să fac, răspunse grăsanul. Am doi informatori de eliminat la Victoria. Un mod foarte bun de a-l pune la încercare, nu? N-o să fie ușor. Îmi cunosc clienții, sunt foarte șireți. Dacă Aung Șu reușește să-i lichideze fără să lase nici o urmă, îți dau voie să-l angajezi.

— Altfel el va dispărea fără urmă? întrebă Joyce cu un ton caustic.

Fat Mao dădu din umeri agasat.

— Natural, mormăi el, ridicându-se ca să-și pună inelele lângă acvariu.

Joyce McHenry știa ce înseamnă asta. Se ridică și ea și se apropie de măsuță. Își turnă un pahar plin de Perrier. Argumentase mult și i se uscaseră gâtul.

În timp ce bea, tânăra femeie simți în spate contactul corpului gras și moale. Măinile durdulii ale traficantului se lipiră de pânțele ei apoi urcară spre pieptul planturos.

Joyce se desprinsese din îmbrățișarea lui ca să pună jos paharul, dar chinezul o prinse imediat de sâni și o lipi de el începând să se frece de fesele ei. Blonda se uită la ceas.

— E unsprezece și un sfert, Ciang. Nu acum. Aung Șu s-ar putea să apară dintr-o clipă în alta.

— Îl vom lăsa să aștepte, replică tăios Fat Mao.

Scoțiană știa că trebuia să se supună. Se lăsă mângâiată mișcându-se ușor și simți curând sexul mic al traficantului întărindu-se. Fat Mao lăsă sâniul tinerei femei ca să-i ridice rochia neagră și apoi să lase în jos chiloții mici de dantelă albă. După

care o pătrunse pe Joyce cu un mârâit lubric și o prinse de șolduri ca s-o lipească bine de el.

Ea scoase un țipăt mic de surpriză, apoi protestă:

— Ciang!

— Haide, frumoaso, fără mofturi. Din când în când e bine să faci asta pe fugă, ceea ce pe mine mă face să visez la strămoșii mei mongoli.

Joyce McHenry strânse din dinți. Porcul ăsta o trata ca pe o prostituată. Cu siguranță că începuse să intuiască manipulările puse la cale de ea. Era timpul să facă să înceteze această situație insuportabilă și periculoasă. Și soluția cea mai bună era să pună capăt vieții lui Fat Mao. Se consolă gândindu-se că, cu ajutorul lui Aung Șu, lucrul acesta se va face curând, și se supuse fără ezitare dorinței amantului ei.

*

* *

Cu nasul în nisip, Frost duse repede mâna spre tocul pistolului. Adio discreție! Mai bine să alerteze toată casa și să rămână în viață decât să moară și să pună capăt misiunii...

Omul de gardă avea reacții rapide. Nici măcar nu trăsese. Tocmai rectifica metodic tirul.

Mercenarul simți contactul rece și liniștitor al vechiului său Browning High Power. În clipa în care voia să scoată arma, Frost auzi, lângă gardul viu, două pocnete înăbușite asemănătoare cu zgomotul unui dop de șampanie. Împușcături amortizate de o surdină.

Omul de pază scăpă revolverul din mână și se prinse cu amândouă mâinile de burtă. Nu avu timp să strige. Următorul glonț îl atinse drept în frunte și îi zbură jumătate din craniu.

Frost se ridică. Ty alerga spre el cu Coltul în mână. Se deplasă înaintea ei. Imediat ce se putu face auzit fără să ridice glasul, Mercenarul murmură:

— Mulțumesc. Jos pălăria! Ai nimerit ținta de la zece metri în plină noapte! Ești tare!

Chinezoaica zâmbi. Deschise gura să răspundă dar, brusc, trăsăturile îi încremeniră. Frost înțelese, auzind în spatele lui gâfâitul unui animal. Se lăsă în jos exact la timp ca să evite un danez enorm care sărise la el. Brațul lui înarmat cu pumnalul Gerber reacționează imediat. Lama alunecă pe coasta câinelui în momentul în care acesta revenea pe pământ, răsturnându-se peste Ty. Teama o încremenise pe tână femeie împiedicându-o să tragă.

Frost văzu botul animalului deschizându-se, gata să muște gâtul chinezoaicei. Dar acum el era în spate, și nu putea nici să tragă și nici să folosească cuțitul ca să ucidă câinele fără să riște viața tinerei femei.

Într-o fracțiune de secundă, Mercenarul își zise că punctele cele mai vulnerabile erau aceleași la masculii din toate speciile, fie că erau oameni sau câini. Lovi furios cu piciorul între labelle din spate ale danezului, strivindu-i testiculele.

Cu un mârâit furios, animalul abandonează prada, se întoarce și se pregătește să sară. Cu aceeași mișcare, Mercenarul îl orbi aruncându-i un pumn de nisip în ochi și plonjă. Apucă danezul de pielea cefei și îi spintecă gâtul dintr-o parte în alta cu pumnalul Gerber.

Ty se ridică. În ciuda penumbrei, Mercenarul observă că era albă la față și că rochia ei era sfâșiată în câteva locuri. O lipi de el și îi mângâie părul murmurând:

— S-a terminat, Ty. S-a terminat.

Tânăra femeie lăasă ochii în jos spre cadavrul câinelui și începu să tremure ca frunza.

— Oh. Tom... Mi-a fost frică... Ce animal îngrozitor! Nu l-am auzit venind... L-am... l-am văzut în ultimul moment... Nici un zgomot, nici un lătrat, nimic...

— Câinii de pază sunt dresați să atace, nu să latre. Vrei să te întorci la ambarcațiune cât mai e timp?

Fata se depărtă de el.

— Nici vorbă, zise ea strângând în mână mânerul Coltului. Vreau să-i fac de petrecanie acestei țipe!

*

* *

Joyce McHenry aprinse o țigară Player's Navy Cut și își turnă alt pahar de Perrier. Trebuia să facă apel la toată stăpânirea de sine ca să nu-și arate furia. Avea rochia mototolită și pătată.

Frost și Ty stăteau lungiți umăr lângă umăr în spatele ferestrei. Așteptau semnalul de la Ciuang și Wan. Deocamdată nu se auzea nici o împușcătură, ceea ce te putea face să crezi că reușiseră.

— Asta e Joyce McHenry, murmură Ty.

Frost se uită la ea cu atenție. Joyce era o femeie foarte frumoasă, blondă, cu ochii verzi. Purta o rochie neagră creată de o mare casă de modă. Se aplecă ca să pună un pahar pe o masă joasă și un chinez enorm, gol, gras ca un porc. Intră în raza vizuală a Mercenarului. Grăsanul se apropie de fata blondă, o luă

în brațe și începu să-i maseze sânii. Frost înțelese imediat că în fața lui se afla josnicul Fat Mao. Chinezul lăsa în jos bretelele rochiei negre, dezvelind sutienul, pe care-l smulse cu o mișcare bruscă.

— Nu acum, Ciang! Va sosi! Îmbracă-te!

— Vreau să repetăm figura. Ce-ar fi să-l lăsăm să aștepte?

— Fii înțelegător. Vom avea destul timp după aceea.

Privirea furibundă a tinerei fermei îl făcu pe grăsan să capituleze.

— Bine, frumoasa mea. Dar vreau măcar un aperitiv.

Apucă amândoi sânii, îi masă, îi sărută, îi presă unul de celălalt.

— Eah! făcu Ty. Nici pentru bani nu m-aș lăsa pipăită de un grăsan scârbos ca ăsta!

Frost se abținu de la orice comentariu. De aproape zece minute aștepta semnalul celor doi chinezi și începea să-l furnice picioarele.

Fat Mao se freca de Joyce McHenry. Părea înnebunit de dorință și Frost își zise că dacă se vor rostogoli amândoi pe covor, aceasta ar fi fost o ocazie bună pentru a-i lua prin surprindere. Dar fata părea că protestează. Grăsanul se depărtă în cele din urmă de ea și se întoarse cu spatele. Din ascunzătoarea lor, Frost și Ty putură să-i vadă posteriorul.

Fat Mao bătu de două ori din palme. Ușa camerei se deschise.

— Șun, zise obezul, adu-mi un halat de ca...

Cuvintele i se opriră în gât când se uită la omul care intra.

Nu era servitorul său. Ci Ciuang Zhu, cu pistolul-mitralieră la șold și, în spatele lui, silueta firavă a lui Wan, înarmat cu pistolul Beretta.

Cu o vioiciune stupefiantă pentru un individ de corpolența lui, traficantul se repezi spre pat în timp ce Joyce McHenry, cu partea de sus a rochiei lăsată până pe șolduri, se năpustea spre geantă.

— Nici o mișcare! ordonă Ciuang.

De cealaltă parte a ferestrei. Mercenarul murmură:

— Haide. Vei face mai puțin zgomot. E bine ca poliția să vină cât mai târziu posibil. Chiar deloc. Dar... nu cred.

Fata dădu din cap, indicându-i c-a înțeles. Coltul ei era echipat cu surdină. Se ridică în genunchi și trase în partea de sus, pulverizând fereastra.

Fat Mao se întoarse după zgomot. În mână avea un revolver mic pe care îl scosese de sub pernă. Joyce McHenry se opri în mijlocul camerei.

Fat Mao nu-i vedea pe Frost și Ty care stăteau în umbră, îndreptă arma spre cei doi chinezi. Nu avu timp să tragă. Se auzi clănțănitul pistolului-mitralieră. Mercenarul văzu impactul gloanțelor scuturând corpul gras al traficantului în timp ce o linie punctată roșie apărea în diagonală pe slămina lui. Ciang Pei se prăbuși pe pat. În spatele lui, acvariul gigantic făcu explozie, lovit de câteva gloanțe.

Wan era cel mai aproape de pat. Căzu pe spate, dezechilibrat de avalanșa de sticlă, de pietre, de apă, de alge și de crapi ce începură să se zvârcolească pe așternutul de mătase și pe covor. Femeia îl văzu scăpând Beretta din mână și se aruncă asupra armei.

— Nici o mișcare, Joyce McHenry! strigă Mercenarul.

Prea târziu. Profitând de secunda de confuzie, fata apucase pistolul. Trase două gloanțe care îi obligară pe Frost și pe Ty să se arunce la pământ. Al treilea glonț îl nimeri pe Ciuang Zhu care dădu drumul pistolului-mitralieră și țipă de durere. Avea mâna plină de sânge.

Când Frost se ridică în picioare, Joyce McHenry îl apucase pe Wan de păr și îi pusese pistolul la tâmplă.

— Înapoi! strigă ea. Altfel îl omor!

Frost știa că era în stare. Nu putea accepta asasinarea lui Wan. Cu coada ochiului, Mercenarul o văzu pe Ty ridicând arma. Frost o lăasă în jos cu o lovitură bruscă de pumn. La stânga ușii, Ciuang Zhu se ținea de mână ca să nu țipe. Părea încă amețit de rana primită și de tromba de apă care îi căzuse în cap.

Joyce se trase înapoi spre coridor împreună cu Wan. Frost observă că fusese rănită la umăr de un ciob de sticlă. Sângele îi curgea pe braț și pe sânul stâng.

Apoi, brusc, blonda închise ușa cu o lovitură de picior. Frost se repezi spre Ciuang Zhu.

— Reziști?

— Da, răspunse chinezul. Rana e superficială.

— Servitorii? Întrebă Mercenarul.

— Închiși în pivniță.

— OK. După ei! Iar tu, Ty, să nu mai tragi cum îți vine! Vrei să-l omoare pe Wan?

— Iartă-mă, bâigui chinezoaica. Eram orbită de furie!

Dar Frost nu o mai asculta. Era deja pe coridor. O văzu în ultima clipă pe Joyce McHenry ieșind pe la celălalt capăt în timp ce-l împingea pe Wan în fața ei. Întoarse capul o fracțiune de secundă și văzu că ceilalți doi erau pe urmele ei.

Plămânii Mercenarului făceau un zgomot de foaie când ajunse în grădină, după ce traversase culoarul imens. Pentru a nu știu câta oră jură că va reduce numărul de țigări, știind totuși că n-o va face.

Noaptea era în continuare la fel de întunecoasă. Mercenarul îi auzi pe Ciuang și pe Ty care îl prindeau din urmă.

— Îi vezi? întrebă fata.

Frost arătă spre copaci cu un gest nervos.

— Poate să fie ascunsă după oricare dintre ei. În orice caz, nu poate ieși din grădină. În partea asta e gard de fier. Am fi auzit-o.

Porniră pe aleile cufundate în întuneric, mergând cu prudență.

— Nu mișcați! Nu încercați să veniți după mine!

Urmăritorii se lăsară brusc pe vine. Joyce McHenry ieși de după palmierul în spatele căruia se ascunsese. Îl ținea pe Wan de păr, strâns lipit de ea.

— Trageți! zise Wan. Împușcați-o pe cățeaua asta! Vreau ca sora mea să fie răzbunată.

Vorbele lui erau pline de curaj dar, în lumina cenușie, Frost îi vedea trăsăturile deformate de frică. Încercă o stratagemă.

— Dă-i drumul și te vom lăsa să pleci.

Rânjetul sinistru al blondei îl îngrozi. Joyce își aruncă din picioare pantofii pe alea nisipoasă.

— N-ai să poți fugi cu el! Eliberează-l. Îți promit că n-am să trag! Ai cuvântul meu!

— Cuvântul tău... Cuvântul tău... O să ți-l îndes pe gât!

Scoțiană întinse brațul. Frost văzu flama mică de la capătul țevii revolverului Beretta. Glonțul trecu la un centimetru de părul său. Nu îndrăzni să riposteze. Ty nu avu această reținere. Mercenarul o auzi bombănind furioasă, urmă un mic pocnet înfundat, după care femeia blondă îi dădu drumul lui Wan și scoase un strigăt îngrozitor.

— Am nimerit-o! Am nimerit-o în braț! jubilă Ty. Și Wan e viu!

Joyce McHenry o luase deja la fugă spre porțile mari de fier. Frost și grupul său porniră în urmărire, împreună cu Wan, recuperat în trecere. De data asta nu mai ezită să deschidă focul. Dar încetară să mai tragă în momentul în care fata ieși pe poarta proprietății. În ciuda orei târzii, pe Avenida de Almeida mai era încă lume.

Joyce McHenry alerga ca o nebună pe mijlocul drumului. Se îndrepta spre mare și din când în când trăgea peste umăr. Gură-cască, înspăimântați, se dădeau în lături și se lipeau cu spatele de zidurile orașului care mărgineau strada. Se uitau uluiți la

femeia aceea plină de sânge, cu sânii goi, care fugea trăgând cu pistolul în urma ei.

— Vrea să ajungă la ponton! strigă Mercenarul. Repede, la ambarcațiuni! Peste cinci minute, aici va da năvală poliția și o să ne scape!

Când, gâfâind din greu, Frost ajunse la cele două ambarcațiuni. Auzi un motor străin. Fiecare se repezi spre ambarcațiunea lui. De data asta nu mai era vorba de discreție. Mercenarul aprinse un proiector puternic și luminează valurile.

Le trebuiră zece minute de căutări, oprind din când în când motorul ca să repereze zgomotele, și, deodată. Ty strigă:

— Acolo!

Și începu să tragă ca o apucată.

— Nu prăpădi cartușele! se răsti Frost. Așteaptă să ajungem mai aproape.

Wan și Ciuang reperaseră și ei ambarcațiunea în care se afla Joyce McHenry. Accelerară. Deodată, Frost auzi rateurile unui motor. Wan și Ciuang goneau mai departe. Deci era ambarcațiunea blondei. Lungită pe punte, Ty continua să tragă. Mercenarul o văzu reîncărcându-și arma, apoi auzi și ea rateurile motorului și strigă:

— I-am nimerit barca. Eu am nimerit-o, Tom! Am nimerit barca!

Motorul se opri în clipa următoare. Ty avea dreptate. Ce ochitoare! Sau, ce noroc! Nu mai avea importanță. Numai rezultatul conta. Barca își încetini viteza. O văzu pe Joyce repezindu-se în partea din spate și încercând cu disperare să pornească din nou motorul. Ambarcațiunile care o urmăreau ajunseră lângă ea în câteva secunde.

Mercenarul îi ceru chinezoaicei să treacă în locul lui și ieși pe punte.

— S-a terminat, Joyce McHenry! strigă el. Predă-te!

Îi răspunse un râs dement.

— Încă nu s-a terminat, Tom Hollis! Na!

Se răsucii pe loc cu arma întinsă spre el.

Pistolul Browning High Power trase necruțător. Rănită la umăr, Joyce McHenry se învârti în loc ca o sfârlează, apoi își pierdu echilibrul și căzu în apă.

Frost se întoarse repede în cabina unde se afla Ty. Lăasă în jos reflectorul și luminează apa neagră a mării. Cercul de lumină o găsi repede pe blondă. Frost o văzu înotând și lăsând în urma ei o dâră de sânge. Apoi îi văzu ochii dilatați de oroare și aripioarele

triumphiulare care dădeau năvală spre sânge. În secunda următoare, capul scoțienei dispăru sub apă, într-o tăcere cutremurătoare. În cercul de lumină al reflectorului se formă un clocot de spumă roșie. Fiecare voia partea lui. Un picior pluti o clipă la suprafață, înghițit repede de o gură mare cu dinți ascuțiți.

În curând, în locul în care căzuse în apă Joyce McHenry nu mai pluteau decât fâșii din rochia ei neagră.

Frost își zise că Bill, negrul din Saint Louis, și Dykey, amicul lui Mario, pieriseră probabil în același fel, târâți de scara de frânghie. Se înfioră fără să vrea.

— Ți-e frig? întrebă Ty.

— Da, minți Mercenarul.

Ty se lipi de el și-i frecă spatele.

Frost reveni la realitate.

— Hai s-o ștergem de-aici! Va veni poliția!

Cele două ambarcațiuni se depărtară cu viteză maximă.

Ajuns la câteva mile de Hong Kong, Mercenarul le făcu semn celor doi chinezi să se oprească. Cele două ambarcațiuni se lipiră una de alta. Frost privi cu atenție suprafața apei pentru a repera eventualele aripioare și o ajută pe Ty să treacă în cealaltă barcă. Apoi sări și el lângă ea.

— De ce abandonezi ambarcațiunea asta? întrebă Wan, sincer uimit.

— E plină cu opiu. Am putea fi interceptați în momentul sosirii la Kowloon!

*
* *

Când ajunse la salonul de masaj, Mercenarul se îndreptă spre telefon și formă numărul personal al lui Ezra Frobisher. Un servitor adormit îi spuse să sune la o oră mai decentă.

— Trezește-l imediat pe patronul tău. Spune-i că-l caută căpitanul Hank Frost.

Servitorul mormăi nemulțumit dar nu închise. Deodată, Mercenarul simți că cineva îl lovește cu cotul în coaste. Era Ty. Chinezoaica îl privea zâmbind.

— Căpitanul Hank Frost! Ca să vezi!

Mercenarul puse mâna peste receptor.

— Îți voi explica.

— Sper.

— Unde e Ciuang? întrebă Frost.

— În cameră. Wan îl pansează. Nu e nimic serios. Nu va putea

să se folosească de mână vreo cincisprezece zile, dar atâta tot.

Frost îi făcu semn chinezoaicei să tacă. Auzea agitație la celălalt capăt al firului. Apoi răsună vocea lui Frobisher, și mai adormită decât cea a servitorului:

— Ce te-a apucat să suni la două dimineața? Toată după-amiaza am încercat să te prind la telefon!

— E exact două și cinci, preciză Mercenarul. Am crezut că îți va face plăcere să știi că sunt în posesia informațiilor privitoare la modul de livrare.

— Serios? zise conștopistul, schimbând imediat tonul.

— Foarte serios. Dar să știi că m-a costat o sticlă de whisky.

Și Frost îi povesti lui Frobisher tot ce-i spusese Hill.

— Cât se poate de simplu. Au complici în rândul patrulelor care formează brigăzile pazei de coastă californiene. În realitate, drogurile nu ajung la San Francisco cu cargobotul. Ambarcațiuni ale brigăzilor de coastă le îmbarcă cu mult înaintea intrării în port. Poți să scotocești cât vrei. N-ai să găsești decât jucării din plastic și gadget-uri electronice made în Hong Kong.

— Dar cum asigură distribuirea?

— Cei din paza de coastă livrează marfa unor intermediari în insulele de pe lângă Santa Barbara. De acolo pleacă în cantități mici pentru vânzătorii direcți.

— Fir-ar dracu' al dracului! murmură Frobisher. Acum nu ne mai rămâne decât să-i prindem pe ticăloșii ăia cu mâna în sac!

— Parcă ziceai că m-ai căutat? zise Mercenarul. De ce?

— Ca să-ți spun că era OK pentru faza a doua a misiunii. Ai mână liberă.

— Mulțumesc, răspunse Mercenarul rânjind. Faza a doua s-a terminat deja, dar apreciez totuși frumusețea gestului.

— Ce?

— Ei, da! Mi-am luat această libertate mai înainte să mi-o fi dat-o! Aung Șu, kaput. Joyce McHenry, kaput. Fat Mao, kaput. Fără a mai vorbi de accesorii: Mario Ribeiro. Un biet chior, și doi marinari de pe *Cyclops*, care au avut ghinionul să se afle în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Inclusiv două gărzi de corp și un servitor ai lui Fat Mao.

Frost trase aer în piept și adăugă:

— Mai e o victimă. O tânără chinezoaică pe nume Lu Șing. Și-a pierdut viața încercând să mă ajute. Aș vrea să găsești banii necesari ca să-i despăgubești familia, adică pe fratele ei.

— Stai puțin, Frost, nu sunt...

— Îți spun că vei da un teanc mare de bancnote verzi unui

domn Wan Șing care m-a ajutat în această misiune și și-a pierdut sora. Și mai am câțiva prieteni chinezi care își așteaptă partea de îndemnizație, dar voi trece pe la tine mâine ca să-ți povestesc totul în amănunt. Noapte bună, Frobisher.

Mercenarul închise.

Mama frumoasei Ty intrase în sală și, pentru prima dată, Frost văzu pe fața ei zbârcită ceva care semăna cu un zâmbet.

Ty însă zâmbea cu toată gura. Îl luă de mână.

— Vino cu mine, căpitane Hank Frost. Acest sfârșit de noapte îl vom petrece împreună în camera specială. Cred că ai să-mi faci multe confidențe înainte de a mă părăsi ca pe o șosetă veche!

— Dar... dar... se bâlbâi Mercenarul. Dar Ciuang și tu, o să vă...

— Da, tocmai am vorbit despre asta. Ne vom căsători luna viitoare. O să facem aici transformări. Dăm jos pereții. Dispare și barul și salonul de masaj. Deschidem un salon de ceai. Wan pune și el toate economiile în această afacere.

Frost era uluit. Ty îl trase de mânecă.

— Haide, grăbește-te. Vreau să profit din plin înainte de plecarea ta.

— Dar... repetă Mercenarul. Ciuang?

— I-am spus. A fost de acord să-mi ofere cadoul de nuntă în natură!

Frost o urmă... Nu voia să mai protesteze, de teamă să nu pară nepoliticos. Nu putu totuși să nu remarce că morții nu erau plânși prea mult și nu se practica vorba lungă când era vorba de proiecte de viitor. Dar, bineînțeles, se afla la Hong Kong...

*

* *

Trecuseră patru zile. Ciuang, Wan și Ty primiră o sumă frumușică și lucrările de amenajare începură imediat.

Când Frost se prezintă în acea după-amiază la viitorul salon de ceai, picamerele lucrau de zor și bucăți mari de ciment ocupau sala debarasată de sofalele roșii.

Masacrul de la vila lui Fat Mao provocase o oarecare emoție în regiune, ca și descoperirea ambarcațiunii înțesate cu opiu. Dar astfel de lucruri se uitau repede. La Sacramento, incoruptibilii erau în alertă. Pregăteau deja un plan pentru a-i prinde pe colegii lor fără scrupule mai înainte ca sosirea drogului să se întrerupă din cauza decesului furnizorului.

Ty îl luă de mână pe Frost și îl duse să-i arate proprietatea. Se întâlneau cu Ciuang, cu mâna bandajată, care dădea indicații lucrătorilor. Ceva mai încolo, Wan și mama lui Ty pregăteau

comenzile.

— Gata? îl întrebă Ty.

Mercenarul dădu din cap.

— Plec mâine.

Ea se ridică în vârful picioarelor și-i murmură la ureche:

— Un ultim cadou în camera specială? Numai acolo putem să fim liniștiți.

Frost îi spuse că se simțea într-o dispoziție excelentă pentru a face cadouri.

După cinci minute, făceau dragoste în patul mare din camera secretă. Ty, mai frumoasă ca niciodată, se abandona trup și suflet, știind că era pentru ultima oară. Frost îi sărută ochii, obrații, gâtul, sânii. Cu piciorul încolăcit după el, mica chinezoaică răspundea la elanurile lui cu mici tânguiri suave.

Se uită la ea. Avea fața concentrată ca pentru rugăciune. Părul negru era împrăștiat pe pernă ca o aureolă.

Apoi, brusc, o mișcare insolită atrase privirea Mercenarului spre poster, ultimul vestigiu a ceea ce fusese locul acela. La început nu-și dădu exact seama ce era. Apoi mișcarea se repetă. Frost se opri.

Ty deschise ochii, tulburată în plină beatitudine.

— Ce-ai pățit?

— Acolo, zise Frost întinzând degetul. Buricul tipului! Jur că l-am văzut mișcându-se.

— Oh, nu! Mama... zise gemând frumoasa asiatică.

— Ce mamă?

— Mama a venit să vadă dacă poate să ne aducă ceaiul.

De data asta fu rândul Mercenarului să exclame:

— Ah, nu!

Se ridică și scotoci prin buzunarele gecii. Găsi un timbru, îl umezi cu limba și-l lipi peste buricul tipului din poster.

A face dragoste cu Ty era o experiență atât de încântătoare încât reușea să-i înlăture cele câteva scrupule pe care le avea față de Ciuang Zhu. Dar sosirea mamei care venea să se intereseze de evoluția situației îi tăiaze orice poftă.

Se lungi din nou pe pat și mângâie pielea bronzată a tinerei chinezoaice șoptindu-i la ureche:

— Puțină intimitate, ce naiba! Indiscreția asta e de-a dreptul oribilă!

Ea râse și își răsturnă capul pe pernele de mătase.

— Păi, Tom, chiar n-ai înțeles că te afli la Hong Kong?

Mercenarul îi închise gura cu o sărutare.

Bine, bine, se afla la Hong Kong, da' chiar așa, dom'le!

CUPRINS

CAPITOLUL I.....	3
CAPITOLUL II.....	16
CAPITOLUL III.....	18
CAPITOLUL IV.....	28
CAPITOLUL V.....	66
CAPITOLUL VI.....	80
CAPITOLUL VII.....	96
CAPITOLUL VIII.....	104
CUPRINS.....	116

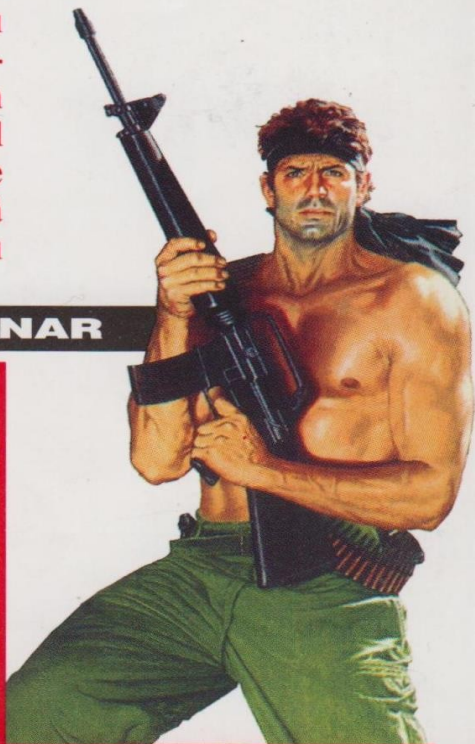
Hank Frost, un om dur pe care viața l-a obligat să devină mercenar. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu aventura. Cu toate aventurile - din Africa australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu moartea !

MERCENAR MERCENAR

Frost țâșni. Omul care rămăsese lângă casă îl auzi venind și duse mâna la armă, întorcându-se în loc. Dar nu avu timp să scoată pistolul. Pumnalul Gerber al Mercenarului intră până la gardă în carnea moale a gâtului său. Cu un gest scurt, Frost îi tăie carotida și trase afară lama plină de sânge. Chinezul se prăbuși horcăind în agonie.

Frost se năpusti spre celălalt chinez. Dar omul era departe. Avu destul timp să se întoarcă. Deși luna era ascunsă în nori, Frost văzu revolverul Smith&Wesson ridicându-se spre el.

Mercenarul făcu un plonjon disperat, rostogolindu-se spre dreapta ca să evite primul proiectil 45 ACP. Dar adversarul urma să-și corecteze linia tirului. Mercenarul va mai avea timp să se ridice ca să scape de celelalte gloanțe?

EDITURA Z

EDITURA Z

ISBN 973-9127-77-9

Lei 6500